

Merész vállalkozás

Cozumel apró szigete a béke paradicsoma s egyben tíz éve Liz otthona. Itt senki sem tud mindarról a megaláztatásról és fájdalomról, amelyet elszenvedett, mielőtt elhagyta korábbi otthonát. Ezt a békét dúlja fel egyik alkalmazottjának váratlan meggyilkolása. Amikor pedig megjelenik az áldozat bátyja Jonas, és a saját szakállára nyomozni kezd, végképp minden a feje tetejére áll. Mire Liz feleszmél, jócskán bele is keveredett a bűnügybe, amelyben célpont, vádlott és nyomozó egyszerre. Ráadásul az idegtépő események közepette mind kevesebb ereje marad, hogy megvédje a szívét Jonastól...

1.

- Kérem, nézzenek a lábuk elé! Csak óvatosan! Köszönöm! - Liz rendületlenül mosolygott, miközben elvette a jegyet egy napbarnított férfitől, akinek rikító pálmafák díszeltek az ingén. Azt is türelmesen megvárta, amíg a férfi felesége előkeresi a saját jegyét két telepakolt szalmakosarukból.

- Remélem, nem vesztetted el, Mabel! Mondtam, hogy add inkább nekem!

- Nem vesztettem el! - sziszegte az asszony, és hamarosan sikerült is előhalásznia a kék papírcsíkot.

- Köszönöm. Kérem, foglaljanak helyet! - szólította fel utasait Liz. Jó néhány perc eltelt, mire engedelmessé váltak, és ő maga is leülhetett. - Hölgyeim és uraim, üdvözlöm önöket a Fantázia fedélzetén!

Gépiesen belekezdett szokásos bevezető szövegébe, és közben hagyta, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Szórakozottan biccentett a kikötői munkásnak, aki eloldotta a hajót a baktól. Liz beindította a motort. Kedves, könnyed hangon beszélt továbbra is, mialatt lopva az órájára pillantott. Negyedórás késésben voltak. Még egyszer, utoljára végigfűrkészte a partot, a napozóágyakat, a heverésző, síkosán olajos testeket, amelyek mintegy áldozatul kínálkoztak a napnak. Nem várhattak tovább.

Liz kitolatott a dokkból, majd ezután keleti irányban haladtak. Bár gondolatban egészen máshol járt, tökéletesen vette a kanyart. Behunyt szemmel is elkormányozta volna a hajót. Lágy, balzsamos szél borzolta a haját, pedig korán volt még. Ártatlan báránnyfelhők tarkították az eget, és a tenger is pontosan olyan kék volt, amilyennel az útikönyvek kecsegtették a turistákat. Liz tíz éve dolgozott a szigeten, és tudta, hogy ez bizony nincs mindig így. Nagyon sok múlott az időjárásról - például a megélhetése.

Tizenhét ember ült mögötte párnázott padokon a hosszan elnyújtott formájú hajón. Izgatottan mutogatták egymásnak a halakat és mindenféle tengeri lényeket, amelyeket az üveg hajófenéken keresztül láttak. Liz elégedetten hallgatta a beszélgetésüket, és biztos volt benne, hogy senkinek sem a hétköznapi nehézségein jár az esze.

- Hamarosan elhaladunk a Paraiso-zátony északi csücske mellett - közölte mély, dallamos hangon. - A víz mélysége itt kilenc és tizenöt méter között változik, mégis oly áttetsző, hogy látszanak a tengerfenéken a csillag alakú korallok, tengeri legyezők, szivacsok, fűrészes

sügérek és papagáj halak. A fűrészkes sügér nem tartozik a legszebb halak közé, ellenben az egyik legérdekesebb. Mindegyik példány nősténynek születik, de miután lerakja az ikráit, nemet változtat, és hím lesz belőle.

Liz beállította az irányt, és tartotta a sebességet. Mesélt az előkelő színben pompázó angyalcápáról, a gyönyörű, ám igen veszélyes tengeri sünről. Tudta, hogy utasai nagy hasznát veszik majd a hallottaknak, amikor megállnak két órára búvárkodni a Palancar-zátonynál.

Meg sem tudta volna számolni, hányszor megtette már ezt az utat. Rutinná vált, mégsem unatkozott soha. Ezúttal is, mind mindig, átélte a nyílt víz, a kék ég, az általa kormányzott hajó nyújtotta szabadságot. Volt még három másik hajója ezen kívül, valamint egy kis búvárboltja a parton. Keményen megdolgozott mindenért, átküzdötte magát a nehéz időszakokon, amikor számláit csak nagy nehezen tudta kifizetni szegényes bevételeiből, de túlélte.

Tíz év kemény munkát követően végre teljesen a saját lábára állt. Nagy árat kellett fizetnie a lelki békéjéért, mert el kellett hagynia a hazáját és mindent, ami addig ismerős volt neki, de megérte.

Cozumel apró, nyugodt szigete a Karib-tenger mexikói részén a béke paradicsoma volt. Az évek során otthonává vált, az egyetlen otthonná, amely számított. A helyiek elfogadták és tisztelték. Senki nem tudott mindarról a megaláztatásról és fájdalomról, amelyet azelőtt szenvedett el, mielőtt Mexikóba menekült. Liz ritkán gondolt vissza fájó emlékeire, bár volt valaki, aki élénken emlékeztette a történetekre: Faith.

Lányának pusztán a gondolata mosolyt csalt az ajkára. Faith okos, bájos kislány volt. Az iskolának hat héten belül vége, és Faith végre hazajön hozzá. Együtt lesznek egész nyáron.

Faitht Houstonba küldte a nagyszüleihez tanulni. Mindenkinek így a legjobb, emlékeztette magát magányos pillanataiban. A gyermek neveltetése fontosabb, mint az anyai ragaszkodása. Sokat dolgozott, kockáztatott, küszködött, hogy a lánya megkaphasson mindent, amire csak szüksége lehet, mindent, amit akkor kapott volna, ha az édesapja...

Elhessegette a gondolatot. Már tíz évvel korábban megfogadta, hogy kitörli Faith apját az emlékezetéből, ahogyan a férfi is kitörölte őt az életéből. Hibát követett el, mert naiv volt, és szenvedélyes. Ez a hiba örökre megváltoztatta az életét, ugyanakkor egy kincset is köszönhetett neki: a gyermekét.

- Alattunk épp egy negyvenszemélyes Convair repülőgép roncsát láthatják - mondta, majd lassított, hogy utasai megnézhesék a roncsot és a búvárokat. A buborékok ezüstgömbökként szálltak fel az oxigénpalackokból. - Szerencsére nem történt tragédia - folytatta. - A gépet egy filmjelenet miatt süllyesztették el, és azóta remek szórakozási lehetőség a búvároknak.

Remélte, hogy az ő munkája ugyanígy szórakozást nyújt az utasoknak. Ha volt társa a hajón, minden könnyebben ment, de amikor egyedül volt, neki kellett kormányoznia a hajót, könnyed, mégis tartalmas idegenvezetést tartania az utasoknak, segítenie a búvárfelszerelések körül, felszolgálnia az ebédet, és számon tartania minden utast. Egyszerűen nem várhatott tovább Jerryre.

Miközben növelte a sebességet, halkan morgott magában egy sort. Nem mintha túlzottan bánta volna, hogy többet kell dolgoznia, de úgy érezte, fizető utasai megérdemlik, hogy a lehető legjobbat nyújtsa nekik. Tudhatta volna, hogy nem számíthat a férfira. Ha ezt előbb belátja, könnyedén kereshetett volna valaki mást helyette. Két férfi dolgozott nála a búvárhajókon, és két másik a búvárboltban. Mivel a másik hajója elvileg délben indult, senki nem tudott beugrani Jerry helyett az üvegaljú hajóra. Korábban nem panaszkodhatott Jerryre, emlékeztette magát.

Amikor ő is a fedélzeten tartózkodott, a női utasok annyira odavoltak érte, hogy többen nem is figyeltek a víz csodáira, amelyek fölött a hajó elhaladt.

Nem mintha bárki hibáztathatta volna őket ezért, gondolta Liz mosolyogva. Ha nem vált volna immúnissá a férfiakra, Jerry láttán ő is egész biztosan elgyengül. Kevés nő tudott ellenállni pimaszul vonzó arcvonásainak, gödröcskés állának, füstszürke szemének, karcsú, izmos alkatának. Ráadásul a szövege is jó volt, azaz egyetlen nő sem érezhette biztonságban magát mellette.

Liz mégsem ezért adott neki szállást és állást. Szüksége volt a bevételre, és a férfi segítségére is - azonnal látta rajta, hogy tökéletesen alkalmas erre a munkára. Tapasztalatból tudta, hogy kifizetődő üzletileg, ha olyan embereket alkalmaz, akik a jég hátán is megélnek. Más kérdés, hogy Jerry ezúttal cserbenhagyta. Magyarázatot követel majd tőle, gondolta, és ezzel meg is feledkezett a férfiről.

A hajókázás, a napsütés, a szellő őt is ellazította. Folytatta az idegenvezetést, mesélt a tenger élővilágáról részben egyetemi tengerbiológiai tanulmányai, részben pedig a saját tapasztalatai alapján, amelyeket a Karib-tenger mexikói részén szerzett. Utasai időnként kérdéseket tettek fel neki, máskor izgatottan felkiáltottak egy alattuk elsikló tengeri lény láttán. Liz válaszolt nekik, elmagyarázta, mit látnak, és közben könnyű kézzel kormányzott. Mivel három utasa mexikói volt, minden mondatát megismételte spanyolul is, és mert gyerekek is voltak a hajón, csupa érdekességgel hozakodott elő.

Ha másként alakul az élete, tanár lett volna belőle. Erről az álmáról régen lemondott már, és igyekezett elhithetni magával, hogy az üzleti világban sokkal jobban megállja a helyét. Pontosabban a saját üzleti világában.

Felnézett a lustán lebegő báránnyelvényekre az égen. A nap ragyogó fehérén tükröződött a tengerkékek víztükrön.

Alattuk a korallok némelyike olyan magasra nőtt, mint egy kastély, mások legyezőként hullámozgottak. Igen, jól választotta meg a világot.

Amikor egy nő felsikoltott mögötte, Liz lelassított. Mielőtt megfordulhatott volna, a sikításhoz csatlakozott egy másik is. Az első gondolata az volt, hogy az utasok megláttak egy cápát, ami időnként elő is fordult a zátonyoknál. Liz leállította a motort, hagyta, hogy sodródjanak az árral, és hátrafordult, hogy megnyugtassa az utasokat.

Egy nő a férje karjában zokogott, egy másik féltőn a vállához szorította gyermekének arcát. A többiek lefelé bámultak az üvegfenék irányába. Liz levette a napszemüvegét, és lement a két lépcsőfokon az utastérbe.

- Kérem, őrizték meg a nyugalmaikat! Biztosíthatom önöket, semmi nincs odalent, ami veszélyt jelenthetne itt, a hajóban!

Egy férfi Nikon fényképezőgéppel a nyakában és narancssárga napellenzővel a kopasz fején átható pillantást vetett rá.

- Kisasszony, az lesz a legjobb, ha beszél rádión a rendőrségnek!

Liz lenézett az átlátszó üvegfenéken a kristálytisztá, kék vízbe. Hirtelen a torkában kezdett dobogni a szíve.

Már értette, Jerry miért hagyta cserben. A férfi ott feküdt a fehér tengerfenéken, és egy horgonylánc volt a mellkasára tekerve.

Amint a repülőgép futóműve talajt ért, Jonas fogta a táskáját, és türelmetlenül várta, hogy kinyíljon az ajtó. Miután ez megtörtént, forró levegő áramlott a gép belsejébe, és hallani lehetett a turbinák erős zúgását. Jonas biccentett a légikisasszonynak, és lesietett a meredek fémlépcsőn. Nem volt sem ideje, sem kedve elgyönyörködni a pálmafákban, a pompás virágokban, a ragyogó kék égben. Céltudatosan haladt előre, és kizárólag maga elé nézett hunyorgó szemmel. Sötét öltönyében és elegáns nyakkendőjében üzletembernek is nézhettek volna, aki dolgozni jött Cozumelre, nem üdülni. Gyászát és dühét tökéletesen leplezte nyugodt, megközelíthetetlen arckifejezése.

A terminál kicsi volt, és zajos. Nevetgélő amerikai turisták csoportosultak itt is, ott is, mások elveszetten járkáltak fel-alá. Bár Jonas nem beszélt spanyolul, hamar rátalált az apró, forró fülkére, miután végzett a vámvizsgálatnál. Több férfi is várakozott ott egy emelvény körül, hogy autót vagy terepjárót béreljen. Tizenöt perccel a leszállást követően Jonas már ki is hajtott egy kisautóval a parkolóból, és elindult a város felé, az utasülésre tett kinyitott térképpel. A nap perzselő sugarai egyenesen rátűztek a szélvédőn át.

Egy nappal korábban Jonas még hatalmas, elegáns, légkondicionált irodájában dolgozott. Az utóbbi időben egy nehéz és hosszadalmasnak bizonyuló ügyön fáradozott, amelyhez alapos kutatómunkára volt szüksége, és minden képességét latba kellett vetnie. Ügyfelét végül felmentették nemrég - egy olyan vád alól sikerült tisztáznia őt, amely legalább tíz év börtönnel járt volna. Szó nélkül elfogadta ügyvédje tiszteletdíjigényét, Jonas pedig a férfi háláját, és mindketten igyekeztek elkerülni a sajtó embereit.

Jonas épp arra készült, hogy másfél év óta először szabadságot vegyen ki. Megelégedésére szolgált az elvégzett munka, de úgy érezte, itt az ideje némi pihenésnek. Két hét Párizsban tökéletes jutalom lett volna ennyi hosszú, tízórás munkanapokkal zsúfolt hónap után. Keresve sem találhatott volna erre a szerelmek városánál kedvére valóbb helyet a metropolisz kortalan kifinomultságával, hűvös parkjaival, bámulatos múzeumaival és semmi máshoz nem hasonlítható konyhaművészetével.

Amikor felhívták Mexikóból, egy ideig fel sem fogta, miről van szó. Amikor elismerte, hogy tényleg van egy Jeremiah nevű öccse, az volt az első gondolata, hogy Jerry már megint bajba keveredett, és ismét neki kell kifizetnie érte az óvadékot.

Amikor letette a kagylót, már egyetlen gondolat sem volt a fejében. Kábán közölte a titkárnőjével, hogy mondja le a szobafoglalását Párizsban, és szerezzen neki jegyet másnapra egy Cozumelbe tartó repülőgépre. Ezután felhívta a szüleit, és közölte velük, hogy Jerry meghalt.

Azért kellett Mexikóba mennie, hogy azonosítsa a holttestet, majd hazahozza az öccsét eltemetni. Eluralkodott rajta a gyász, ugyanakkor érezte, hogy Jerry végzete elkerülhetetlen volt. Öccse mindig pengeélen táncolt, és ezúttal nyilván túllőtt a célon. Már gyerekként is csak a bajt kereste - sikerrel. Egyszer azon viccelődött, hogy Jonas nyilván azért végezte el a jogot, hogy a lehető leghatékonyabban kihúzhassa őt a pácból. Bizonyos értelemben igazat kellett adnia neki.

Jerry álmodozó volt, ő maga realista. Jerry megbocsáthatatlanul lusta, ő munkamániás. Olyanok voltak ketten, mint egy érem két oldala.

Amikor megállt az autóval a San Miguel-i Rendőrkapitányság előtt, úgy érezte, mintha énje egyik felét semmisítették volna meg.

Réveteg tekintettel fordult a kikötő felé. Apró halászhajók feküdtek békésen a före húzva, valamivel távolabb hatalmas szürke tengeri hajók meredeztek a dokkban. Turisták sétáltak a védőgát mentén virágmintás ingben és sortban. A festői látvány azonban nem jutott el Jonas

tudatáig. Kiszállt az autóból, és belépett a kapitányság épületébe. Pontosan tudta, mennyi papírmunka vár rá, hiszen erőszakos halálesetről volt szó.

Moralas rendőrkapitány tevékeny, kertelést nem tűrő ember volt, aki a szigeten született, és szenvedélyes elkötelezettséggel védte azt. Közeledett a negyvenedik születésnapja, és ötödik gyermeke születését várta. Büszke volt a posztjára, a képzettségére és a családjára, bár a sorrend időnként felcserélődött. Alapjában véve csendes természetű ember volt, aki kedvelte a komolyzenét és egy mozifilmet szombat esténként.

Mivel San Miguel kikötőként működött, területén gyakran megfordultak ittas matrózok és naiv turisták.

Voltak összetűzések, és zsebtolvajok is felbukkantak időnként, így Moralas kapitány alaposan kiismerhette az emberi természet sötét oldalát. Arra azonban büszke volt, hogy erőszakos bűncselekményekre ritkán került sor a szigeten. Az amerikai férfi meggyilkolása legalább annyira bosszantotta, mint egy undok légy a hintaszékben pihenni vágyót. Nem kellett nagyvárosban élnie ahhoz, hogy tudja, hogyan dolgozik egy hivatásos bérgyilkos.

Márpedig Cozumel szigetén nem volt helye a szervezett bűnözésnek.

Moralas kapitány, családos ember lévén, tudta, mi a szeretet, mi a gyász. Azt is, hogy egyes férfiak kényszeresen leplezni igyekeznek mindkettőt. A halottasház hűvös, fertőtlenített levegőjében csatlakozott Jonashoz. Az amerikai egy fejjel magasabb volt nála, s mereven, sápadtan állt mellette.

- Ez az öccse, Mr. Sharpé? - kérdezte, bár a férfi vonásaiból előre tudta a választ.

Jonas lenézett az érem másik felére.

- Igen.

A kapitány némán hátrahúzódott, és annyi időt adott Jonasnak, amennyire csak szüksége volt.

Képtelenségnek tűnt az egész. Jonas tudta, hogy órákon át bámulhatná az öccse arcát, akkor sem hinné el, ami történt. Jerry általában a könnyebb utat kereste, a legjobb üzletet, és nem mindig viselkedett tisztességesen. Mégis, annyira teli volt étellel! Jonas óvatosan megérintette az öccsét. Már nem volt benne élet, és ez ellen nem tehetett semmit hiába voltak kapcsolatai, hiába ismerte a kiskapukat, nem tudta visszahozni többé. Lassan visszahúzta a kezét. Képtelenségnek tűnt az egész, mégis megtörtént.

Moralas biccentett a halottasház alkalmazottjának.

- Részvétem.

Jonas megrázta a fejét. A fájdalom mint egy tompa kés hasított a tarkójába.

- Ki ölte meg az öcsémet, kapitány?

- Nem tudom. Folyamatban van a nyomozás.

- Vannak nyomok?

Moralas intett neki, és elindultak a folyosón.

- Az öccse csak három hete érkezett Cozumelre, Mr. Sharpe. Már folynak a kihallgatások. Mindenkit beidézzünk, akivel csak kapcsolatba került.

A kapitány kinyitott egy ajtót, és miközben kiléptek a szabadba, mélyen magába szívta a friss, virágillatú levegőt. Jonasnak mintha fel sem tűnt volna a változás.

- Ígérem, megteszünk minden tőlünk telhetőt, hogy megtaláljuk az öccse gyilkosát.

A düh, amelyet Jonas oly sok órán át sikeresen elfojtott, kezdett a felszínre törni.

- Nem is ismerem önt - fordult a kapitány felé, nyugodt mozdulattal elővett egy cigarettát, és miközben rágyújtott, szúrós pillantást vetett rá. - Mint ahogyan ön sem ismerte Jerryt.

- Ez az én szigetem - felelte Moralias, állva Jonas tekintetét. - Ha gyilkos bujkál rajta, megtalálom.

- Bérnyilkos - helyesbített Jonas, majd kifújta a füstöt, amely szellő hiányában sokáig egy gomolyban maradt. - Gondolom, ön is tisztában van ezzel.

Moralias hallgatott egy ideig. Még várta az emberei jelentését, de az előzetes vizsgálat is fényt derített már több mindenre.

- Az öccsét lelőtték, Mr. Sharpe. Az után nyomozunk, ki tette, miért és hogyan. Sokat segítene, ha válaszolna néhány kérdésemre vele kapcsolatban.

Jonas visszanézett az ajtóra - a mögötte lévő lépcső abba a folyosóba torkollott, amely az öccséhez vezetett.

- Beszélhetnénk séta közben? - kérdezte erőtlenül.

Moralias bólintott, és várt, amíg kiértek a fűvön az útra.

Egy ideig némán mentek egymás mellett a gátnál.

- Miért jött az öccse Cozumelre?

- Nem tudom - felelte Jonas, és akkorát szívott a cigarettájából, hogy a parázs ráégett a füstszűrőre. - Jerry szerette a pálmafákat.

- Mi volt a végzettsége? A foglalkozása?

Jonas keserűen elnevette magát, és eltiporta a csikket.

A nap gyémántos ragyogással tükröződött a vízen.

- Szabadúszónak nevezte magát, bár szerintem csak sodródott az árral.

S mivel így volt, Jerry legalább annyi bonyodalmat jelentett az életében, mint amennyi örömet. Jonas meredten a tengerre bámult, és visszagondolt az együtt eltöltött évekre, eltérő életszemléletükre.

- Jerry nem maradt meg sehol sem sokáig. Egyik városból a másikba költözött, de még ennél is gyakrabban változtatta a munkáját. Legutóbb két hete hallottam felőle, akkor éppen búvárkodást oktatott turistáknak.

- A Fekete Korall búvárbolt alkalmazottjaként - bólintott a kapitány. - Elizabeth Palmer adott neki részidős munkát.

- Palmer? - vont a szemöldökét Jonas. - Így hívták azt a nőt is, akivel élt.

- Nem éltek együtt. Miss Palmer a főbérője volt - helyesbített Moralias. - Ő vitte ki azt a turistacsoportot is, amelyik rátalált az öccse holttestére. A legteljesebb mértékben együttműködik a kapitánysággal.

Jonas szája elkeskenyedett. Hogyan is írta le Jerry ezt a Liz Palmert rövid, hetekkel ezelőtti telefonbeszélgetésükben? Dögös kis szőke, akinek isteni a rántottája. Azaz pontosan olyan, gondolta Jonas, mint Jerry női kiadása - aki csak az élvezeteket hajszolja, és a nagy dobásra hajt.

- Szükségem van Miss Palmer címére - közölte Jonas. A kapitány értetlen pillantását látva felvonta a szemöldökét. - Még nála van az öcsém holmija, ugye?

- Többnyire. Néhány ingósága az irodámban van, azok, amelyek rajta voltak. Bármikor bejöhet értük, és a Miss Palmernál lévő holmit is elviheti. Már átvizsgáltunk mindent.

Jonas érezte, hogy ismét eluralkodik rajta a harag, de magába fojtotta.

- Mikor vihetem haza az öcsémet?

- Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy még ma a papírmunka végére érjek. Szükségem lesz a felhatalmazására, és természetesen önnek is ki kell töltenie néhány nyomtatványt. - Jonas merev vonásaira nézett, és nagyon megsajnálta a férfit. - Még egyszer őszinte részvétem.

Liz belépett a lakásába, becsukta maga mögött az ajtót, és felkapcsolt néhány kapcsolót, mire két ventilátor is pörögni kezdett a mennyezeten. A surrogó hang megnyugtatta valamelyest, mert azt a benyomást keltette benne, mintha nem lenne egyedül. Már egy teljes napja fájt a feje - tompa, szünni nem akaró lüktetést érzett a jobb halántéka mögött. Bement a fürdőszobába, bevett két aszpirint egy pohár vízzel, és megnyitotta a csapot a zuhanyzóban.

Ma megint kivitte az üvegfenekű hajót. Bár még be sem indult az idény úgy igazán, férőhely hiányában nemet kellett mondania vagy egy tucatnyi jelentkezőnek. Nem mindennap bukkantak holttestre a part közelében, és kíváncsiskodók egész raja támadt rá. Morbid helyzet, gondolta, miközben levetkőzött, és belépett a zuhanyzó hűvös vize alá. Vajon mennyi időnek kell eltelnie, hogy kiverje a fejéből a tengerfenéken holtan fekvő Jerry látványát?

Igaz, alig ismerte a fiút, de annyit tudott róla, hogy jó a humora, a szövege, szórakoztató a társasága. Ráadásul a lánya ágyában aludt, és a konyhájában evett.

Liz behunyta a szemét, és csak állt a zuhany alatt, pokolba kívánva a fejfájását. Nyilván megkönnyebbül majd valamelyest, gondolta, miután a rendőrség végez a nyomozással. Nehéz pillanatok voltak, amikor kivonultak a házához, és átkutatták az áldozat holmiját, a kihallgatásról nem is beszélve.

Szinte semmit nem tudott Jerry Sharpe-ról, csak annyit, hogy amerikai, hogy a jég hátán is megél, és szoknyavadász. E három tulajdonság mindegyike hasznot hozott Liznek, akár búvárkodást oktatott Jerry éppen, akár kirándulásra kísérte. Ártatlan szívtiprónak látta - vonzó, érzéki, de alapvetően lusta flótásnak. Jerry azzal hancegett, hogy hamarosan megüti a főnyereményt, és nagymenő lesz. Liz egy pillanatig sem vette komolyan. Két lábbal állt a földön, és úgy vélte, hogy a főnyereményt csak évek kemény munkájával ütheti meg valaki, vagy úgy, hogy egy vagyont örököl.

Jerry ettől függetlenül csillogó szemmel mesélt neki a nagy dobásról, és Liz megnyerőnek találta a mosolyát. Ha álmodozó alkat lett volna, talán még hisz is neki, de úgy vélte, hogy az álmok azoknak valók, akik még fiatalok és bohók. Így utólag visszagondolva Jerryre pontosan illett a leírás.

Jerry azonban meghalt, és ami utána maradt, még mindig ott volt a lánya szobájában. Be fogja dobozolni, döntötte el magában, és elzárta a csapot. Az is több a semminél. Bedobozolja, és megkérdezi Moralas kapitánytól, mihez kezdjen vele. A fiú családja nyilván igényt tart majd rá. Jerry említette neki, hogy van egy bátyja, akit rendszerint csak besavanyodott hivatalnok-nak nevezett, de azért látszott rajta, hogy nagyon szereti.

Liz belépett a hálószobájába, és törülközőbe csavarta a haját. Visszagondolt a Jerry beköltözését követő első napokra, amikor a fiú be akarta hízelegni magát az ágyába, és halványan elmosolyodott. Kellemes volt az érintése, és szellemes a szövege. Bár Jerrynek

sikerült egyszer sarokba szorítania a folyosón, és megpuszilnia, mielőtt kitérhetett volna előle, Liz könnyedén lerázta magáról. Jerry nem vette a szívére az elutasítását, és továbbra is jó kapcsolatban maradtak, emlékezett vissza, közben pedig kivett egy méretén felüli pólót a szekrényéből, amely a combjáig ért.

Jerry Sharpe voltaképpen jó természetű, megnyerő fickó volt, valóságtól elrugaszkodott álmokkal. Talán éppen ezeknek az álmoknak köszönhette, hogy meghalt?

Nem akart erre gondolni. Az lesz a legjobb, ha összecsomagolja Jerry holmiját a fiú bőröndjébe, és elviszi a rendőrségre.

Csomagolás közben öt perc alatt libabőrös lett. Sokáig a szigorúan őrzött magánélete volt az egyetlen tulajdona.

Az, hogy így betolakodik valaki más magánéletébe, kényelmetlenül érintette. Összehajtott egy fakó, barna pólót, amelynek felirata büszkén hirdette, hogy viselője megmászta a Grand Canyont. Liz igyekezett nem gondolni semmire. Mégis minduntalan Jerryt látta maga előtt a szobában, aki egyszer azzal viccelődött, hogy aludhat-e Faith babáinak egyikével. Ráadásul megjavította az ablakot, amely már évekkorábban beragadt, és paellát főzött neki, az első fizetését megünnepelendő.

Liz érezte, hogy végiggördül egy könnycsepp az arcán.

Jerry fiatal volt, telve étellel és pimasz magabiztossággal. Nem ismerte olyan sokáig, hogy a barátjának nevezhette volna, de a lánya ágyában aludt, és a lánya szekrényében tartotta a ruháit.

Bárcsak jobban odafigyelt volna rá, és barátságosabb lett volna vele! Jerry többször is felajánlotta, hogy meghívja egy italra, de ő elutasította, papírmunkára hivatkozva. Liz így utólag kicsinyesnek és ridegnek látta a viselkedését. Ha csak egy órát adott volna neki az életéből, talán megtudta volna, ki ő, honnan jött, miért halt meg.

Amikor kopogtattak az ajtaján, a tenyerébe temette az arcát. Butaság sírni, gondolta. A könnyek soha nem oldanak meg semmit. Jerry Sharpe meghalt, és neki semmi köze nincs a halálához.

Letörölte a könnyeit, és az ajtóhoz ment. Érezte, hogy a fejfájása fokozatosan enyhül. Úgy döntött, késlekedés nélkül felhívja Moralias kapitányt, és megkéri, hogy vitesse el a férfi ruháit. Igen, így lesz a legjobb, gondolta, aztán ajtót nyitott.

Egy pillanatig csak bámult meredten. A póló, amelyet még mindig a kezében tartott, kicsúszott erőtlen ujjai közül. Hátrált egy lépést, zúgni kezdett a füle, elhomályosult a látása, ezért sűrűn pislogni kezdett, hogy kitisztuljon újra.

Az ajtóban álló férfi vádló pillantást vetett rá.

- Jer... Jerry! - hebegte Liz, és amikor a férfi feléje lépett, majdnem elsikoltotta magát.

- Elizabeth Palmer?

A lány megrázta a fejét. Moccanni sem bírt félelmében. Nem volt babonás soha, gyakorlatias embernek tartotta magát. Senki nem térhet vissza a halálból. Mégis, miközben a nappaliba hátrált, ahol a két ventilátor továbbra is megnyugtató suhogással forgott a mennyezeten, Jerry Sharpe belépett a lakásába, és hozzá beszélt.

- Maga Liz Palmer?

- De hát láttalak... - kezdte remegő hangon, és képtelen volt levenni a szemét a férfiről. Pimasz vonások, bemélyedés az állon, füstszürke szem, vastag fekete szemöldök. Egy ennyire jóképű férfiert a legtöbb nő hajlandó volt kockára tenni bármit. - Te vagy az?

- A nevem Jonas Sharpe. Jerry az öcsém volt. Az ikeröcsém.

Liz érezte, hogy remegni kezd a térde, ezért gyorsan leült. Nem, nem Jerry az, hajtogatta magában, és várt egy kicsit, amíg lelassul a szívverése. A férfi haja ugyanolyan sötét volt, és sűrű, mint Jerryé, de hiányzott belőle a fiú hanyag kócosága. Vonzó, markáns vonásaik is egyeztek, de Liz soha nem látta Jerry tekintetét ilyen hűvösnek és keménynek. Ráadásul ezen a férfin úgy állt az öltöny, mintha abban született volna. Türelmetlenséget és elfojtott szenvedélyt sugárzott. Liz dühbe gurult.

- Szándékosan csinálta, ugye?! - förmedt a férfira, és mert érezte, hogy izzad a tenyere, beletörölte a pólójába. - Kegyetlen húzás volt! Tudta jól, hogy megfagy az ereimben a vér, ha ajtót nyitok!

- Látnom kellett, hogyan viselkedik, ha meglát.

Liz kihúzta magát, és vett egy mély lélegzetet.

- Ön egy szörnyeteg, Mr. Sharpe!

Jonas ajka órák óta először halvány mosolyra húzódott.

- Leülhetek?

Liz egy szék felé intett.

- Mit akar?

- Azért jöttem, hogy elvigyem Jerry holmiját... és hogy beszéljek magával.

A férfi beszéd közben gondosan körülnézett, távolról sem azzal az udvarias, semleges tekintettel, amellyel egy idegen szokott körülnézni egy másik ember otthonában.

Pillantása inkább fürkésző volt, és átható. Felmérte Liz Palmer nappaliját, amely alig volt nagyobb az irodájánál. Míg ő maga a lágy pasztellszíneket és az egyenes vonalakat részesítette előnyben, Liz élénk, kontrasztos színeket választott, és a szobája tele volt fura csecsebecsékkel. A falon több maja maszk is függött, a padlót pedig számos, különböző méretű és színárnyalatú szőnyeg borította. A halványuló napsugarak vörös paletta résein szűrődtek a nappaliba. A kézzel szőtt terítővel fedett asztalon nagy kék kerámiaváza állt, de a benne lévő vajsárga virágok már hullatni kezdték a szirmaikat. Az asztal fénylő lakkját finom porréteg borította.

Liz gyomrában lassan oldódni kezdett a görcs. Nem bánta, hogy a férfi körülnéz, mert így nyugodtan szemügyre vehette. Jerry kiköpött mása, gondolta. Legalábbis külsőleg. Nagyon is lehetségesnek tartotta, hogy a természetét tekintve viszont a szöges ellentéte. Érzése szerint Jonas nem kellemes társaság. Legszívesebben kiharcolta volna a lakásából. Ez nevetséges, gondolta nagyot sóhajtva. Csak egy férfi, akihez semmi köze. Ráadásul egy olyan férfi, aki épp elvesztette az öccsét.

- Részvétem, Mr. Sharpe. Nagyon nehéz lehet most önnek.

A férfi tekintete az övébe fűrődött, és Liz ismét megmerevedett. Az hidegen hagyta, amikor Sharpe a nappaliját fürkészte, de az távolról sem, amikor őt magát vizslatta.

Jonas másnak képzelte Miss Palmert. A nő arcát meglehetősen éles vonások uralták: kiugró arccsont, hosszú, keskeny orr, hegyes áll. Nem volt klasszikus szépség, mégis látott benne valami végtelenül vonzót, sőt lebilincselőt. Talán kissé riadt, egzotikus, sötétbarna

szeme tette, talán telt, sebezhetőségről árulkodó ajka. Pólója több számmal nagyobb volt a méreténél, csak hosszú, napbarnított lábát hagyta fedetlenül. Apró, keskeny keze a szék karfáján pihent, és egyik ujján sem viselt gyűrűt. Jonas azt hitte, ugyanolyan jól ismeri az öccse ízlését, mint a sajátját. Jerrynek a hangos, hivalkodó nők voltak a gyengéi, neki pedig a józan, kifinomult hölgyek. Liz Palmer nem tartozott egyik csoportba sem.

Jerry ennek ellenére együtt élt vele. Jonas komoran figyelte, hogy Miss Palmer milyen jól viseli a szeretője meggyilkolását.

- Ahogyan magának is.

A férfi vesébe látó tekintete zavarba hozta Lizt. Sharpe jóval messzebbre merészkedett a természetes kíváncsiságnál, ezért a lány egy idő után úgy érezte magát, mint valami különleges rovarfajta, amelyet mikroszkóp alatt tanulmányoznak. Mégsem hibáztatta a férfit, mert tudta, hogy a gyász teljesen kibillenthet egy embert a lelki egyensúlyából.

- Jerry nagyon kedves fiú volt. Nem könnyű...

- Hogyan ismerkedett meg vele?

Liz igyekezett együtt érző lenni, de a goromba közbeszólás hallatán felegyenesedett. Sosem erőltette a barátságos hangnemet, ha beszélgetőpartnere erre nem tartott igényt. Ha Jonas tényeket akar, hát tényekkel szolgál neki.

- Néhány hete benézett a boltomba. Azt mondta, érdekli a bűvárkodás.

Jonas udvarias érdeklődéssel felvonta a szemöldökét, de a tekintete hűvös maradt.

- A bűvárkodás?

- Van egy bűvárboltom a parton. Lehet nálunk bűvárfelszerelést kölcsönözni, hajókirándulásokat szervezünk, bűvároktatást tartunk. Jerry munkát keresett. Mivel értett a bűvárkodáshoz, alkalmaztam. Beállt az oktatócsapatba, elkísért a kirándulóhajón, ilyesmi.

A turisták bűvároktatása egyáltalán nem illett abba a képbe, amelyet Jonas a testvérével való legutolsó telefonbeszélgetés során kialakított magában. Jerry valami nagy dobásról beszélt. Sok pénzről, nagyon sokról.

- Nem lettek üzlettársak?

Liz vonásai vegyes érzelmekről árulkodtak - büszkeségről, értetlenségről, derűről. Jonas nem tudott olvasni a gondolataiban.

- Nincsen üzlettársam, és nem is lesz, Mr. Sharpe. Jerry nálam dolgozott, ez minden.

A férfi ismét felvonta a szemöldökét.

- Minden? De hiszen itt lakott!

Liz értette a célzást, már a rendőrségnek is el kellett magyaráznia a helyzetet. Úgy döntött, minden kérdésre válaszolt, amire válaszolnia kellett, és már így is több időt szentelt Jonas Sharpe-ra, mint amennyit megérdemelt.

- Erre van Jerry holmija - közölte, majd kiment a szobából. Lánya szobájának ajtajában megvárta, amíg a férfi csatlakozik hozzá. - Épp most kezdtem elcsomagolni. Nyilván jobban szeretné személyesen folytatni. Nem kell sietnie, csak nyugodtan!

Amikor elfordult, Jonas megragadta a karját. Nem nézett a szemébe, tekintete a szobát fürkészte. A falak rózsaszínre voltak festve, csipkés függöny fedte az ablakokat, és seregnyi baba sorakozott a polcokon. Öccse ruhái hanyagul egy fehérre festett szék háttámlájára és a virágmintás ágyneműre voltak dobva. Jonas szívében megint eluralkodott a gyász.

- Ez minden?

Oly kevésnek tűnt, ami az öccse után megmaradt.

- A fiókokat és a gardróbot még nem néztem át. A rendőrség igen - felelte Liz, és érezhetően óvatosabbá vált. Lassan levette a törülközőt a fejéről, mire nedves, sötétszőke haj hullott a vállára és az arcába. Vonásai valami módon még sebezhetőbbnek tűntek így. - Semmit nem tudok sem Jerry magánéletéről, sem a személyes dolgairól. Ez a lányom szobája - magyarázta, majd oldalra fordította a fejét, és Jonas szemébe nézett. - Most még iskolában van, ezért engedtem meg Jerrynek, hogy itt aludjon.

Ezzel magára hagyta a férfit.

Jonasnak mindössze húsz percre volt szüksége. Az öccsének nem volt sok holmija. Kivitte a bőröndöt a nappaliba, és bekukkantott a szomszédos szobába, ahol félhomály terjengett a beszűrődő gyér, kora esti fénynek köszönhetően. Így is látta a narancssárga takarót a spanyolnád ágyon, és egy íróasztalt telerámolva mappákkal meg iratokkal. A szobában enyhe parfüm- és hintőporillat érződött. Megfordult, elindult hátrafelé, ahol rátalált a konyhára - és Lizre.

Amikor Jonas megérezte a kávé illatát, rájött, hogy nem evett semmit reggel óta. Liz két csészével is töltött anélkül, hogy megfordult volna. Megérezte a férfi jelenlétét, pedig Jonas meg sem szólalt. Olyan kisugárzása volt, amely önkéntelenül is magára vonta a figyelmet.

- Tejszínt?

A férfi a hajába túrt. Úgy érezte magát, mintha belecsöppent volna valaki más álmába.

- Köszönöm, feketén iszom.

Amikor Liz megfordult, és átnyújtotta a férfinak a kávéját, Jonas látta rajta, hogy összerezzen.

- Sajnálom - szabadkozott Liz, és a saját csészéjéért nyúlt. - Az öccse nagyon hasonlított önre.

- Zavarja?

- Nem tudok mit kezdeni vele.

Jonas ivott a kávéból, és érezte, hogy lassan felszáll az álmatag köd, amely az elméjére telepedett.

- Szóval nem volt szerelmes Jerrybe.

Liz meglepett pillantást vetett rá. Sejtette, hogy Jonas azt hiszi, szeretők voltak az öccsével, de nem gondolta volna, hogy a férfi ilyen hamar belátja az ellenkezőjét.

- Alig néhány hete ismertük meg egymást. - Magukkal ragadták az emlékek a fiú halála előtti időszakból, és halkán elnevette magát. - Nem, nem voltam szerelmes belé. Kedveltem mint embert, mint alkalmazottat. Szemtelen volt, tudta jól, mennyire vonzódnak hozzá a nők. Néhány női utasunk egészen biztosan miatta jött vissza többször is a hajókirándulásainkra az elmúlt hetekben. Jerry minden lében kanál... - kezdte Liz mosolyogva, majd a szája elé kapta a kezét. - Elnézést.

- Semmi baj - nyugtatta meg Jonas, és érdeklődve közelebb lépett. Liz magas nő volt, nem kellett lenéznie rá. Hintőpor illata lengte körül, és nem viselt sminket. Nem Jerry esete,

állapította meg magában még egyszer, és belefeledkezett a tekintetébe. - Az volt, sokakat sikerült is rászednie.

- Ismertem igazi szélhámosokat - vallotta be a lány színtelen hangon. - Akik nem voltak ennyire ártatlanok és kedvesek. Az öccse nem tartozott közéjük, Mr. Sharpe. Remélem, bárki is... Remélem, megtalálják a tettest.

Liz látta, ahogy a férfi szürke szeme jéggé fagy. Finoman görcsbe rándult a gyomra, mert tudta, hogy a jég gyakran veszélyesebb, mint a tűz.

- Meg fogják találni. Előfordulhat, hogy még beszélnünk kell egymással. Megengedi, ugye?

Egyszerű kérésnek hangzott, Liz mégsem volt képes rábólintani. Nem akart még egyszer találkozni a férfival, nem akarta, hogy bármi módon köze legyen az ügyhöz a továbbiakban.

- Mindent elmondtam, amit csak tudtam.

- Jerry itt élt a házában, és magánál dolgozott.

- Nem tudok többet - jelentette ki Liz határozottan, majd megpördült, és kibámult az ablakon. Belefáradt a kérdésekbe és abba, hogy ujjal mutogatnak rá a parton: Ő az a nő, aki rátalált a holttestre! Belefáradt abba, hogy élete a feje tetejére állt egy férfi halála miatt, akit alig ismert. Leginkább mégis az aggasztotta, hogy Jonas Sharpe-ből kinézte, képes lenne huzamosabb ideig felborítani a világát, ha hagyná neki. - A rendőrségnek is elmondtam mindent, többször is. Jerry nálam dolgozott, együtt töltöttünk néhány órát mindennap. Fogalmam sincsen, hová ment esténként, kikkel találkozott, mit csinált. Csak az érdekelt, hogy rendesen fizesse a lakbért, és bejárjon dolgozni. - Amikor visszafordult Jonas felé, a vonásai eltökéltségről árulkodtak. - Nagyon sajnálom az öccsét, nagyon sajnálom önt is, de a továbbiakban nincs mit mondanom.

Liz keze remegett az izgalomtól, és Jonas látta is ezt, de a maga módján értelmezte.

- Ezzel vitatkoznék, Mrs. Palmer.

- Miss Palmer - helyesbített Liz nyomatékkal, és megvárta, amíg Jonas bólintva tudomásul veszi, hogy nincs férjénél. - Higgye el, nem segíthetek!

- Ezt nem tudhatja, amíg nem beszéltünk egymással.

- Rendben, akkor másképp mondom. Nem segítek többet, Mr. Sharpe.

A férfi oldalra biccentette a fejét, és a pénztárcájáért nyúlt.

- Tartozott még Jerry valamivel a szobájáért?

Lizt úgy érte a sértés, mint egy pofon. Tekintete, amely általában gyengéd volt, és szomorú, most szikrákat szórt.

- Nem tartozott semmivel, és ön sem tartozik. Most pedig, ha végzett a kávéjával...

Jonas letette a csészét az asztalra.

- Végeztem. Egyelőre - tette hozzá, és még egyszer, utoljára végigmérte a lányt. Nem Jerry esete, gondolta újra, és nem is az övé, de tud valamit, és ő ki is fogja szedni belőle. - Jó éjt!

Liz mozdulatlanul megvárta, amíg a bejárati ajtó becsukódik a férfi mögött. Ekkor behunyta a szemét. Semmi köze hozzá, emlékeztette magát. Jerry tengerfenéken fekvő látványa mégis minduntalan megjelent előtte méghozzá Jonas Sharpe gyásztól jegessé dermedt tekintetével együtt.

Egy héttel később Liz úgy döntött, hogy a bűvárboltban marad. Azt a fényűzést, hogy szabadnapot vegyen ki, csak nagy ritkán engedte meg magának, amikor Faith otthon volt. Aznap beírta annyival, hogy kiküldte a kirándulóhajókat az alkalmazottaival, és egyedül maradt a boltban. Délre már minden komoly bűvár kibérelte az oxigénpalackját, és csak szórványosan tértek be vevők az üzletbe. Liz az így felszabadult néhány órát ellenőrzéssel és leltározással tölthette.

A bolt egyszerű salakbetonból épült. Liz időnként eljátszozott a gondolattal, hogy lefestesse legalább kívülről, de sosem tudta kellően megindokolni magának az ezzel járó többletkiadást. Egy apró helyiséget elkerítették az üzleten belül, ezt kissé fellengzősen irodának nevezte ki.

Nagy nehezen bepréselt oda egy szürke, öreg acél íróasztalt és egy forgószéket. A fennmaradó talpalatnyi helyen felszerelést tárolt, egy részét a padlón, egy másik részét polcokon vagy falból kiálló kampókon. Az íróasztalán akkora horpadás éktelenkedett, mint egy meglett férfi lábnyoma, de a bűvárfelszerelések kifogástalan minőségűek voltak.

A bűvárszemüvegeket, uszonyokat, pipákat és oxigénpalackokat külön-külön is lehetett bérelni, vagy bármilyen kombinációban. Liz rájött, hogy minél nagyobb a választék, annál több felszerelést tud kiadni, és annál valószínűbb, hogy a vevői visszajönnek hozzá. A felszerelések képezték az üzlete alapját. Ezek jegyzéke és a szolgáltatások listája az árakkal együtt kint függött a széles bejárat mellett, amelyet csak éjszakára zárt be vastag faspalettával.

Nyolc évvel korábban, amikor beindította a vállalkozást, Liz tizenkét bűvárnak elegendő palackot és felszerelést vásárolt. Ez el is vitte minden félretett pénzét - és azt a pénzt, amelyet Marcus a fiatal, csillogó szemű lánynak adott, aki a gyermekét hordta a szíve alatt. Liz hamar nővé érett, és az üzlet is hamarosan már akár ötven bűvárt is fel tudott szerelni, de ezenfelül még több tucat pipás könnyűbűvár, tengeri fotós, turista és mélytengeri halász ellátására is képes volt.

A első bűvárhajót, amelyet a bevételből meg tudott venni, Faithnek nevezte el a lánya után. Tizennyolc évesen, amikor még magányos volt, és ijedt, megfogadta, hogy megad a gyermekének mindent, amire csak szüksége lehet. Tíz évvel később, amikor körülnézett a boltjában, elégedetten nyugtázta, hogy megtartotta az ígéretét.

Ráadásul a sziget, ahová menekült, időközben az otthonává vált. Letelepedett, beilleszkedett, és kivívta a helyiek tiszteletét, akik számítottak rá. Már jó ideje nem sétált ki a tengerpart fehér homokjára azért, hogy vágyódó pillantást vessen Houston irányába, és egy takaros kis házról ábrándozzon zöld gyepel. Nem érdekelte az sem, hogy meg kellett szakítania alig elkezdett egyetemi tanulmányait, és nem révedezett azon, mi lett volna belőle, ha lediplomázik. Nem sírt a férfi után, akinek nem kellett sem ő, sem a közös gyermekük. Tudta, hogy soha nem tér vissza a régi életébe.

Faith ezzel szemben visszatérhet, ha akar. Megtanulhat franciául, viselhet selyemruhát, beszélgethet borról és zenéről. Egy nap Faith nyilván vissza is megy, és könnyedén elvegyül az unokatestvérei között, sőt talán ki is tűnik közülük a kifinomultságával.

Liz legalábbis erről álmodozott, miközben gondosan megtöltötte az egyik oxigénpalackot. Arról, hogy a lányát befogadják, ugyanolyan könnyedén, mint amilyen könnyedén őt elutasították egykor. Nem bosszút akart állni ezzel, csak érvényt szerezni az igazságnak.

- Szép napot, kisasszony!

Liz a hátsó falnál guggolt éppen. Megfordult, és belehunyorogott a napba. Egy pocakos urat látott maga előtt, aki csak nagy nehezen préselte bele magát piros-fekete kockás fürdőnadrágjába. Az arca húsos volt, és épp egy vastag szivart pöfékelt.

- Mr. Ambuckle! Azt hittem, már nincs a szigeten.

- Átugrottam Cancúnba néhány napra, de itt jobban lehet búvárkodni.

Liz mosolyogva felállt, és a férfihoz lépett. Mr. Ambuckle a törzsvásárlója volt, évente kétszer-háromszor is eljött Cozumel szigetére, és több palackot is bérelt nála mindig.

- Ezt én is megmondhattam volna. Látta a romokat?

- A feleségem elrángatott magával Tulumba - bólintott a férfi, majd vállat vont, és elvagyorodott. - Inkább lemerülök tíz méter mélyre, mint hogy sziklát másszak egész álló nap! Végül sikerült egy kicsit könnyűbúvárkodnom is, de nem azért repültem idáig Dallasból, hogy pancsoljak! Gondoltam, kiprobálom az éjszakai merülést.

Liz elmosolyodott, s ettől valami lágy és megközelíthetőséget sejtető csillogás költözött amúgy elővigyázatos tekintetébe.

- Már hozok is mindent, ami kell hozzá. Meddig marad még? - kérdezte, miközben ellenőrzött egy víz alatti lámpát.

- Még két hétig. Már nagyon ideje volt elszakadnom az íróasztalomtól.

- Elhiszem. - Liz megértően bólintott. Sokat köszönhetett a texasi, louisianai és floridai turistáknak, akik szükségét érezték, hogy kimozduljanak otthonról.

- Hallottam, mi történt, amíg Cancúnban voltunk.

Liz már megszokhatta volna ezt a megjegyzést, mégis végigfutott a hideg a hátán. Mosolya lehervadt, ismét tartózkodóvá vált.

- A meggyilkolt amerikaiira gondol?

- Igen. A feleségem teljesen kiborult. Alig tudtam rábeszélni, hogy visszajöjünk. Ismerte az illetőt?

Nem, gondolta Liz. Legalábbis nem annyira, amennyire kellett volna. Hogy elfoglalja magát valamivel, egy bérleti nyomtatványért nyúlt, és hozzálátott a kitöltéséhez.

- Igen. Itt dolgozott egy rövid ideig.

- Komolyan? - csillant fel Mr. Ambuckle apró, kék szeme.

Liz úgy döntött, jobb, ha hozzászokik ehhez a reakcióhoz is.

- Talán emlékszik is rá. Ott volt a kirándulóhajón legutóbb, amikor eljöttek velünk a feleségével.

- Tényleg? - Mr. Ambuckle felvonta a szemöldökét, és rágcálni kezdte a szivarját. - Az a jóképű fiatalember? Hogy is hívták? Johnny... Jerry! - jutott eszébe a név. - A feleségem teljesen odavolt érte.

- Igen, Jerry.

- Milyen kár! - dünnyögte Mr. Ambuckle, mégis szemmel látható elégedettséggel töltötte el, hogy ismerte az áldozatot. - Az a fiú tele volt élettel.

- Szerintem is - értett egyet Liz, majd fogta a megtöltött palackokat, és kicipelte őket a verandára. - Meg is volnánk.

- Egy fényképezőgépet is legyen kedves, kisasszony! Szeretnék lekapni egy tintahalat. Olyan ocsmány állat, hogy az már szép!

Liz derűsen levett egy gépet a polcról, és hozzáírta a listához. Az órájára pillantott, ráírta az időpontot a nyomtatványra, és átnyújtotta Mr. Ambuckle-nak aláírásra.

A férfi odafirkantotta a nevét, és nyomban ki is fizette a letétet. Liz nagyra értékelte a készpénzes vevőket, különösen, ha amerikai dollárban fizettek.

- Köszönöm. Örülök, hogy visszatért, Mr. Ambuckle!

- Én is, kisasszony - válaszolta mosolyogva a férfi, aztán szuszogva-morogva felkapta a palackokat a vállára.

Liz megvárta, amíg Mr. Ambuckle kiér a járdára, majd eltette a számlát az iktatóba. Ezután kinyitotta a pénzes dobozt, és eltette a pénzt.

- Látom, jól megy az üzlet.

Liz összerendezte a hang hallatán. Felnézett és látta, hogy Jonas Sharpe az.

Soha többé nem fogja összetéveszteni Jerryvel, fogadkozott, bár a férfi ezúttal napszemüveget, rövidnadrágot és nyitott inget viselt öltöny helyett. A nyakán egy apró érem lógott hosszú aranyláncon. Jerrynek is volt egy ilyen lánc, Jonasnak azonban volt valami a tartásában és összeszorított szájában, ami magasabbnak és ridegebbnek mutatta az öccsénél.

Liz nem hitt az udvarias báj csevegésben, ezért miután visszazárta a pénzes dobozt, ellenőrizni kezdte a bűvárszemüvegek szíjait és csatjait a polcon. Egyetlen hibás felszerelés sem jutott ki a boltjából.

- Nem számítottam önre.

- Pedig jobban tette volna - felelte Jonas egykedvűen, és figyelte, amint a lány módszeresen végigvizsgálja a szemüvegeket. Liz erősebbnek és kevésbé sebezhetőnek tűnt, mint első találkozásuk alkalmával, egy héttel korábban. A tekintete hűvös volt, a hanghordozása kimért. Ezzel voltaképpen csak megkönnyítette Jonas dolgát. - Majdnem mindenki ismeri magát a szigeten.

Liz hátrapillantott a válla fölé.

- Tényleg?

- Igen. Személyesen tanúsíthatom - tette hozzá Jonas könnyedén. - Már tíz éve itt él, ez a bolt az első téglától az utolsóig a maga munkájának a gyümölcse. Az egyik legsikeresebb üzletasszony a szigeten.

Liz gondosan ellenőrizte a bűvárszemüveget a kezében.

- Szeretne kölcsönözni valamit, Mr. Sharpe? Javaslom, próbálja ki a pipás bűvárkodást! A közelben van egy zátony.

- Jobban szeretem a palackos merülést.

- Ahogy gondolja. Itt mindent megtalál hozzá, amire csak szüksége van - biztosította Liz, majd visszatette a szemüveget, és levett helyette egy másikat. - Mexikóban nem kötik engedélyhez a bűvárkodást, én mégis azt javaslom, vegyen részt az alapoktatásban, mielőtt merülne! Két tanfolyamunk is van: egyéni és csoportos.

Jonas a találkozásuk óta először mosolygott rá a lányra, amitől megenyhültek a vonások a szája körül.

- Lehet, hogy a szaván fogom. Mikor zárnak?

- Rugalmasak vagyunk - felelte Liz. Jonas nagyon más volt, amikor mosolygott, márpedig Liz nem akarta megkedvelni a férfit. Védekezéséppen csipőre tette az egyik kezét, és szentelen pillantást vetett rá. - Ez itt Cozumel, Mr. Sharpe. Itt nincs olyasmi, hogy nyitás kilenckor, záróra ötkor. Most pedig, hacsak nem akar felszerelést bérelni, vagy feliratkozni az egyik kirándulóhajóra, bocsásson meg, de dolgom van!

Jonas feléje nyúlt, és megfogta a kezét.

- Nem azért jöttem vissza, hogy kiránduljak. Kérem, vacsorázzon velem ma este! Beszélni szeretnék magával.

Liz meg sem kísérelte kiszabadítani a kezét, csak átható pillantást vetett a férfira. Az üzleti élet megtanította neki, hogy minden körülmények között megingathatatlanul udvarias legyen.

- Köszönöm, de nem.

- Akkor csak igyon meg velem valamit!

- Nem.

- Miss Palmer...

Jonas híres volt végtelen türelméről. Fegyverként használta a tárgyalóteremben, és azon kívül is, Lizzel azonban meggyűlt a baja.

- Semmi előrelépés nem történt az öcsém ügyében. A rendőrség tehetetlen. Szükségem van a segítségére.

Liz ezúttal elhúzta a kezét. Eltökélte, hogy nem hagyja beszippantani magát sem a halk szavak, sem az esdeklő szempár által. Megvolt a maga baja, élete, üzlete, és ami a legfontosabb, a kislánya, aki heteken belül hazajön hozzá.

- Szeretnék kimaradni a dologból. Őszintén sajnálom. Még ha akarnék sem tudnék segíteni.

- Ettől még beszélgethetünk.

- Mr. Sharpe - kezdte Liz, aki a férfival ellentétben nem volt híres a türelméről -, nagyon kevés szabadidőm van. Egy ilyen boltot fenntartani rengeteg munka. Azt a néhány szabad órát esténként nem fogom az ön kérdéseivel elvesztegetni.

Ezzel hátat fordított a férfinak, de ekkor egy kisfiú szaladt oda az üzlethez. Fürdőnadrágot viselt, és fénylett a bőre a napolajtól. Átnyújtott egy húszdollárost, és búvárpipát kért magának meg a bátyjának. Gyorsan, izgatottan beszélt, spanyol nyelven, és miközben Liz átnyújtotta neki a felszerelést, megkérdezte, látnak-e majd cápát.

A lány a lehető legkomolyabban válaszolt a gyerek kérdésére, miközben elvette a pénzt, és átadta a felszerelést cserébe.

- Itt a zátonynál nem élnek cápák, de néha azért idetévednek - közölte, és látta, hogy a fiú szeme csillogni kezd az izgatottságtól. - Ellenben papagájhalakkal egészen biztosan találkoztok - tette hozzá, és meg is mutatta a kezével, mekkorákkal. - Ha vizstek magatokkal kenyérmorzsát vagy kekszet, a kapitányhalak követnek majd benneteket, még hozzá olyan közlőrl, hogy meg is érinthetitek őket.

- Nem harapnak?

Liz elmosolyodott.

- Csak a morzsákra. Adios!

A kisfiú elszaladt, nyomában szétröppent a homok.

- Úgy beszél spanyolul, mintha az anyanyelve lenne - jegyezte meg Jonas, és magában azt is megállapította, hogy ez még jól jöhet. Azt is észrevette, Liz milyen jókedvű, miközben a kisfiúval beszélget. Semmi visszafogottság, semmi szomorúság vagy riadtság nincs benne. Különös, gondolta a férfi. Az érzelmek ilyen skáláját még soha nem figyelte meg egy tekintetben.

- Itt élek - felelte Liz egyszerűen. - Most azonban, Mr. Sharpe...

- Hány hajó?

- Tessék?

- Hány hajója van?

A lány sóhajtott, és úgy döntött, rászán még öt percet a férfirra az életéből.

- Négy. Egy üvegfenekű, két búvárhajó meg egy mélytengeri halász- és horgász hajó.

- Mélytengeri horgászat - bólintott Jonas. Egy ilyen hajón kettesben lehetnek anélkül, hogy bárki zavarná őket. - Legalább öt-hat éve nem pecáztam. Holnap - folytatta habozás nélkül, miközben a pénztárcájáért nyúlt. - Mennyi?

- Egy napra ötven dollár fejenként, de nem viszem ki a hajót egy ember kedvéért - közölte Liz, és nyájasan elmosolyodott. - Nem vallana jó üzleti érzékre, Mr. Sharpe.

- Minimum hány fő?

- Három. Attól tartok, önön kívül még senki sem jelentkezett, szóval...

Jonas letett négy ötvendollárost a pultra.

- A negyedik ötvenes borraival, de csak ha maga vezeti a hajót.

Liz lenézett a pénzre. Kétszáz dollár többletbevétellel épp meg tudná venni a vízibicikliket, amelyekkel már kacérkodott egy ideje. Más búvárboltokban már lehetett bérelni ezeket is, márpedig ő mindig igyekezett lépést tartani a konkurenciával. A vízibiciklizés és a szörfözés egyre népszerűbbé vált, márpedig egy jó üzletasszony...

Jonas Sharpe sötét, elszánt tekintetbe nézett, és úgy döntött, nem megy bele a játékba.

- Sajnos holnapra már van programom.

- Nem vall jó üzleti érzékre egy ilyen ajánlat elutasítása, Miss Palmer.

Amikor a lány vállat vont, Jonas elmosolyodott, de ezúttal távolról sem kedvesen.

- Nem szívesen említeném meg a szállodában, hogy semmi segítőkészséget nem tapasztaltam a Fekete Korallban. Érdekes, hogy a szóbeszéd milyen sokat lendíthet a kis vállalkozásokon, bár ugyanennyi kárt is okozhat nekik.

Liz egyenként felvette a bankókat a pultról.

- Mi a foglalkozása, Mr. Sharpe?

- Ügyvéd vagyok.

A lány különös hangot hallatott, amely akár nevetés is lehetett, majd elővett egy nyomtatványt.

- Gondolhattam volna. Régebben ismertem egy joghallgatót - tette hozzá, és Marcusra gondolt a számító, manipuláló szövegével. - Ő is mindig elérte, amit akart. Itt írja alá! Nyolckor indulunk - tette hozzá közömbösen. - Az ár magában foglal egy ebédet a hajón. Ha sört vagy alkoholt is szeretne fogyasztani, azt önnek kell hoznia. A vízen nagyon erősen süt a nap, ezért gondoskodjon minden lehetséges védekezésről! - Elnézett a férfi válla fölött. - Az egyik búvárhajóm épp most tér vissza. Elnézést!

- Miss Palmer... - kezdte Jonas, bár nem tudta, mit is akar mondani voltaképpen. Azt sem értette, miért érzi kényelmetlenül magát azok után, hogy ügyesen taktikázva elérte, amit akart. Végül lenyelte a mondandóját, és zsebre tette a számlát. - Ha meggondolná magát a vacsorával kapcsolatban...

- Nem fogom.

- Az El Presidentében lakom.

- Remek választás - bólintott Liz, majd kiment az alkalmazottai és utasai elé.

Negyed nyolckor már fényesen ragyogott a nap, és gyorsan feloszlatta a reggeli párát. Gyönyörű idő volt, csupán néhány kisebb, jóindulatú báránnyelű tarkította a kék eget.

- A fenébe! - morgott Liz, miközben berúgta a motorját, és kikanyarodott az utca felé. Abban reménykedett, hogy esni fog.

Jonas nyilván be akarja vonni az ügybe. Liz tisztán látta maga előtt a férfi átható, sötétszürke szemét, hallotta halk, határozott hangját. Jonas Sharpe az a fajta ember volt, aki nem fogadott el nemleges választ, és rendelkezett annyi kitartással, hogy várjon az igenre, amennyit csak kell. Más körülmények között Liz még csodálta volna is ezért. A kitartás neki magának is segített beindítani és sikerre vinni egy olyan vállalkozást, amelyről rengetegen fejcsóválva igyekeztek lebeszélni. Csakhogy nem engedhette meg magának, hogy csodálja Jonas Sharpe-ot.

Ugyanolyan okosan kellett gazdálkodnia az érzelmeivel, mint a tőkéjével.

Nem segíthet a férfinak, gondolta, miközben a menetszél hűsíteni kezdte az arcát. Legalább kétszer elmondott neki mindent, amit csak Jerryről tudott. Természetesen megviselte a halála, és a maga módján ő is meggyászolta a fiút, még ha nem is ismerte úgy igazán, de a gyilkossággal kapcsolatos nyomozás már a rendőrség dolga volt.

Jonas Sharpe rossz helyen keresgélt nála.

Érezte, hogy motorozás közben lassan ellazulnak az izmai. Az út hepehupás volt, több helyen is megfoltozták, de úgy ismerte, mint a tenyerét, tudta, mit kell kikerülnie, mikor kell lassítania. Az út menti házak előtt zöldellt a gyepek, és sok kertben lugasokra futtatták a szőlőt. Máshol már kint száradtak a ruhák a kötélén. Liz a kora reggeli híreket is hallotta az egyik nyitott ablakból, meg gyerekeket, ahogy reggeliznek, még mielőtt iskolába indulnának.

Befordult a sarkon, és itt már boltok mellett haladt el, de még egyik sem nyitott ki. Senor Pessado épp a piac kapujában szöszmötölt a kulcsaival. Liz két rövid dudálással üdvözölte a férfit, és kölcsönösen integettek egymásnak. Egy taxi elszáguldott a lány mellett, nyilván a reptérre ment, hogy felvegye a korán érkező utasokat. Pillanatokkal később Liz megérezte a tenger mindig friss illatát. Miközben bevette az utolsó kanyart, lustán a visszapillantó tükrébe pillantott. Különös... Mintha már előző nap is látta volna azt a kis kék autót, amely elpöfögött mellette, amikor beállt a szálloda parkolójába.

Liz megállapodása a szállodával kölcsönösen kedvező volt mindkét félnek. Boltja a szálloda partszakaszának szomszédságában állt, és mindkettejük üzletét fellendítette. Mégis, amikor bement az épületbe, mint aznap is, hogy elhozza az ebédet a horgásztúrához, mindig eszébe jutott az a két év, amelyet takarítással és ágyazással töltött ott.

- Buenos dias, Margarita!

A megszólított fiatalasszony abbahagyta a felmosást, és rámosolygott.

- Buenos días, Liz! Cómo está? Hogy vagy?

- Bien. Hogy van Ricardo?

- Kezdi kinőni a nadrágját - felelte Margarita, és megnyomta a szolgálati lift gombját. - Nagyon boldog lesz, amikor Faith hazajön.

- Én is! - felelte Liz, és elbúcsúzott Margaritától. Sosem felejtette el az együtt átdolgozott hónapokat, amikor takarítottak, ágyneműt és törülközőt cseréltek. Margarita jó barátnője lett azóta, mint oly sokan mások, akik kedvesek voltak vele, egy fiatal lánnyal, aki várandós volt jegygyűrű nélkül. Hazudhatott volna nekik. Tizennyolc évesen is volt annyi esze, hogy vegyen egy tízdolláros karikagyűrűt, és kitaláljon valami hihető mesét a válásáról vagy a megözvegyüléséről. Ennél azonban konokabb volt. Megfogadta, hogy a testében növekvő baba csak az övé lesz. Kizárólag az övé. Úgy döntött, nem hajlandó szégyellni magát emiatt, és nem hajlandó hazudni sem.

Háromnegyed nyolckor már a boltja felé tartott a parton, kezében egy nagy és egy kisebb hűtőtáskával. Az előbbiben volt a két ebéd, az utóbbiban a csali. Már ekkor látni lehetett néhány pipát a víz felszínén. A tiszta, kellemesen langyos vízben még nem volt tömeg. Legszívesebben ő maga is búvárkodott volna egy órát.

- Liz! - szólt rá egy ápolat, kis termetű férfi a partról, és megcsóválta a fejét. Olyan vékony bajuszt viselt a szája fölött, mintha ceruzával rajzolták volna oda. Sötét szeme mosolygott. - Túl vékony vagy ahhoz, hogy ekkora táskákat cipelj!

Liz sóhajtott, és végigmérte az illetőt, akin a szoros fürdőnadrágon kívül semmi nem volt. Tudta, hogy a férfi nagyon élvezzi a hölgyek kihívó, titkos pillantásait a parton.

- Te is, Luis, de azért segíthetsz, ha akarsz.

- Ezek szerint kiviszed a halászhajót - jegyezte meg Luis, majd elvette a nagyobbik hűtőtáskát, és elindult a lánnyal a bolt felé. - Megváltottam a beosztásunkat a kedvedért. Tizenhárom jelentkező volt az üvegfeneküire ma délelőttre, és a bűvárhajók is kifutnak. Megkértem az unokatestvéreimet, Miguel, hogy segítsen be nekünk ma. Nem baj?

- Jól tetted - dicsérte meg Liz. Luis fiatal volt, sűrűn váltogatta a barátnőit, és a tequilát sem vetette meg, de szorult helyzetben mindig lehetett rá számítani. - Azt hiszem, fel kell vennem valakit, ha csak részidős állásba is.

Luis ránézett, de aztán gyorsan lesütötte a tekintetét. Ő volt Jerry legközelebbi munkatársa.

- Miguel nem megbízható. Egyik nap még itt van, holnap már máshol. Ellenben van egy másik unokatestvérem, aki nagyon jó fiú, de ő csak akkor állhat munkába, amikor vége az iskolának.

- Észben tartom - felelte Liz szórakozottan. - A táskákat egyenesen a hajóba tegyük be! Szeretném megnézni a felszerelést.

A fedélzeten Liz végrehajtotta a rutinellenőrzést mind a felszerelésen, mind a kötélzetén. Miközben megvizsgálta a nagy csörlőket és a nehéz, tömör botokat, mosolyogva eltűnődött,

vajon az ügyvéd horgászott-e már nagyhalakra. Valószínűleg még akkor sem ismerne fel egy tonhalat, ha kiugrana a vízből, és beleharapna a cipőjébe.

A fedélzet tiszta volt, a felszerelést rendben találta. Luis dolgozott Liznél a legrégebb óta, de a többi alkalmazott is tisztában volt a lány minőségi követelményeivel. A hajó szigorúan vett sporthorgászati szempontból kicsinek volt mondható, az ügyfelek mégsem távoztak soha elégedetlenül. Liz tökéletesen ismerte a vizet a Yucatán-félsziget mentén, és a felszín alatt élő halrajok szokásait is.

Lehet, hogy nem volt a hajóján halradar és egyéb bonyolult felszerelés, mégis elhatározta, hogy olyan élményt nyújt Jonas Sharpe-nak, amilyenben soha nem volt része életében. Be fogja vezetni egy akkora halrajba, hogy a férfi kénytelen lesz a székéhez szíjazni magát, és egy perc ideje sem marad, hogy kérdésekkel zaklassa őt. Mire kikötnek délután, az ügyvéd úrnak sajog majd a karja, fáj a háta, és semmi másra nem tud gondolni, csak egy forró fürdőre és egy puha ágyra. Másrésztől, hacsak Jonas nem kétbalkezes, ő gondoskodik róla, hogy a férfi egy igazi trófeát vihessen haza, bárhonnan jött is.

Tényleg, vajon hová valósi? - tűnődött, miközben ellenőrizte a műszerfalat a hídon. Jerrytől sem kérdezte meg soha. Nem tűnt fontosnak. Jonasszal kapcsolatban azonban furdalta a kíváncsiság. Vajon honnan jött, és milyen életet él? Az a fajta férfi, aki előkelő éttermekbe jár elegáns hölgyek társaságában? Vagy jobban kedveli a zajos kis bárokat és a ritmusos zenét? Nem látott bele olyan könnyedén, mint más emberekbe, talán éppen ezért foglalkoztatta jobban a kelleténél. Nem tartozik rá, emlékeztette magát, és hátrafordult, hogy odaszóljon Luisnak:

- Én itt boldogulok egyedül. Menj, és nyisd ki a boltot! Az üvegfenekű legyen indulásra készen fél órán belül!

Luis azonban nem figyelt rá. Ott állt a mólón, és dermedten bámult. Liz látta, amint reszkető kézzel keresztet vet.

- Madre de Diós!

Liz lement a hajó néhány lépcsőfokán, és csatlakozott a fiúhoz.

- Mi tör...

Ekkor vette észre Jonast. A férfi fejét szalmakalap fedte, és napszemüveget viselt. Nem borotválkozott meg, finom borostája lusta, naplopó külsőt kölcsönzött neki, amelyet kopott pólója és fekete fürdőnadrágja csak fokozott. Liz azonnal rájött, mi zajlik le Luisban, ezért megragadta a fiú karját, és sebesen beszélni kezdett.

- A bátyja az, Luis. Mondtam, hogy ikrek!

- Visszatért a halálból! - suttozta a fiú.

- Ne légy nevelő! - ripakodott rá Liz, pedig alkalmazottjának szavaitól őt is kirázta a hideg, - Jonasnak hívják, és egyáltalán nem hasonlít Jerryre. Majd te is rájössz, ha beszélsz vele. Nagyon pontos, Mr. Sharpe! - kiáltott oda a férfinak, remélve, hogy kizökkenti Luist a döbbenetéből. - Segítsek feljönni a fedélzetre?

- Boldogulok - hártotta el ajánlatát az ügyvéd, és egyik kezében egy kis hűtődobozzal könnyedén a fedélzetre lépett. - Kivándorló - olvasta le a hajó nevét. - Saját magáról nevezte el, ugye?

- Egyértelmű - felelte Liz. Nem szégyellte, hogy az, és nem is volt büszke rá. - Ő Luis, nálam dolgozik. Épp most hozta rá a frászt.

- Elnézést! - szabadkozott Jonas, és a vékony fiúra nézett, akinek izzadság csillogott a homlokán. - Ismerte az öcsémet?

- Együtt dolgoztunk - felelte Luis lassú, precíz angolsággal. - A hajókon. Jerry a bűvárhajót szerette kivinni a legjobban. Most megyek - búcsúzott, és szélesen elkerülve Jonast, a mólóra ugrott.

- Mindenki így viselkedik, ha meglát - sóhajtotta Jonas. - Maga is? - fordult a lány felé, és egyenesen a szemébe nézett. - Továbbra is három lépés távolságot akar tartani?

- Üzletpolitikánk része, hogy barátságosak legyünk minden ügyfelünkkel. Ön kibérelte a Kivándorlót erre a napra, Mr. Sharpe. Érezze otthon magát!

Liz ezzel egy szék felé intett a fedélzeten, ő maga pedig felmászott a hídra, és kiszólt Luisnak:

- Mondd meg Miguelnek, hogy csak akkor kap fizetést, ha kibírja a nap végéig!

Ezzel búcsút intett a fiúnak, aztán beindította a motort, és ráérősen elindult a nyílt tenger felé.

Enyhe szél volt, alig fodrozta a vizet. Liz látta a sötét foltokat, amelyek zátonyokra utaltak, és nem növelte a sebességet. Amint mélyebb vizekre érnek, majd gyorsít egy kicsit. Dél körül perzselően forró lesz a nap. Azt akarta, hogy Jonas addigra a székébe legyen szíjazva, és egy mázsás hallal viaskodjon.

- Ugyanolyan ügyesen bánik a kormányval, mint az ügyfeleivel.

Liz szeme némi bosszúságról árulkodott, de nem adott neki hangot.

- Ez a dolgom. Kényelmesebb lenne, ha leülne, Mr. Sharpe.

- Jonas. Egyébként így is teljesen kényelmes, köszönöm - ellenkezett a férfi, aztán odaállt a lány mellé, és futólag végigmérte.

Liz fehér baseballsapkát viselt, amely nagy betűkkel a boltját hirdette. Fekete Korall felirat állt a pólóján is, csak jóval fakóbb betűkkel, nyilván a gyakori mosás és az erős napsütés miatt. Az ügyvéd eltűnődött, vajon mit visel alatta Liz.

- Mióta magáé ez a hajó?

- Majdnem nyolc éve. Kifogástalan állapotban van - biztosította a férfit, és növelte a sebességet. - A víz meleg, ezért lesz tonhal, nyársorrú hal és kardhal bőven. Amint kiértünk, kezdhet is etetni.

- Etetni?

A lány futó pillantást vetett rá. Jól sejtette, a férfi talán még a botot sem tudja megkülönböztetni a damiltól.

- Beszórni a csalit a vízbe - magyarázta. - Majd lassan megyek, közben etethet, hogy idevonzza a halakat.

- Nem csalás ez? A horgászásnak nem a szerencsén és az ügyességen kellene múlnia?

- Egyeseknek a napi betevője múlik rajta - felelte Liz. Leheletnyit fordított a kormányon, és óvatlan bűvárokat keresett a tekintetével. - Másoknak csak egy újabb trófea a falra.

- Nem érdekelnek a trófeák.

A lány Jonas felé fordult. Nem, állapította meg magában, tényleg nem érdeklik sem a trófeák, sem semmi, aminek nincsen célja.

- Akkor mi érdekli önt?

- Ebben a pillanatban maga - felelte Jonas. A lány gázkaron nyugvó kezére tette a kezét, és visszavette a sebességet. - Nem sietek sehová.

- Azért fizetett, hogy horgászhaszon - jegyezte meg Liz, és összeszorította a kezét a férfié alatt.

- Az idejéért fizettem.

Olyan közel álltak egymáshoz, hogy a lány látta utasa szemét a napszemüveg ellenére. Állhatatos volt a tekintete, mint mindig. Olyan emberé, aki tudja, megengedheti magának, hogy várjon. Liz arra számított, hogy sima lesz a tenyere, de kemény volt, mint azoké, akik nem ijednek meg a fizikai munkától. Kellemesen megborzongott, évek óta először. Miközben fürkésző pillantást vetett a férfira, a szél kifújta a haját az arcából.

- Akkor feleslegesen vesztegette a pénzét.

Liz könnyedén elhúzta a kezét. Erős, gondolta Jonas, pedig törekenynek tűnt. Makacs. Ezt már a hegyes, előreszegett állán is látta. A tekintete pedig arról árulkodott, hogy egyszer már szerzett egy komoly sebet az életben, és ez még egyszer nem fordul elő vele. Ez önmagában is felkeltette az érdeklődését, de látott még benne szunnyadó érzékiséget is, és csodálkozott, hogyhogya nem voltak szeretők az öccsével. Pedig Jerry egészen biztosan csapta neki a szelet, efelől nem volt kétsége.

- Nem ez lenne az első alkalom életemben, most viszont úgy érzem, nem fizettem hiába.

- Nincs mit mondanom - kötötte Liz az ebet a karóhoz, és ismét gyorsított a tempón.

- Talán tényleg nincs, de az is lehet, hogy tud valamit, aminek nem tulajdonít nagy jelentőséget, holott fontos lehet. Tíz éve foglalkozom büntetőjoggal. Meglepődne, ha tudná, milyen életbe vágó lehet egy aprócska részlet. Beszéljünk! - szorította meg a lány kezét ismét Jonas. - Kérem!

Liz azt hitte, sikerült kellőképpen megkeményítenie a szívét, de érezte, hogy gyengül az ellenállása. Képes volt órákon át alkudozni egy bűvárfelszerelés áráért, de egy halk kérdés még mindig le tudta venni a lábáról.

Ez a férfi csak bajt hoz rá, ezt előre látta. Felsőhajtott.

- Rendben, beszéljünk! - adta be a derekát. Leállította a motort, és hagyta, hogy sodródjanak. - Miközben horgászik - folytatta, és ellépett a férfi mellől. - Etetnie nem kell - tette hozzá halvány mosollyal.

Könnyed mozdulattal beillesztett egy horgászbót az egyik szék melletti foglalatba.

- Üljön le, és lazuljon el! - kérte a férfit. - Van olyan hal, amelyik képes ráharapni a horogra csali nélkül is. Ha kapása van, szíjazza be magát, és küzdjön!

Jonas leült a székbe, és hátrtolta a kalapját.

- Magával mi lesz?

- Visszamegyek a kormányhoz, és ha kapása van, beindítom a motort, hogy kifárasszuk a halat anélkül, hogy elvesztenénk.

Liz összefogta a haját az egyik kezével, és hátravetette a válla fölé.

- Vannak jobb helyek is a horgászáshoz, de nem vesztegetem a benzint, ha tényleg nem érdekli, fog-e valamit, vagy sem.

Jonas hátradőlt a széken, és elismerően fintorgott.

- Okos. Gondoltam, hogy az.

- Kénytelen vagyok az lenni.

- Miért jött Cozumelre? - kérdezte a paragrafustudor, majd a botról tudomást sem véve rágyújtott egy cigarettára.

- Már itt van néhány napja - tért ki Liz a válasz elől. - Tudnia kellene.

- Elismerem, nagyon szép vidék. Ha már tíz éve itt él, nyilván gyerek volt még, amikor elhagyta az Államokat.

- Nem, nem voltam gyerek - ellenkezett Liz különös hangsúllyal. Jonas felnézett, és eltűnődött, vajon milyen titok rejlik az értelmes szempár mögött. - Azért jöttem ide, mert ez tűnt a legbölcsebbnek. Ez is volt a legbölcsebb. Gyerekkoromban a szüleim minden évben eljöttek ide. Imádnak búvárkodni.

- A szüleivel együtt költözött ide?

- Nem, egyedül jöttem - felelte Liz szárazon. - Nem azért fizetett kétszáz dollárt, hogy rólam beszéljünk, Mr. Sharpe.

- Segít, ha legalább nagy vonalakban megismerem a hátterét. Azt mondta, van egy lánya. Hol tanul?

- Houstonban. Ott élnek a szüleim.

Szóval ellöki magától a gyereket, és a nagyszülőkre hárít minden felelősséget, miközben ő boldogan él egy trópusi szigeten, gondolta Jonas. Akár rossz szájíze is lehetett volna ettől, de nem lepte meg a dolog. Mélyet szívott a cigarettájából, és fürkésző pillantást vetett Liz arcára.

Valahogy nem tudta ezt elképzelni róla.

- Hiányzik magának, ugye?

- Szörnyen - felelte Liz halkán. - De néhány hét múlva hazajön, és együtt töltjük a nyarat. Sajnos hamar elröppen.

A lány tekintete a messzeségbe révedt olyan volt, mintha magában beszélne.

- Így a legjobb. A szüleim imádják, és Houstonban kiváló nevelésben részesül. Zongorázni és balettozni tanul. Küldtek fényképeket egy zongoraestről, és...

Liz szeme akaratlanul is könnybe lábadt. Szembefordította arcát a széllal, és erőt vett magán, de Jonas figyelmét így sem kerülte el a dolog. Csak pőfékelt csendesesen, és időt adott a lánynak, hogy teljesen összeszedje magát.

- Visszajár időnként az Államokba?

- Nem - felelte Liz. Nyelt egyet. Hogy lehet ilyen ostoba? A fénykép az oka, gondolta. A fénykép, amely az előző napi postával érkezett, és amelyen a kislánya rózsaszín ruhában zongorázik.

- Bujkál valami elől?

Liz visszafordult a férfi felé. Elérzékenyülését harag váltotta fel. A szeme szikrákat szórt, és Jonas belátta, hogy hibát követett el. Védekezően feltartotta a kezét.

- Elnézést! Időnként olyasmibe ütöm az orrom, amibe nem kellene.

Liz vett néhány mély lélegzetet, és uralkodott az érzelmein. Nagy gyakorlata volt benne.

- Ha el akarja veszteni az orrát, csak nyugodtan, Mr. Sharpe.

A férfi elnevette magát.

- Van, amikor megéri a kockázatot. Liznek hívják, ugye?

A lány felvonta a szemöldökét finoman lebegő tincsei alatt.

- Igen, legalábbis a barátaim.

- Illik magához ez a név, kivéve, amikor tartózkodónak akar látszani. Olyankor nem Liz, hanem Elizabeth.

A lány szúrós pillantást vetett Jonasra. Biztos volt benne, hogy a férfi csak fel akarja bosszantani.

- Senki nem nevez Elizabethnek.

Jonas csak vigyorgott.

- Miért nem volt az öcsém szeretője?

- Tessék?

- Látja, most például Elizabeth. Csak azért kérdezem, mert maga különleges szépség. - A férfi ugyanolyan magától értetődő természetességgel vetette oda a bókot, mint a cigarettáját a tengerbe. - Tudja, Jerry... odavolt a szép nőért. Egyszerűen nem értem, miért nem lettek szeretők.

Liznek eszébe villant, hogy már nagyon régen nem nevezte őt szépnek senki. Régebben szüksége volt a bókokra, de azóta felnőtt. Nekidőlt a korlátnak, karba fonta a kezét maga előtt, és gyilkos pillantást vetett utasára. Nem, semmi szüksége a bókokra többé.

- Mert úgy döntöttem, hogy nem fekszem le vele. Lehet, hogy önnek ezt nehéz felfognia, mivel ugyanolyan jóképű, mint az öccse, de én nem találtam Jerryt ellenállhatatlannak.

- Nem? - kérdezte Jonas derűsen. Ugyanolyan nyugodt volt, mint amilyen feszült a lány. Kinyitotta a hűtőtáskáját, és mosolyogva a lány felé nyújtott egy üveg sört. Amikor Liz megrázta a fejét, kinyitotta az üveget, és maga ivott belőle. - Akkor milyenek találta?

- Egy gyökértelen fiúnak, aki történetesen belesodródott az életembe. Azért adtam neki munkát, mert gyors észjárása volt, és erős háta. Az igazat megvallva nem hittem, hogy tovább bírja egy hónapnál. A hozzá hasonló fiúk általában eddig bírják.

Bár Jonas nem mozdult, látszott rajta, hogy feszülten figyel.

- A hozzá hasonló fiúk?

- Azok, akik a könnyű utat keresik, és azt is csak rövid ideig. Azért dolgozott, mert szeretett enni, de mindig a nagy dobásra hajtott. A főnyereményre, amelyért nem kell megizzadni.

- Szóval mégiscsak ismerte - jegyezte meg Jonas. - Maga szerint mi lett volna Jerry nagy dobása?

- Mondtam már, hogy nem tudom! Az is lehet, hogy csak egy kis napsütést akart, meg hogy jól érezze magát. - Liz tehetetlenül felemelte a kezét. - Azért adtam ki neki a lányom szobáját, mert ártalmatlannak tűnt, nekem pedig jól jött a pénz. A kapcsolatunk semmilyen értelemben nem vált bensőségessé. A legmélyebb beszélgetésünk során is csak annyit mondott, hogy komoly pénzért fog bűvárkodni.

- Bűvárkodni? Hol?

Liznek erőt kellett vennie magán, hogy meg tudja őrizni az önuralmát. Zaklatottan a hajába túrt.

- Békén hagyna végre?

- Maga két lábbal a földön áll, igaz, Elizabeth?

A lány felszegte az állát.

- Igen.

- Akkor pontosan tudja, hogy nem fogom békén hagyni. Hol akart búvárkodni?

- Nem tudom. Általában eleresztettem a fülem mellett, amikor azzal hencegett, milyen gazdag lesz.

- Mit mondott pontosan? - kérdezte Jonas halk, meggyőző hangon. - Kérem, próbáljon meg visszaemlékezni!

- Valami kalandbúvárkodásról beszélt, mire én viccelődni kezdtem elsüllyedt kincsekről. Erre azt mondta... - Liz elhallgatott, és igyekezett visszaemlékezni a beszélgetésükre. Késő este volt, tett-vett, ráadásul belefeledkezett a gondolataiba. - Épp otthon dolgoztam - folytatta. - Valamiért jobban megy a könyvelés esténként. Jerry későn ért haza, nyilván szórakozni ment, mert kissé bizonytalan volt a járása, amikor megérkezett. Fel akart húzni a székemből, mire én hozzávágtam néhány keresetlen szót, de annyira boldognak tűnt, hogy végül hagytam magam. Nem nagyon figyeltem arra, amit mond, mert igyekeztem felszedni a papírokat, amelyeket levert. Valami olyasmiről beszélt, hogy bejött neki, és hogy pezsgővel kell megünnepelnünk a dolgot. Közöltem vele, hogy a fizetését figyelembe véve jobban tenné, ha megmaradna a sörnél. Erre azt mondta, hogy megállapodást kötött, és komoly pénzekért fog búvárkodni. Ekkor kezdtem el viccelődni az elsüllyedt kincsekkel...

- Mire ő?

- Valami olyasmit mondott, hogy néha többet lehet keresni azzal, ha leviszünk valamit, mint azzal, ha felhozzuk. - Liz emlékezés közben összeráncolta a homlokát. Szinte hallotta, ahogyan Jerry elnevette magát, amikor azt javasolta neki, hogy aludja ki magából a dolgot. - Utána csapta egy kicsit a szelet, amit egyikünk sem vett komolyan, aztán pedig... azt hiszem, telefonált egyet, én pedig folytattam a munkát.

- Ez mikor történt?

- Talán egy héttel azután, hogy felvettem.

- Engem hívott aznap este - bólintott Jonas, és elnézett a tenger irányába. Sajnos ő sem figyelt túlzottan arra, amit öccse akkor mondott neki. Jerry azzal kérkedett, hogy gazdagon tér haza. Más kérdés, hogy már évek óta erről álmodott, ráadásul a hívás is beszélgetés volt, mint mindig. - Volt valaki, akivel beszélni vagy vitatkozni látta Jerryt?

- Vitatkozni soha nem láttam senkivel. Általában a parton tette a szépet a nőknek, vagy az ügyfelekkel beszélgetett semmiségekről. Jól kijött a munkatársaival is. Szerintem San Miguelben töltötte a szabadideje nagy részét. Bárokban, Luis és a többiek társaságában.

- Milyen bárokban?

- Erről a fiúkat kell megkérdeznie, bár szerintem a rendőrség már megtette. - Liz vett egy mély lélegzetet. Fájdalmas volt újra átélnie az emlékeket. - Mr. Sharpe, miért nem bízza a rendőrségre a dolgot? Sötétben tapogatózik.

- Az öcsém volt - felelte a férfi. Sőt ennél is több, az ikertestvére, de hogy ez mit jelent, azt nem tudta elmondani a lánynak. Jerry meggyilkolásával a lénye egy része halt meg. Ha valaha

teljesnek akarja újra érezni magát, ki kell derítenie, miért történt mindez. - Maga talán nem gondolkodott el azon, miért Ölték meg?

- Dehogynem - felelte Liz, és lenézett a kezére. Nem volt benne semmi, és ő tehetetlennek érezte magát. - Talán verekedésbe keveredett, vagy nem a megfelelő ember előtt hengegett. Volt egy olyan rossz szokása is, hogy szórta a pénzt, amikor volt neki.

- Nem rablógyilkosság áldozata lett, Elizabeth. Bérgyilkos ölte meg.

A lány szívébe fájdalom markolt.

- Nem értem...

- Egy profi gyilkolta meg, aki pénzért öl, és én ki fogom deríteni, miért.

Hirtelen annyira kiszáradt Liz szája, hogy nyelni kellett.

- Ha így van, eggyel több ok arra, hogy a rendőrségre hagyja az ügyet.

Jonas ismét előhúzott egy cigarettát, de tekintete a messzeségbe révedt, ahol ég és víz összeért.

- A rendőrség nem akar bosszút állni. Én igen.

A lány higgadt türelmet hallott ki a férfi hangjából, amitől kirázta a hideg. Lassan megrázta a fejét.

- Még ha megtalálná is az elkövetőt, ugyan mihez kezdene vele?

Jonas nagyot húzott a söréből.

- Ügyvédként az lenne a dolgom, hogy bíróság elé vigyem az illetőt. Testvérként... - A férfi elhallgatott, és ivott még egy kortyot. - Meglátjuk.

- Attól tartok, ön nem túl jó ember, Mr. Sharpe.

- Nem, tényleg nem vagyok az - ismerte el Jonas, majd Liz felé fordult, és mélyen a szemébe nézett. - Ráadásul ártalmatlan sem vagyok. Ha netalán csapni kezdeném a szelet, ajánlom, hogy vegye komolyan!

A lány már éppen mondott volna valamit, ám ekkor észrevette, hogy a férfi botján megfeszül a damil.

- Kapása van, Mr. Sharpe - közölte szárazan. - Jobban teszi, ha beszíjazza magát, különben leránthatja önt a fedélzetről!

Ezzel sarkon fordult, és visszament a hídra. Kíváncsi volt, Jonas vajon hogy állja meg a helyét egyedül.

5.

Már lement a nap, mire Liz megállt motorjával a háza melletti fészernél. Önkéntelenül is mosolyognia kellett. Bármennyi gondot okozott is neki Jonas, bármennyire is sikerült kihoznia a sodrából a három találkozásuk során, becsületesen kifizette a kétszáz dollárt. Ráadásul fogott egy tizenöt kilós nyársorrú halat - akár akarta, akár nem.

Mindent a kedves vevőért, gondolta, miközben elővette a kulcsait.

Minden pénzt megért Jonas arckifejezése, amikor a nagy, harcias hal ráharapott a horgára. Liz szerint feladta volna, ha ő lopva nem vigyorodik el gúnyosan. Állhatatos férfi, gondolta. Más körülmények között csodálta volna ezért.

Bár tévedett azzal kapcsolatban, hogy Jonasnak fogalma sincsen, mi fán terem a horgászás, a férfi olyan elveszettnek tűnt, amikor végül kiemelte a halat a fedélzetre, hogy majdnem megsajnálta. A trófea azonban megkönnyítette Liz dolgát. Rengetegen köréjük gyűltek, hogy megbámulják az ügyvéd fogását, és gratuláljanak neki, a lány pedig könnyedén elillant anélkül, hogy a férfi visszatarthatta volna.

Liz úgy döntött, korán lefekszik. Esni fog, állapította meg magában, mert keletről felhőket hozott a szél. Kinyitotta az ajtót, és szélesre tárta, hogy beengedje a már esőillatú szellőt. Miután a ventilátorok elindultak, gépiesen bekapcsolta a rádiót is. Lehet, hogy a hurrikánszezon már hónapokkal korábban véget ért, de a gyors, kiszámíthatatlan trópusi viharok ideje még nem. Éppen eleget élt már át ahhoz, hogy ne vegye őket félvállról.

A hálósobában nekilátott levetkőzni a zuhanyozáshoz, hogy mielőbb lemossa magáról a nap izzadságát és a tengervíz sóját. Mivel már alkonyodott, önkéntelenül is a kapcsoló felé nyúlt, de egy futó gondolat megállította a kezét. Nem hagyta felhúzza a redőnyt reggel? Liz az ablak felé fordult, és látta, hogy le van engedve. Különös.

Biztos volt benne, hogy nem eresztette le reggel, ráadásul a madzagja sem volt a kis kampóra kötve. Márpedig ő soha nem felejtette el odakötni, valószínűleg azért, mert a hajón is mindig gondosan ügyelt a kötelekre.

Habozott egy ideig, majd felkapcsolta a villanyt. Végül vállat vont. A jelek szerint szórakozottabb volt reggel, mint gondolta volna. Jonas Sharpe az oka. Túl sokat jár az eszében, túl sok idejét vesztegeti el miatta. Már régen túljutott azonban azon a ponton, hogy egy férfi álljon élete középpontjában. Remélte, hogy mivel Jonas elérte, amit akart, vagyis beszélt vele, nem találkoznak többé.

Odalépett a legközelebbi redőnyhöz, és rákötötte a madzagot a kampóra. A másik szobában a rádió bejelentette, hogy esőre kell számítaniuk az este, majd megszólalt a zene. Liz dúdolni kezdett, és úgy döntött, készít egy csirkesalátát, mielőtt elvégzi a napi könyvelést.

Miközben felegyenesedett, egy kar fonódott a nyakára hátulról, és elakadt a lélegzete. Ezüstösen csillan valami a lenyugvó nap fényében. Még mielőtt Liz bármit tehetett volna, egy kés pengéjét érezte a nyakán.

- Hol van?

A fülébe sziszegő hang gazdája minden bizonnyal spanyol anyanyelvű volt. Liz ösztönösen elkapta a nyakára fonódó kart, és miközben körmei a húsba mélyedtek, megérezte egy vékony fém karkötőt az ujjaival. Levegőért kapkodott, de amikor a kés hegye fenyegetően a torka felé fordult, feladta a harcot.

- Mit akar? - nyögte, és közben kétségbeesetten járt az agya. Ötven dollárnál is kevesebb készpénze volt, és semmilyen értékes ékszere, egyetlen gyöngysort kivéve, amelyet még a nagymamájától örökölt. - A pénztárcám ott van az asztalon. Elviheti.

Támadója durván megrántotta a haját, és Liz felszisszent a fájdalomtól.

- Hová tette a fiú?

- Kicsoda? Fogalmam sincsen, miről beszél!

- Sharpe. Lejárt a megállapodás. Kezdem elveszteni a türelmemet, hölgyem! Ha élni akar, ki vele, hová dugta a kölyök a pénzt!

- Nem tudom!

A kés éle felsértette az érzékeny bőrt Liz nyakán. Érezte, hogy valami meleg csordul le a bőrén. Kétségbeesett.

- Semmilyen pénzről nem tudok! Nézzen körül nyugodtan, itt nincs semmi!

- Már körülnéztem - felelte a férfi, és úgy megszorította a lány nyakát, hogy annak elhomályosult a látása. - Sharpe hamar meghalt. Magának nem lesz ekkora szerencséje. Ha elárulja, hol a pénz, meghagyom az életét.

A bérgyilkos az, állapította meg magában Liz. Meg akarja ölni. Olyasmért hal meg, amiről még csak nem is tud semmit. Valami pénz miatt... Az illető pénzt akar, de neki csak ötven dollárja van. Faith. Miközben kezdte elveszíteni az eszméletét, eszébe jutott a lánya. Ki fog gondoskodni róla? Liz az ajkába harapott, amíg ki nem tisztult az elméje a fájdalomtól. Nem halhat meg!

- Kérem... - kezdte, és elernyed a férfi karjában. - Nem tudok mit mondani... Nem kapok levegőt!

A férfi szorítása enyhült egy keveset. Liz nekiroskadt, és amikor támadója megmozdult, ő teljes erejével belekönyökölt az oldalába. Meg sem fordult, csak rohant lélekszakadva. Megcsúszott az egyik szőnyegen, de nem állt meg, és túlságosan félt ahhoz, hogy visszanézzon. Amikor a bejárati ajtóhoz ért, elkezdett segítségért kiabálni.

Legközelebbi szomszédja száz méterre lakott tőle. Liz könnyedén átszökött a kerítés fölé, amely az udvarukat elválasztotta, és a szomszéd háza felé futott. Zokogva felrohant a lépcsőn, és miközben kinyílt az ajtó, egy autó kerekeinek csikorgását hallotta a murvaúton a háta mögött.

- Meg akart ölni - nyöszörögte, majd elájult.

- Ennél többet nem tudok mondani, Mr. Sharpe - közölte Moralias kapitány pedáns rendben tartott, vízre néző irodájában. Az akta az íróasztalán sajnos nem volt olyan vastag, mint szeretne volna. Semmi indítékot nem találtak a nyomozás során Jerry Sharpe meggyilkolására. Az íróasztal túloldalán ülő férfi egyenesen maga elé bámult. Moralias kapitánynak volt egy fényképe az áldozatról az aktában, amelynek hús-vér hasonmása ott ült alig néhány lépésnyire tőle. - Előfordulhat, Mr. Sharpe, hogy az öccsének valami olyasmi miatt kellett meghalnia, ami még azelőtt történt, hogy Cozumelbe költözött volna.

- Jerry nem menekült senki elől, amikor idejött.

Moralias gondosan visszatette az iratokat az aktába.

- Mi mindenesetre felvettük a kapcsolatot a hatóságokkal New Orleansban. Ott volt az öccse utolsó ismert lakcíme.

- Soha nem volt lakcíme - morogta Jonas. - Mint ahogyan állandó munkája és barátnője sem. Jerry egy üstökös volt, aki mindig gondosan ügyelt rá, hogy ne égjen ki. Már elmondtam, amit Miss Palmertől hallottam. Jerry valami nagy dobásra készült, még hozzá itt, Cozumelben.

- Igen, búvárkodással akart sok pénzt keresni - bólintott Moralias türelmesen, és elővett egy vékony szivart. - Bár már beszéltünk erről Miss Palmerral, azért örülök, hogy ön is megemlítette a dolgot.

- Más kérdés, hogy nem tud mit kezdeni vele, ugye?

Moralas rágyújtott, és Jonasra mosolygott.

- Mivel őszinte velem, én is őszinte leszek önnel. Ha volt is bármi nyom, amelyen elindulhattunk volna, mára már kihűlt. Minden egyes nappal csökkennek az esélyeink. Nem találtunk ujjlenyomatot, nem lett meg a gyilkos fegyver, nem voltak szemtanúk. - Felvette az aktát, és Jonas felé bökött vele. - Ez még nem jelenti azt, hogy el akarom zárni ezt egy fiókba, és megfelekedni róla. Ha egy gyilkos bujkál a szigetemen, mindent meg fogok tenni, hogy megtaláljam. Jelen pillanatban nyilván több száz mérföldre van innen, talán az ön országában. Csak annyit tehetünk, hogy utánanézzünk, kikkel érintkezett az öccse életében, amíg valami gyanúsra nem bukkanunk. Az igazat megvallva, Mr. Sharpe, sem magának, sem nekem nem tesz jót azzal, ha itt van.

- Márpedig nem megyek el innen.

- Ehhez természetesen joga van, mindaddig, amíg nem hátráltatja vele a rendőrségi eljárást.

Megszólalt a telefon a kapitány asztalán. Moralas leverte a hamut a cigarettájáról, és felvette a kagylót. Hallgatott egy ideig. Jonas látta, ahogyan összevonja a szemöldökét.

- Igen, kapcsolja, kérem! Jó napot, Miss Palmer, itt Moralas kapitány!

Jonas épp rá akart gyújtani, de ekkor megmerevedett és várt. Liz Palmer a kulcs, gondolta. Már csak arra kellett rájönnie, milyen zárt tud kinyitni vele.

- Mikor? Megsebesült? Ne, kérem, maradjon ott, ahol van, majd én kimegyek magához!

Moralas letette a kagylót, és azonnal fel is állt.

- Miss Palmert megtámadták.

Jonas a kapitány előtt ért az ajtóhoz.

- Önnel tartok.

Sharpe izmai megfeszültek, miközben kiszáguldottak a rendőrautóval a városból. Nem tett fel egyetlen kérdést sem. Lizt látta a lelki szemei előtt, ahogyan órákkal korábban a hajóhídon állt - karcsún, napbarnítottan és kissé dacosan. Emlékezett gunyoros mosolyára, amikor kötélhúzásba kezdett a tizenöt kilós hallal. Meg arra is, milyen ügyesen faképnél hagyta abban a pillanatban, ahogyan kikötöttek.

Szóval megtámadták. Vajon miért? Talán többet tud, mint amennyit hajlandó elárulni neki? Jonas nem tudta elképzelni Lizről, hogy hazug lenne, mint ahogyan azt sem, hogy megalkuvó vagy gyáva. Eltűnődött, vajon mennyire súlyos a sebe.

Miközben ráfordultak a keskeny autóféljáróra, Jonas megnézte magának Liz házát. Az ajtó tárva-nyitva állt, a redőnyök azonban le voltak húzva. Egyedül él ott, gondolta a férfi, minden védelem nélkül. Sebezhető. Ezután a kis, élénk színű ház felé fordult közvetlenül előttük, amelynek verandájára egy asszony jött ki pamutruhában és kötényben. Egy baseballütő volt a kezében.

- A rendőrségtől jöttek, ugye? - kérdezte, és amikor Moralas kapitány megmutatta az igazolványát, elégedetten bólintott. - A nevem Senora Alderez. Liz odabent van. Hálát adok a Szűzanyának, hogy itthon voltunk, amikor segítséget kért tőlünk!

- Köszönjük.

Jonas a kapitánnyal együtt lépett be a házba, és azonnal meglátta a lányt. Egy tarka kanapén ült, és egy pohár bort melengetett mindkét kezével. Jonas látta, ahogyan az ital finoman hullámoz Liz remegő kezében. Amikor beléptek, a lány lassan felnézett. Egy pillanatra megállt a szeme a kapitányon, aztán Jonas tekintetébe fűrődött.

Csak bámulta a férfit merev, kifejezéstelen arccal. Ezután ugyanilyen lassan visszafordult a pohara felé.

- Miss Palmer - kezdte a kapitány halkán, majd leült a lány mellé -, elmondaná nekem, mi történt?

Liz ivott egy kortyot, azután fegyelmezetten elmondott mindent.

- Napnyugtakor értem haza. Nem zártam be a bejárati ajtót. Egyenesen a hálósobába mentem, ahol le volt húzva a redőny, pedig én felhúztam reggel. A madzag nem volt megkötve, ezért megkötöttem. Ekkor kapott el hátulról. Fojtogatni kezdett, és kést szegezett a torkomnak. Szerencsére megúsztam egy karcolással - mutatott a két centiméter hosszú hegre, amelyet a szomszédnője tisztított ki és látott el. - Nem küzdöttem ellene a kés miatt, és azt hittem, meg fog ölni. Meg is akart ölni - tette hozzá, s felnézett a kapitányra. - Éreztem a hangján, hogy komolyan beszél.

- Mit mondott magának, Miss Palmer?

- Azt kérdezte, hogy hol van. Nem értettem, mire céloz. Közöltem vele, hogy elviheti a pénztárcámat, mire fojtogatni kezdett, és azt kérdezte: Hová dugta a kölyök? Mármint Jerry - folytatta, és ezúttal Jonasra nézett. Amikor felemelte a fejét, Jonas észrevette a már színesedő foltokat a nyakán. - Azt mondta, hogy lejárt a megállapodás, és kérte a pénzt. Azt is mondta, ha nem árulom el neki, hol van, megöl, és hogy Jerryvel ellentétben én nem halok meg azonnal. Hiába mondtam neki, hogy nem tudok semmilyen pénzről, nem hitt nekem.

Liz ezt már közvetlenül Jonasnak mondta, és átható tekintetétől a férfiban büntudat ébredt.

Moralas türelmesen megérintette a lány karját, hogy magára irányítsa a figyelmét.

- Ezután elengedte?

- Nem, meg akart ölni - felelte Liz tompán, félelem és szenvedély nélkül. - Tudtam, hogy mindenképpen megöl, akár beszélek, akár nem, de a lányom, Faith... Még szüksége van rám. Elernyedtem, mintha elájultam volna, aztán hátrakönyökölttem. Utána rohantam, ahogy bírtam.

- Tudná azonosítani a férfit?

- Nem láttam az arcát. Nem mertem ránézni.

- A hangját?

- Azt igen. Spanyolul beszélt. Szerintem alacsony férfi, mert közvetlenül a fülemben hallottam, amit mondott. Többet nem tudok. Sem a pénzről, sem Jerryről, sem semmi másról. - Liz váratlanul elkapta a tekintetét, és a poharába bámult, mert megijedt, hogy elbőgi magát. - Haza akarok menni!

- Amint az embereim ideszólnak, hogy minden rendben, már mehet is. Rendőrségi védelmet kap, Miss Palmer. Pihenjen! Hamarosan visszajövök magáért, és személyesen viszem haza.

A lánynak fogalma sem volt, percek vagy órák teltek-e el azóta, hogy kimenekült a háza ajtaján. Amikor Morales visszavitte, sötét volt, és éppen akkor kelt fel a hold. Egy rendőr ott maradt az udvarában, és minden ajtót meg ablakot ellenőriztek nála. Liz szó nélkül átment a házon, egyenesen a konyhába.

- Szerencséje volt - állapította meg Morales, miközben sebtében ellenőrizte még egyszer a nappalit. - Bárki is támadott rá, sikerült meglepnie.

- A szomszédok nem láttak semmit? - kérdezte Jonas, és felállított egy felborult asztalt. Volt egy törött kagylóhéj is a padlón.

- De igen. Többen is felfigyeltek egy kis kék kupéra késő délután az utcában. Senora Alderez látta is elhajtani, amikor ajtót nyitott Liznek, de nem tudta kivenni sem az autó típusát, sem a rendszámát. Igyekszünk lenyomozni a járművet, Miss Palmer pedig védőőrizetet kap természetesen.

- Úgy tűnik, az öcsém gyilkosa még nem hagyta el a szigetet.

Morales bólintott, és bátran Jonas szemébe nézett.

- Bármilyen megállapodást kötött is az öccse, az életébe került. Nem hagyom, hogy Miss Palmer is erre a sorsra jusson. Visszaviszem magát a városba.

- Itt maradok - ellenkezett Jonas. Szemügyre vette a halvány rózsaszín kagylót, amelyen törésvonal húzódott hosszában. A hegre gondolt Liz torkán. - Miss Palmer az öcsém miatt keveredett ebbe az egészbe. - Óvatosan letette a törött kagylót. - Nem hagyhatom egyedül.

- Ahogy gondolja - hagyta rá a kapitány, és már éppen elindult volna, amikor Jonas megállította.

- Kapitány, ugye már nem hiszi, hogy a gyilkos több száz mérföldre van?

Morales megérintette a fegyverét az oldalán.

- Nem, Mr. Sharpe, már nem hiszem. Buenas noches!

Jonas saját kezűleg zárta be a lány ajtaját, majd ellenőrizte az ablakokat, és csak utána ment vissza a konyhába. Liz már a második csésze kávéval töltötte ki magának.

- Nem fog tudni aludni.

Liz ivott egy kortyot, és a férfit bámult. Nem érzett semmit - sem haragot, sem félelmet.

- Azt hittem, már elment.

- Nem - felelte Jonas, és anélkül hogy engedélyt kért volna, levett egy csészét, és magának is töltött.

- Miért maradt itt?

A férfi odalépett Lizhez, és gyengéden megcirógatta a heget a nyakán.

- Buta kérdés - dünnyögte.

A lány hátralépett, és igyekezett megőrizni nehezen kiküzdött nyugalma. Nem akart mások előtt gyengének látszani.

- Szeretnék egyedül lenni.

Jonas látta, hogy Liz keze megremeg, ahogy erősen megszorítja a csészéjét.

- Az ember nem mindig kapja meg, amit szeretne. A lány szobájában fogok aludni.

- Nem! - tiltakozott Liz. Lecsapta a csészét az asztalra, és karba fonta a kezét. - Kérem, menjen el!

A férfi kimért nyugalommal letette csészéjét a lányé mellé, azután határozottan megragadta Liz vállát. Amikor megszólalt, a hangja nyers volt, a légység leghalványabb nyoma nélkül.

- Nem hagyom egyedül! Addig nem, amíg meg nem találják Jerry gyilkosát. Belekeveredett ebbe az ügybe, ha tetszik, ha nem. Ugyanúgy, mint én, az ördögbe is!

A lány mélyet sóhajtott, és megrázta a fejét.

- Akkor keveredtem csak bele, miután visszajött, és nem volt hajlandó leszállni rólam!

Jonas már megküzdött a lelkiismeretével ebben a kérdésben. Hogy ez tényleg így van-e, azt egyikük sem tudhatta. Az adott pillanatban ez amúgy sem számított.

- Akárhogyan is keveredett bele, most már benne van. Jerry gyilkosa azt hiszi, hogy maga tud valamit. Engem könnyebben meggyőzött arról, hogy nem tud semmit, mint őt fogja. Ideje lenne belátnia, hogy együtt kell működnie velem.

- Honnan tudhatom, hogy nem maga küldte ide az illetőt, hogy rám ijesszen?

Jonas rezzenéstelenül állta a lány tekintetét.

- Sehonnan. Mondhatnám ugyan, hogy nem küldök bérgyilkosokat nők nyakára, de nem biztos, hogy hinne nekem. Az is mondhatnám, hogy nagyon sajnálom, ami történt - tette hozzá, és beszélgetésük során először megenyhült a hangja. Felemelte a kezét, hogy kisimítsa Liz haját az arcából, és a hüvelykujjával finoman megcirógatta az arccsontját. A lány olyannak tűnt, mint a kagylóhéj: törékenynek, bájosnak és sérültnek. - Vagy hogy legszívesebben elmennék, és magára hagynám, hogy mindkettőnk élete visszatérhessen a régi kerékvágásba, de ez lehetetlen. Egyikünk élete sem lesz a régi soha. Ha már így van, akár segíthetnénk is egymásnak.

- Nem tartok igényt a segítségére.

- Tudom. Üljön le! Készíték vacsorát.

A lány igyekezett elhátrálni.

- Nem maradhat itt!

- Itt maradok. Holnap áthozatom a holmimat a szállodából.

- Azt mondtam...

- Fizetek a szobáért - szakította félbe a férfi, majd elfordult, és keresgélni kezdett a szekrényben. - Gondolom, fáj a torka. Ilyenkor a tyúklevés a legjobb.

Liz kivette a konzervet Jonas kezéből.

- El tudom készíteni a vacsorámat, és ön nem fogja kibérelni a szobát!

- Kedves magától, hogy ilyen nagylelkű - kezdte a férfi, és visszavette a konzervet. - Én mégis örülnék, ha fizethetnék érte. Hús dollár hetente szerintem méltányos ajánlat. A maga helyében én elfogadnám, Liz - tette hozzá, mielőtt a lány megszólalhatott volna. - Mert maradok, akár akarja, akár nem. Üljön le! - kérte még egyszer, és keresett egy lábot.

A lány dühös akart lenni. A düh segített volna megőrizni a lelki egyensúlyát. Kiabálni akart Jerry bátyjával, ki akarta dobni a házából. Ehelyett engedelmesen leült, mert érezte, hogy már nem sokáig tartja meg a térde.

Mi történt az önuralmával? Tíz éve egyedül élt, minden döntést egyedül hozott. Nem kért sem tanácsot, sem segítséget senkitől. Erre megjelenik ez a férfi az életében, és osztozni akar a bajban, a felelősségben. Mintha egy új játék vette volna kezdetét az életében, amelynek nem ismerte a szabályait.

Lenézett és látta, hogy egy könnycsepp hullik a kézfejére. Sebesen felnyúlt, és megtörölte a szemét, mégsem tudott megálljt parancsolni a könnyeinek.

- Meg tud enni egy kis pirítóst? - kérdezte Jonas, miközben a konzerv tartalmát kiöntötte egy lábosba.

Mivel nem válaszolt, a férfi megfordult, s látta, hogy Liz csak ül mereven, sápadtan az asztalnál, és talán észre sem veszi, hogy potyognak a könnyei. A jogtudor halkán káromkodott egyet, majd visszafordult. Semmit nem tehet érte, gondolta lemondóan. Semmit. Ekkor gondolt egyet, szótlanul odament az asztalhoz, kihúzott egy széket a lány mellett, és várt.

- Azt hittem, meghalok - kezdte Liz megtörten, és a tenyerébe temette az arcát. - Éreztem a kést a torkomon, és arra gondoltam, hogy meg fog ölni. Annyira félek! Istenem, annyira félek!

A férfi ekkor átölelte, és megvárta, amíg a lány kisírja magát. Nem volt gyakorlata nők vigasztalásában. Azok, akiket ismert, túl előkelőek voltak ahhoz, hogy egy-két könnycseppnél többet ejtsenek bármiért és bárkiért. Lizi azonban szorosan magához ölelte, miközben a lány zihált, és a teste rázkódott a keserves zokogástól. Bőre jéghideg volt - nyilván megfagyott az ereiben a vér a félelemtől.

Liznek nem sikerült annyi büszkeséget kicsiholnia magából, hogy elhúzódjon védelmezőjétől, és ezúttal is keressen egy félreeső helyet, mint ahogyan máskor tette vészhelyzet esetén. A férfi nem suttogott semmi olyasmit a fülébe, hogy minden rendbe jön. Nem igyekezett megnyugtatni. Egyszerűen ott volt vele. Még akkor is szorosan ölelte, amikor neki elfogytak a könnyei. Odakint lassan eleredt az eső, halkán kopogni kezdett az ablakon meg a tetőn, de Jonas még mindig ölelte.

Amikor a lány végül elhúzódtól tőle, a férfi visszament a tűzhelyhez. Szó nélkül begyújtotta a gázt, és percekkel később letett egy tányér levest Liz elé. Magának is mert egy keveset. A lány túl fáradt volt ahhoz, hogy szégyellje magát, egyszerűen enni kezdett. A konyha csendjét semmi nem törte meg, csak a kanalak koccanása a tányérokon, és az esőcseppek kopogása a bádogon, fán és üvegen.

Liznek fel sem tűnt, mennyire éhes. Pillanatok alatt kiürült a tányérja. Halkan sóhajtott, és eltolta maga elől.

Jonas hátradőlt a székén, és csendben dohányzott.

- Köszönöm.

- Szívesen - felelte a férfi, és a lány szemébe nézett.

Magával ragadta egy érzés, és kényelmetlenül fészkelődni kezdett. Liz máskor meleg, mézszínű bőre sápadt volt, és ettől törékenynek, védtelennek tűnt. Az a fajta nő, állapította meg magában Jonas, akitől egy férfinak távolságot kell tartania érzelmileg. Ha túl közel kerül hozzá, egyszerűen beszippantja. Ez nem tenne jót egyiküknek sem, mivel szüksége volt a lány segítségére, mindkettőjük érdekében.

- Azt hiszem, jobban megviselt a dolog, mint gondoltam.

- Ez természetes.

Liz bólintott, és hálás volt, amiért Jonas átsiklott gyengeségének e zavarba ejtő megnyilvánulása fölött.

- Higgycs el, nem kell itt maradnia velem!

- Azért én maradok.

A lány nem akarta elismerni, hogy örül a férfi döntésének, és hogy évek óta először fél egyedül lenni. Mivel engednie kellett, úgy döntött, Jonas elszállásolásának gyakorlati kérdéseire összpontosít.

- Rendben. A szoba húsz dollár lesz hetente, az első hetet előre kell fizetnie.

A férfi vigyorogva elővette a pénztárcáját.

- El is felejtettem, milyen jó üzletasszony.

- Kénytelen vagyok az lenni - felelte a lány. Az újdonsül bérlő letette a húszast a konyhapultra, Liz pedig nekilátott elmosogatni. - Az ennivalóról magának kell gondosodnia. A húsz dollár csak a szállást foglalja magában.

A férfi elnézte, ahogyan a lány mosogat, és közben bólintott.

- Rendben.

- Reggel megkapja a kulcsot - folytatta Liz, miközben fogott egy konyharuhát, és gondosan eltörölte a tányérokat. - Mit gondolsz, újra támadni fog? - kérdezte, és igyekezett semleges hangot megütni, sikertelenül.

- Nem tudom - felelte Jonas, majd odalépett hozzá, és a vállára tette a kezét. - Mindenesetre nem lesz egyedül, ha visszajönne.

A lány a szemébe nézett, és ismét rezzenéstelen volt a tekintete. A férfi érezte, hogy feloldódik benne valami.

- Meg akar védeni, Jonas, vagy csak bosszút akar állni rajta?

- Az egyik talán hozzásegít a másikhoz - felelte a férfi, és játékosan az ujjára csavarta Liz egyik sötétarany hajtincsét. - Ahogy maga is mondta, nem vagyok túl jó ember.

- Hát akkor milyen? - kérdezte a lány halkán.

- Egyszerűen csak ember - felelte Jonas. Liz a férfi szemébe nézett, és nem hitt neki. Van benne kitartás, és van benne erő, amely akár erőszakos is fajulhat. - Egyébként én is ezen tűnődtem magával kapcsolatban. Milyen titkot rejteget, Elizabeth?

A lánynak elakadt a lélegzete. Védekezésképpen eltolta magától Jonas kezét.

- Semmi köze hozzá.

- A titkához talán nincsen. Magához talán igen.

Minden nagyon lassan történt. Olyan lassan, hogy Liz bármikor megállíthatta volna, mégsem mozdult. Képtelen volt rá. A férfi lassan átkarolta a derekát, és lusta magabiztossággal közelebb húzta. A lány sosem szívelte a fölényességet, ezúttal mégis elképedve figyelte, ahogyan Jonas ajka az ajkához közelít.

Pillanatokkal korábban még erőszakosnak gondolta, a férfi szája mégis lágy volt, gyengéd, incselkedő. Rég volt már, hogy Liz megengedte magának az incselkedést.

Jonas valahogyan áttört a pajzsán, amelyet ő mindig maga elé tartott, önvédelemből. A lány fejében ezernyi kérdés kavargott, de ezek egy idő után feloldódtak egy kellemes,

zsongító ködben. Fel sem tűnt neki, hogy habozva bár, de annál édesebben viszonzza a csókot.

A férfi maga sem tudta, mi készítette rá, hogy megcsókolja Lizt, de bármi volt is az oka rá, megfedkezett róla. Arra számított, hogy a lány majd ellenáll neki, vagy hogy tüzes szenvedéllyel válaszol. Ez a lány, bizonytalan engedékenység azonban úgy felfokozta a vágyát, mint még soha semmi az életben. Olyan volt, mintha Lizt még soha nem csókolta, nem ölelte volna senki, ami természetesen lehetetlen, hiszen van egy lánya, emlékeztette magát. Már más férfi is ölelte így ezt a fiatal, gyönyörű nőt, mégis úgy érezte, mintha ő lenne az első az életében, ezért önkéntelenül is óvatosan bánt vele.

Minél többet adott Liz, annál többet akart Jonas. Tudta, mi a vágy, mi a szenvedély, mégis lényének egy része, amelyet eddig nem ismert, visszafogottságra készítette.

Liz is vágyott órá - érezte. Ám hiába forrt fel a vére, a keze, mintha önálló életet élne, lassan eltolta magától a lányt.

Liz a férfit bámult. Rég elfojtott vágyak kavargtak benne, minden követelésükkel és kockázatukkal. Nem, még egyszer nem követi el azt a hibát, amelyet régen.

Miközben újra megfogadta ezt magában, mégis reszketeg sóvárgás vett erőt rajta. Nem, másodszor nem eshet ugyanabba a csapdába... de tágra nyílt szemében, amely Jonas tekintetét fürkészte, már nemcsak zavarodottság és sebzettség, hanem remény is tükröződött.

A lány pillantása velejéig megrázta a férfit.

- Aludnia kell - mondta Jonas végül, és gondosan kerülte Liz érintését.

Szóval ennyi, gondolta a lány, és kialudt a remény szikrája a szemében. Ostobaság volt azt hinnie, még ha csak egy pillanatig is, hogy bármi megváltozhat. Felszegte az állát, és kihúzta magát. Lehet, hogy számos kérdésben kicsúszott a kezéből az irányítás, de a szíve fölött csak saját magának van hatalma.

- Reggel odaadom a kulcsot, és a számlát is a bérleti díjért. Hatkor kelek - tette hozzá, azután fogta a húsdollárost, és kiment a konyhából.

4.

Az esküdtszék tagjai mereven bámulták. Tizenkét komor, kifejezéstelen tekintetű arc nézett le rá a korlát mögül. Jonas ott állt előttük az erősen megvilágított tárgyalóteremben, amely az ő beszédétől visszhangzott. Vastag, poros és súlyos jogi köteteket tartott a kezében, már sajgott tőlük a karja, de tudta, hogy nem teheti le őket. Izzadság gyöngyözött a homlokán és a hátán, miközben szenvedélyes védőbeszédét mondta ügyfele felmentéséért.

Egy élet múlt az esküdtszék döntésén, és ez érződött is a hangján. Az esküdtszék szenvtelenül, érdektelenül hallgatta. A jogi kötetek minden erőfeszítése ellenére kezdtek kicsúszni a kezéből. Hallotta, ahogyan a jöгерős ítélet kongani kezd a falak között.

Bűnös! Bűnös! Bűnös!

Kudarcot vallott. Letörten, üres kézzel a vádlott felé fordult, aki felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

A hasonmása lett volna? Vagy ő maga? Nem, Jerry volt.

Jonas kétségbeesetten az ítélőszék elé járult. Liz tartózkodóan, távolságtartóan ült föllette fekete talárjában, de a tekintete szomorúságot tükrözött, miközben lassan megrázta a fejét.

- Sajnálom, nem segíthetek.

A lány alakja lassan halványulni kezdett. Jonas feléje nyúlt, hogy elkapja a kezét, de ujjai a semmibe markoltak.

Már csak Liz sötét, szomorú szemét látta, majd az is eltűnt, öccse is eltűnt, és csak az esküdszék maradt - tizenkét engesztelhetetlen alak önelégült mosollyal figyelte.

Jonas zihálva vette a levegőt fektében. Azon kapta magát, hogy a tarka ruhákba öltöztetett babákra bámul az ágy melletti polcon. Az egyik egy flamencotáncost mintázott, amint épp felemeli a kasztanyettáját. Mellette egy hercegnő pipiskedett üvegcipellővel a kezében. Egy csillogó ruhába bújtatott Barbie rózsaszín, nyitott tetejű luxusautóban ült, egyik kezével a kormányt fogta, a másikkal integetett.

A férfi mélyet sóhajtott, megdörgölte az arcát, és felült. Úgy érezte magát, mintha egy házibuli kellős közepén igyekezett volna elaludni. Nem csoda, hogy ilyen bizarr álma volt. A szemközti falon kész plüssállat-gyűjtemény díszelgett a jó öreg plüssmackóktól kezdve egy olyan teremtményig, amely leginkább egy szemmel rendelkező, kék törlőrongyhoz hasonlított.

Kávét, gondolta magában, és behunyta a szemét. Kávéra van szüksége. Nem tudta, mivel kezdje a napot, és azt sem, hogyan. Miközben inget húzott, finoman megcsendült az érme a nyakláncán. Kint már nagyban csiripeltek a madarak. Odahaza az ébredező Philadelphia közlekedésének zaja fogadta volna. Itt az ablakhoz közel egy bokorra lett figyelmes, amelyen mintha helyért tülekedtek volna az apró rózsaszín virágok.

Ezúttal egyetlen jogi kötet sem segíthet eldönteni, mitévő legyen. Nem volt semmilyen korábbi tapasztalata, amelyre támaszkodhatott volna. Minden egyes lépését vakon kell megtennie.

Amint kióvakodott a szobából, megcsapta orrát a kávé illata.

Liz a konyhában tevékenykedett. Pólót és feszes bikinialsót viselt. Jonas általában kábán ébredt, de amikor végignézett a lány hosszú mézbarna lábán, hamar kiment a szeméből az álom. Liz éppen megvajazott egy pirítóst.

- A kávé a tűzhelyen - közölte a férfival anélkül, hogy megfordult volna. - Talál néhány tojást a hűtőben. Müzlit csak akkor tartok, amikor Faith itthon van.

- Jó lesz a tojás - motyogta Jonas, és a kávé felé vette az irányt.

- Bármit megehet mindaddig, amíg vesz helyette másikat - jegyezte meg a lány, és bekapcsolta a rádiót, hogy meghallgassa az időjárás-jelentést. - Fél órán belül indulok. Ha szeretné, hogy elvigyem a szállodájába, készüljön el addigra!

A férfi kortyolt egyet a forró kávéból, és hagyta, hogy átjárja a testét.

- Az autóm San Miguelben van.

Liz leült az asztalhoz, és átnézte aznapi teendőit.

- Kitehetem az El Presidenténél, vagy bármelyik másik szállodánál a parton. Onnan taxival kell mennie.

Jonas ivott még egy korty kávé, és alaposan megnézte magának a lányt. Még mindig sápadt volt, ezért meglehetősen feltűnőek voltak a sötét véraláfutások a nyakán. Karikás szeme is arra utalt, hogy ugyanolyan rosszul aludt, mint ő.

A férfi kiitta a kávéját, és töltött még egy csészével.

- Eszébe sem jutott, hogy szabadnapot vegyen ki?

Liz ekkor nézett rá először ezen a reggelen.

- Nem - felelte kurtán, miközben visszafordult a határidőnaplója felé.

Szóval ismét hivatalos a hangnem, gondolta Jonas, a kötelező három lépés távolsággal együtt.

- Nem tartja fontosnak a pihenést?

- Sok a dolgom. Jobban tenné, ha nekilátna elkészíteni a tojást, hogy legyen ideje megenni! A serpenyő a tűzhely melletti szekrényben van.

A férfi méregette még a lányt egy percig, majd vállat vont, és hozzáfogott a reggelije elkészítéséhez. Liz megvárta, amíg Jonas háttal áll neki, és csak ezután nézett fel.

Előző este bolondot csinált magából. Azt még csakcsak el tudta volna fogadni, hogy elengedte magát a férfi előtt, mivel Jonas is teljesen természetesnek vette a dolgot. Azt azonban soha nem bocsátja meg magának, ahogyan elolvadt a karjában, miközben naiv ábrándokat dédelgetett. És a férfinak sem bocsátja meg.

Jonas felébresztett benne valami olyasmit, amit már egy évtizede nem érzett. Sóvárgás járta át. Megint arra vágyott egy férfitől, amiről eddig sikeresen lebeszélte magát: gyengédségre. Nem hátrált el előle, nem is lökte el magától, mint minden más férfit, aki közeledni mert hozzá. Még csak meg sem kísérelte. Jonas mellett ismét nőnek érezte magát, de a férfi egyszerűen eltolta magáról.

Marad a hivatalos hangnem, gondolta magában. Őszinte, de személytelen érintkezés mindaddig, amíg Jonas vele akar maradni. A pénzt pedig, amelyet a szobáért kap, félre teszi, hogy ki tudja fizetni a vízibicikliket.

A férfi ekkor csatlakozott hozzá az asztalnál. A tányérján lévő tojásokról a mennyezetig szállt fel a gőz.

- Ez a magáé. - Liz odacsúsztatta a tartalék lakáskulcsot Jonasnak. - Ez pedig a számla az első heti bérleti díjról.

A férfi zsebre tette mindkettőt anélkül, hogy egy pillantást vetett volna rájuk.

- Máskor is kiadja a szobát?

- Nem, de most kell a pénz, mert bővíteni szeretném a szolgáltatásainkat - felelte a lány, majd felállt, hogy töltsön magának kávé, és hogy elmossa a tányérját. Megvárta, amíg bemondják a rádióban a pontos időt, és csak utána kapcsolta ki. Még volt tíz perce a tervezett indulásig, de nem bánta, mert mindaddig, amíg korán kel, nem kell együtt reggelizniük. - Máskor is egy idegen házában bérel szobát ahelyett, hogy szállodába menne?

Jonas megkóstolta a tojást, és be kellett látnia, továbbra sem rajong a saját főztjéért.

- Nem, de maga meg én már nem vagyunk idegenek.

Liz kutató pillantást vetett rá a csészéje mögül. Jonasnak borostája nőtt az éjjel, és ez a kelleténél több érzékiséget kölcsönzött amúgy ápoltság megjelenésének. A lány eltűnődött rajta, hogy felajánljon-e neki egy borotvát, de végül nem tette. Túl személyes lett volna.

- Dehogynem.

A férfi folytatta az evést, ezért Liz úgy vélte, beletörődött az igazába. Tévedett.

- A Notre-Dame Egyetemen végeztem el a jogot. A Neiram és Barkernél tanonckodtam Bostonban, és öt évvel ezelőtt megnyitottam a saját irodámat Philadelphiában. - Megsózta a tojását, remélve, hogy így lesz egy kis íze. - Büntetőjogra szakosodtam. Nem nősültem meg soha, ma is egyedül élek. Egy lakásban - tette hozzá. - Hétfévenként egy régi viktoriánus házat újítok fel, amelyet Chadds Fordban vettem.

A lány érdeklődését azonnal felkeltette a ház. Szinte látta maga előtt a tágas, csodálatosan magas mennyezetű, parkettás házat nagy, függőlegesen osztott ablakkal és rózsalugasos kerttel. Legszívesebben rákérdezett volna, tényleg ilyen-e, de végül elfordult, és előblítette a csészéjét is.

- Attól, hogy ezt elmesélte nekem, még idegenek maradtunk.

- Akár ismerjük egymást, akár nem, ugyanattól az embertől fáj a fejünk.

Liz kezéből kicsúszott a kávéscsésze, és csörömpölve a mosogatóba esett. A lány lassú mozdulatokkal felvette, előblítette és a csepegtetőre tette. Kicsorbult, de abban a pillanatban ez volt a legkisebb baja.

- Tíz perce van - közölte Jonasszal, ám amikor el akart oldalazni mellette, a férfi elkapta a karját.

- Hallotta, amit mondtam, Elizabeth? - kérdezte Jonas halk, de állhatatos hangon.

- Igen, hallottam. Valóban ugyanattól az embertől fáj a fejünk, de mást akarunk. Ön meg akarja bosszulni az öccse halálát. Én egyszerűen csak életben akarok maradni.

- Azt hiszi, minden megoldódna magától, ha hazamennék Philadelphiába?

A lány igyekezett elrántani a karját, sikertelenül.

- Igen! - felelte dühösen, bár ezt maga sem hitte el.

- Érdekes. Az első benyomásom az volt magáról, hogy intelligens. Fogalmam sincsen, ki elől bujkál a csinos kis szigetén, és miért, de esze az van. Mindketten tudjuk, hogy ami tegnap este történt magával, nélkülem is ugyanígy megtörtént volna.

- Igaz - hagyta rá Liz, és elernyedte a karja. - Ami történt, nem maga miatt történt, hanem Jerry miatt. Más kérdés, hogy ez az én helyzetemen mit sem változtat.

A férfi lassan felállt, de nem engedte el a lány karját.

- Mindaddig, amíg valaki azt hiszi, hogy maga tud valamit Jerryről, veszélyben van. Márpedig amíg veszélyben van, magával maradok, mert közvetlenül vagy közvetetten, de el fog vezetni engem az öcsém gyilkosához.

Liz várt egy ideig, amíg biztos nem volt benne, hogy nyugodt hangon tud beszélni.

- Önnek csak ennyit jelentenek az emberek, Jonas? Eszközök a céljai eléréséhez? - Kérdő pillantást vetett a férfira, és látta, hogy kifejezéstelenné válnak a vonásai. - Az olyan férfiak, mint maga, csak a saját érdeküket tartják szem előtt.

Jonas maga sem tudta, miért, de dühbe gurult.

- Nem hinném, hogy valaha is ismert olyan férfit, mint én!

- Ebben téved - ellenkezett a lány halkan. - Ne higgye, hogy kivételes ember, Jonas! Gazdag családban nőtt fel, komoly elvárásokat támasztottak magával szemben. A legjobb iskolákba járt, és előkelő társaságban forgott. Célokra tűzött maga elé, és ha az útjába állt valaki, hát félrelökte. Szenttelenül. Ez a legrosszabb az egészben - tette hozzá Liz keserűen, és felvonta a szemöldökét. - Mit akar tőlem?

Jonas soha életében nem érezte magát ennyire alávalónak senki miatt. Liznek ez mindössze néhány szavába került. Eszébe jutott az álma és az esküdszék tagjainak tompa, érzéketlen tekintete. Halkan elkáromkodta magát, és az ablakhoz lépett. Nem vonulhatott vissza, bármekkora büntudatot ébresztett is benne a lány, mert biztosan tudta, Liz veszélyben van, akár mellette marad, akár nem.

Odakint észrevett egy élénksárga és kék kötelekből készített függőágyat két pálmafa közé kifeszítve. Eltűnődött, vajon Liz engedélyezett-e magának valaha annyi időt, hogy használja is. Egy pillanatig azt kívánta, bárcsak kézen foghatná a lányt, és kifeküdhetne vele arra a függőágyra úgy, hogy a legyeken kívül semmi miatt nem kellene aggódnuk.

- Beszélnem kell Luisszal - kezdte Jonas. - Tudni akarom, milyen helyekre jártak együtt Jerryvel, és hogy kiket látott az öcsémmel beszélni.

- Majd én beszélek Luisszal. - Mielőtt a férfi ellenkezhetett volna, Liz megrázta a fejét. - Látta, hogyan viselkedett, amikor találkoztak tegnap, nem? Képtelen lenne beszélni önnel, túlságosan emlékezteti Jerryre. Majd én megszerzem a neveket, amelyeket akar.

- Rendben - bólintott Jonas. Cigaretta után kutatott a zsebeiben, és bosszúsán látta, hogy ottfelejtette a hálószobában. - Arra szeretném kérni, hogy kísérfen el azokra a helyekre, amelyeket Luis megnevez.

A lány úgy érezte, mintha futóhomokba lépett volna.

- Miért?

A férfi maga sem volt biztos a válaszban.

- Valahol el kell kezdenem.

- De miért van szüksége rám?

Ez még az előbbinél is nehezebb kérdés volt.

- Mert nem tudom, meddig tart majd, és mert nem hagyom magát egyedül.

Liz felvonta a szemöldökét.

- Rendőri védelem alatt állok.

- Kevés. Akárhogyan is, maga ismeri a nyelvet, a szokásokat, én nem. Szükségem van magára. - Jonas a zsebébe dugta a hüvelykujját. - Ilyen egyszerű.

Liz a kávéfőzőhöz lépett, kikapcsolta, aztán feltette a kávékiöntőt a gázra.

- Nem, nem ilyen egyszerű - felelte. - Mindenesetre megszerzem magának a listát, és el is kísérfem, de csak egy feltétellel.

- Hallgatom.

A lány karba fonta a kezét maga előtt. Jonas már a testtartásából látta, hogy Liz nem fog alkudozni vele, egyszerűen lefekteti a szabályokat.

- Történjék bármi, akár rábukkan valamire, akár nem, távozik a házamból és az életemből, mielőtt a lányom hazajön. Négy hetet kap, egy nappal sem többet.

- Elég lesz.

Liz bólintott és elindult kifelé.

- Mossa el a tányérját! Kint megvárfom.

A rendőrségi autó még mindig ott parkolt a lány háza előtt, amikor Jonas kilépett az ajtón. Egy csapatnyi kölyök állt a járdán, és fojtott hangon találgatták, vajon mi történhetett. A férfi hallotta, amint Liz a nevén szólítja az egyiküket, miközben elővesz egy maroknyi aprópénzt.

Nem kellett hozzá spanyolul tudnia, hogy értse, a lány üzletet ajánl a fiúnak. Pillanatokkal később a kisfiú visszaszáguldott a barátaihoz az érméssel a kezében.

- Hát ez meg mi volt?

Liz a kölyök után mosolygott. Faith ugyanezekkel a gyerekekkel fog játszani a nyáron.

- Azt mondtam nekik, hogy mostantól ők a nyomozóim. Ha meglátnak bárkit magán vagy a rendőrségen kívül a házam körül, haza kell rohanniuk, és fel kell hívniuk Morales kapitányt. Ez a legjobb módszer, hogy ők maguk ne kerüljenek bajba - magyarázta a lány.

Jonas figyelte, amint a megbízott kisfiú kiosztja az érméket.

- Mennyit adott nekik?

- Húsz pesót fejenként.

A férfi gyorsan kiszámolta az összeget centben, és megrázta a fejét.

- Philadelphiában egyetlen gyerek se állna őrten ennyi pénzért.

- Csakhogy ez itt Cozumel - felelte Liz egyszerűen, és kitolta a motorját. Egy kamasz nyilván örömmámorban úszott volna egy ilyen motor láttán, de Jonas nem így volt ezzel.

- Maga ezzel az... izével közlekedik?

A férfi hangjában volt valami, aminek hallatán a lány önkéntelenül is elmosolyodott.

- Ez az izé egy tökéletes közlekedési eszköz.

- A BMW egy tökéletes közlekedési eszköz.

Liz felnevetett. Jonas először hallotta a lányt ilyen önfeledten nevetni. Amikor szállásadója visszanézett rá, a tekintete meleg volt, és barátságos. A férfi érezte, hogy veszélyesen kezdi elveszíteni a lába alól a talajt.

- Próbáljon meg BMW-vel lejutni a partra némelyik hátsó úton! A belvárosról nem is beszélve - tette hozzá a lány, és átvette a lábát a nyergem. - Pattanjon fel, Jonas, hacsak nem akar stoppolni a szállodáig!

A férfinak ugyan kétségei voltak, mégis felült Liz mögé.

- Hová tegyem a lábam?

A lány lenézett, és meg sem kísérelte elrejteni a mosolyát.

- A maga helyében igyekeznék az út fölött tartani - felelte, majd beindította a motort, és kifordult az útra. Miután alkalmazkodott a többletterheléshez, egyenletesen tartotta a sebességet. Jonas óvatosan megfogta a csípőjét, miközben Liz ügyesen kikerülte a mélyedéseket és bukkanókat.

- Ennél rosszabb utak is vannak?

A lány íziben ráhajtott egy bukkanóra.

- Miért, mi a baj ezzel?

- Csak érdeklődöm.

- Ha előkelő környéket akar látni, menjen el Cancúnba! Néhány percre van innen repülővel vagy helikopterrel.

- Gyakran átrepül oda?

- Időnként. Tavaly átmentünk Faithszel a Kivándorlón, megnéztük a romokat, és ott töltöttünk néhány napot. Itt is van néhány régészeti emlék. Bár nincsenek szépen felújítva, mindenképpen nézze meg őket! Én mindenesetre meg akartam mutatni a lányomnak a piramisokat meg a fallal körülvett városokat Cancún környékén.

- Nagyon keveset tudok a régészetről.

- Nem számít, az a lényeg, hogy legyen képzelőereje.

Liz röviden megnyomta a dudát. Jonas látta, amint egy idős, hajlott hátú férfi felegyenesedik az egyik bolt ajtajában, és integetni kezd a lánynak.

- Senor Pessado - jegyezte meg Liz. - Titokban csokoládét ad a lányomnak, és mindketten azt hiszik, hogy nem tudok róla.

Jonas már éppen kérdezgetni kezdte volna Lizt a lányáról, de úgy döntött, kivárja a megfelelő alkalmat. Mindaddig, amíg Liz ennyire közlékeny, jobb, ha nem személyeskedik vele.

- Sok embert ismer a szigeten?

- Olyan itt, mint egy kisvárosban. Nem kell feltétlenül ismernie valakit ahhoz, hogy megismerje az arcát. Nem ismerek sok embert sem San Miguelben, sem a keleti parton, de a belvárosban igen. Sokakkal együtt dolgoztam a szállodában.

- Nem tudtam, hogy a boltja üzleti kapcsolatban van a szállodával.

- Mert nincsen - felelte Liz, és megállt egy stoptáblánál. - Szobalányként dolgoztam ott - tette hozzá, majd gázt adott, és áthajtott az útkereszteződésen.

Jonas elnézte Liz keskeny, finom kezét a kormányon. Tekintete ekkor a vállára tévedt, aztán a karcsú csípőjére, amelybe továbbra is kapaszkodott. Nehezen tudta elképzelni, ahogyan felmosóvödröt vagy szennyest cipel.

- Inkább tudnám elképzelni recepciósnak, mint szobalánynak.

- Szerencsém volt, hogy egyáltalán kaptam munkát, különösen szezon után - magyarázta Liz. Lassított, és ráfordult az El Presidentéhez vezető hosszú útra. Egy pillanatig elgyönyörködött a sudár pálmafákban az út mentén, és élvezettel magába szívta a nyíló virágok illatát. - Még mindig gyönyörű belül? - kérdezte akaratlanul.

Jonas a hatalmas, impozáns épületre nézett.

- Csupa üveg és márvány. A szobám erkélye a tengerre nyílik. Miért nem jön be? Nézze meg a saját szemével!

A lány erős kísértést érzett, hogy így tegyen. Szerette a szépet, az eleganciát. Olyan gyengeség volt ez a részéről, amelyet most nem engedhetett meg magának.

- Mennem kell dolgozni.

Jonas leszállt a motorról, de mielőtt Liz elhajthatott volna, s a kezére tette a kezét.

- Otthon találkozunk, és bemegyünk együtt a városba, rendben?

A lány bólintott, és visszafordult az út felé. A férfi hosszan nézett utána, amíg el nem tűnt a szeme elől. Vajon kicsoda ez az Elizabeth Palmer? - tünődött. Egyáltalán miért érzi ennyire fontosnak, hogy megtudja?

Liz nagyon elfáradt estére. Nem mintha nem szokta volna meg, hogy dolgoznia kell hosszú órákon át, felszerelést cipelni, búvárkodni, feljönni a víz felszínére, majd újra lemerülni. Ma viszont kimerült, pedig viszonylag könnyű napja volt. Biztonságban kellett volna éreznie magát, amikor egyik fiatal utasa rendőrként azonosította magát a kezdő búvárok között. Meg kellett volna könnyebbülnie, amiért Moralas kapitány tartotta a szavát, és gondoskodott a védelméről, ő azonban úgy érezte, mintha kalitkába zárták volna.

Miközben hazafelé tartott, nem kerülte el a figyelmét a rendőrségi járőrautó, amely diszkrét távolságot tartva haladt mögötte. Legszívesebben berohant volna a házába, bezárja az ajtót, és álom nélküli alvásba mélyed, egyedül.

Jonas azonban már várt rá. Éppen telefonált a nappaliban, egy jogi nyomtatvány volt előtte, és összevonta a szemöldökét. Úgy tűnt, valami nehézsége adódott az irodájában, és ez elvette a jókedvét. Liz szótlánul intett neki, majd elment zuhanyozni és átöltözni.

Mivel a ruhatára nagyrészt tengerparti viseletből állt, nem vesztegette az idejét hosszas válogatással. Nem túl lelkesen előhalászott egy pávakék pamutszoknyát, és választott mellé egy vörös blúzt, amely jóval nagyobb volt a méreténél. Egy ideig elbábelődött a sminkkészletével is, nem annyira a megjelenése miatt, mint inkább azért, hogy legalább néhány percig egyedül lehessen. Tovább húzta az időt, kifésülte addig befont haját is, de Jonas ekkor kopogtatott az ajtaján, és a válaszát meg sem várva benyitott.

- Megszerezte a listát?

Liz felmutatott egy cédulát. Megtehetette volna, hogy ráförmed a férfirra, amiért csak így rátör a szobájában, de ez a végeredményen mit sem változtatott volna.

- Mondtam, hogy megszerzem.

Jonas elvette a papírt, és átfutotta.

Megborotválkozott, állapította meg magában a lány, és elegáns zakót visel csontszínű nadrággal. Üriember-öltözete azonban nem állt összhangban a száján és szemében látható keménységgel.

- Ismeri ezeket a helyeket?

- Voltam már néhányban, bár többnyire nincs időm szórakozni.

A férfi felnézett, és lenyelte a kurta, udvariatlan választ, amely majdnem a nyelve hegyére tolult. Liz mögött fel volt húzva a redőny, mivel a lány így szerette, de a beáradó fény már rózsaszínben játszott a lenyugvó nap sugaraitól. Bár Liz nyakig begombolta a blúzat, a szigorú hatáson enyhített, hogy kibontotta a haját. Sminket is tett fel, de csak finoman. Sötétebbre festette a szempilláját, és halványan színezte a szemhéját is. Az arcára némi pirosítót tett, de rúzszt nem használt.

- Óvatosabban kellene bánnia a szemével - dűnyögte Jonas, és hüvelykujjával szórakozottan megcirógatta a lány arcát a szeme alatt. - Veszedelmes.

A lány önkéntelenül is összerezzent, de nem mozdult.

- Veszedelmes?

- Rám nézve - fűzte hozzá a férfi, eltette a cédulát a zsebébe, és körülnézett a szobában. - Mehetünk?

- Előbb cipőt veszek.

Jonas nem ment ki, ahogyan arra Liz számított, inkább körbejárt a szobájában. A bútor itt is ugyanolyan volt, mint a ház többi részében - egyszerű formák, pazar színek. A kellemes illat, amelyre már korábban felfigyelt, egy széles, zöld edényből áradt, amelyben potpourri volt.

A falon két színes kép függött, az egyik békés, varázslatos naplementét ábrázolt, éppen olyat, amelyet az ablakból lehetett látni, a másik pedig egy vihar sújtotta partszakaszt. Az egyik kép csupa derű és nyugalom, a másik csupa komorság és dráma. Jonas eltűnődött, vajon Elizabeth Palmerban milyen arányban él e két véglet.

Azonnal szembeötlő: neki a bekeretezett fénykép is az ágy mellett, amelyen egy kislány volt látható. A gyermek virágmintás blúzt viselt, és szélesen mosolygott. Fénylő, fekete kleopátrafrizurája volt, és hiányzott egy foga, de ez csak növelte ovális, napbarnított arcának báját. Mélybarna, enyhén ferde vágású szemét kivéve semmiben sem hasonlított Lizre, ráadásul a tekintete is nyílt volt, és bizakodó - nyoma sem látszott benne azoknak a sötét titkoknak, amelyeket az édesanyja szeme rejtett.

- Ez itt a lánya.

- Igen - hagyta helyben Liz, miközben belebújt a másik cipőjébe is. Kivette a képet a férfi kezéből, és visszatette a helyére.

- Hány éves?

- Tíz. Menjünk, jó? Szeretnék időben lefeküdni.

Jonas döbbs pillantást vetett rá.

- Tíz?

Meg volt győződve róla, hogy Faith feleennyi idős, és egy olyan kapcsolatnak a gyümölcse, amelybe Liz már a szigeten bonyolódott egy férfival.

- Lehetetlen, hogy már tízéves lánya van!

Liz meleg pillantást vetett a lányáról készült fényképre.

- Márpedig tízéves lányom van.

- Ezek szerint maga is gyerek volt még, amikor megszülte.

- Nem, már nem voltam gyerek. - Liz indult volna kifelé, de Jonas ismét megállította.

- Azelőtt született a lánya, hogy maga ideköltözött volna?

Liz hosszan, elgondolkodva nézett a férfira.

- Fél évvel azután született, hogy Cozumelre költöztem. Ha továbbra is igényt tart a segítségemre, akkor induljunk! Az nem szerepelt a megállapodásunkban, hogy a lányomról feltett kérdéseire is válaszolni fogok.

Jonas bólintott, de nem engedte el védenke kezét. A hangja, ahogyan az már korábban is előfordult, szokatlanul gyengéddé vált.

- Faith édesapja érzéketlen alak volt, ugye?

A lány állta a tekintetét. Ajka fanyar mosolyra húzódott.

- Igen, az volt.

Jonas, maga sem tudta, miért, odahajolt a lányhoz, és finoman megcsókolta az ajkát.

- Nagyon bájos a kislánya, Elizabeth. A maga szemét örökölte.

Liz érezte, hogy megint elgyengül, túl hamar és túl váratlanul. A férfi hangja megértésről árulkodott, szájalom nélkül. Ennél nagyobb hatást semmi mással nem gyakorolhatott volna rá. Védekezéséppen hátrált egy lépést.

- Köszönöm. Most már tényleg mennünk kell. Holnap korán kelek.

Az első bár, amelybe betértek, nagyon zajos volt, dugig amerikaiakkal. Az egyik sarokban egy lemezlovas állt feszes fehér pólóban, és minden új számot élénk fényvillódzások kíséretében jelentett be.

Rendeltek italt és némi harapnivalót. Jonas abban reménykedett, hogy valaki felismeri majd az arcát.

- Luis azt mondta, sokat jártak ide, mert Jerry szerette az amerikai zenét - jegyezte meg Liz. Körülnézett, és közben majszolni kezdte a forró nachost.

Nem az a fajta hely volt, ahol szívesen eltöltött volna egy estét. Az asztalok szinte összeértek, és fülsértően hangos volt a zene. A vendégek ettől még eléggé jóindulatúnak tündek, néha együtt énekeltek a zenével, néha egymásnak kiáltoztak. A szomszédos asztalnál egy csoport éppen egy üveg tequilával és egy tál cikkelyekre vágott citrommal kísérletezett. Mivel többségük fiatal amerikai volt, Liz biztosra vette, hogy másnap komoly fejfájással ébrednek majd.

Határozottan Jerry közege, állapította meg magában Jonas. Hangos, kellően harsány, és már-már kibírhatatlanul zsúfolt.

- Luis nem említette, hogy Jerry szóba elegyedett volna itt valakivel?

- Csak nőekkel - felelte Liz halvány mosollyal, és megkóstolta a tortillát a tányérjáról. - Luist lenyűgözte, hogy Jerry ilyen könnyedén... felkelti a nők érdeklődését.

- Volt köztük olyan nő, akivel sűrűbben beszélgetett?

- Luis szerint igen, de a nevét nem tudja, mert Jerry csak szivinek szólította.

- Régi trükk - jegyezte meg Jonas szórakozottan. - Ha mindegyiket szivinek szólítod, akkor nem téveszted el a nevüket, és nem bonyolítod a helyzetet.

- Vagy úgy! - Liz kortyolt egyet a borából, és határozottan finomnak találta.

- Luis adott valamiféle személyleírást róla?

- Csak azt, hogy nagyon dögös nő... és mexikói, ha ez segít. Sűrű haj, és van mit fogni rajta... Luis szavai - szabadkozott Liz, amikor Jonas felvonta a szemöldökét. - Azt is mondta, hogy Jerry néha férfiakkal is beszélgetett, de mindig átment az asztalukhoz, ezért Luis nem hallotta, miről. Az egyik amerikai volt, a másik mexikói. Mivel Luis figyelmét a nők kötötték le, ezért nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak. Az azonban feltűnt neki, hogy Jerry addig járta a bárakat, amíg össze nem futott velük, és ezután általában véget is vetett a közös estének.

- Itt találkozott velük?

- Luis szerint mindig máshol.
- Értem. Együnk, aztán menjünk a következőbe!

A negyedik bárba betérve Liznek már nagyon elege lett. Megfigyelte, hogy Jonas csak játszadozik az italával mindegyik bárban, ő viszont a szesznek már a szagát sem bírta elviselni. Az egyik bár csendes volt, majdhogynem sötét, a másik harsány, villódzó fényekkel. Kezdték összerosódni előtte az arcok. Voltak fiatalok és kevésbé fiatalok amerikaiak, akik egzotikus kalandokat kerestek az éjszakában, és helyiek, akik csak megünnepelték a munkanap végét. Voltak, akik a táncparketten csapták a szelet, mások a bárpultnál. Látott olyanokat, akiknek mintha végtelen sok pénze és ideje lett volna, mások azonban egyedül ültek az asztaluknál az üvegüket dédelgetve, komor hangulatba merülve.

- Mára ez az utolsó - közölte Jonasszal, miközben leültek egy asztalhoz. Ebben a bárban zsúfolásig tele volt a táncparkett, és itt sem élő zene szólt.

Jonas az órájára pillantott. Még csak tizenegy felé járt az idő. Az éjszakai élet éjfél előtt jóformán el sem kezdődött.

- Rendben - hagyta rá mégis a lányra, és úgy döntött, hogy elvonja a figyelmét. - Táncoljunk!

Mielőtt Liz tiltakozhatott volna, kézen fogta, és elvegyültek a tömegben.

- Nincs is hely - kezdte a lány, de Jonas ekkorra már át is karolta.
- Akkor szorítunk magunknak - felelte a férfi, és felcsúsztotta a kezét Liz hátán. - Ilyen egyszerű.
- Évek óta nem táncoltam - morgolódott a lány, mire Jonas elnevette magát.
- Mindegy. Olyan kicsi a hely, hogy alig lehet megmozdulni.
- Átkarolták egymást, és hagyták, hogy lökdösse őket a tömeg.
- Mi értelme ennek az egésznek? - fanyalgott Liz.
- Az majd kiderül. Addig is nem akar egy kicsit ellazulni? - kérdezte a férfi, és megsimogatta a lány hátát a tenyerével. Érezte, hogy merevek az izmai.
- Nem.
- Akkor hadd kérdezzem másképpen! - folytatta Jonas, és közben a tömeget fürkészte a szemével. - Mit szokott csinálni, amikor nem dolgozik?

- A munkámon gondolkodom.

- Liz!

- Rendben, szoktam olvasni is, többnyire a tengeri életről.
- Ugyanazzal foglalkozik a szabadidejében, mint amivel munka közben?
- Ez érdekel.

A lány teste bensőségesen a férfiéhoz simult. Jonas figyelme elkalandozott a tömegről, és lenézett Lizre.

- Csak ez?

A férfi túl közel volt. A lány igyekezett elhúzódnival tőle, de őrangyala határozottan tartotta. Hiába fogadta meg, hogy közömbös marad, felgyorsult a szívverése.

- Nincs időm semmi másra.

Liz nem használt parfümöt, mégis finom illata volt. A férfi eltűnődött, vajon ugyanolyan törékenynek látná-e a testét, mint amilyennek érzi.

- Szerintem lenne, ha akarná.

- Csódbbe menne a vállalkozásom - vetette ellen a lány.

Vajon másodszor is ugyanolyan lenne, ha Jonas megcsókolná? Édes és ellenállhatatlan? Olyan közel volt az ajka az övéhez, talán még közelebb, mint az első alkalommal, mielőtt a férfi megcirógatta a haját, és...

- Ennyire fontos magának a pénz?

- Fontos, igen - bökte ki Liz nagy nehezen, de hogy miért, az egy pillanatra nem jutott eszébe. - Például mert vízibicikliket kell vennem.

A lány álmatag tekintete láttán Jonas sebezhetetlennek érezte magát.

- Vízibicikliket?

- Ha nem tartok lépést a konkurenciával... - kezdte Liz, de ekkor a férfi megpuszilta a szája sarkát.

- Akkor?

- Akkor... máshová mennek a vevőim, szóval...

Jonas megpuszilta a lány ajkának másik sarkát is.

- Szóval?

- Vízibicikliket kell vennem még a nyári szezon előtt.

- Értem. Addig még több hét hátravan. Előtte még legalább egy tucatszor szerelmeskedhetünk egymással.

Liz megrökönyödve felnézett, mire Jonas megcsókolta.

A lány összerezsent - hogy a meglepetéstől, az ellenállás szándékától vagy a szenvedélytől-e, a férfi nem tudta volna megmondani. Csak azt tudta, hogy miközben a karjában tartotta, előbb csak a vágy lobbant fel benne, aztán még valami más is. Jonas általában nem csókolózott nyilvánosság előtt, természeténél fogva félreeső, csendes helyeket választott erre a célra. Ezúttal azonban megfélekedezett a zsúfolt bárról, a hangos zenéről és a vibráló fényekről. Már nem lökdöste őket a tömeg sem, mert a táncparkett egyik sarkába szorultak. Megszűnt körülöttük a világ.

Liz szédülni kezdett, és úgy érezte, mintha elhalkulna a zene. A férfi testének tüze átsapott az ő testébe is, és megízestette a csókjukat. Hol megolvadt, hol parázslani kezdett. Bár mozdulatlanul álltak, a lány úgy érezte, mintha száguldanának. Elakadt a lélegzete, majd reszketegen sóhajtott egyet. Hol pattanáig feszültek az idegei, hol teljesen ellazult a kába élvezettől. A korábbinál is közelebb simult Jonashoz, és felnyúlt, hogy megérintse az arcát. A mélabús melódia ekkor váratlanul vad tánczenébe csapott át. A férfi a testével védte a lányt a hadonászó kezektől.

- Ez még várhatott volna - morogta.

- Igen - bökte ki Liz, miután szóhoz jutott. Nemcsak a zene érte váratlanul, hanem a csók is. Magával ragadta a pillanat varázsa, pedig teljességgel lehetetlen, hogy bármi komoly legyen közöttük. El akart húzódni Jonastól, de a férfi nem engedte. - Mi a baj? - kérdezte, de elég volt egy pillantást vetnie Jonas arcára, hogy tudja a választ.

Óvatosan megfordult, és követte a férfi tekintetét. Egy nő testhez simuló vörös ruhában mereven Jonasra bámult.

Liz látta rajta, hogy megrökönyödik, megfordul, faképnél hagyja a táncpartnerét, és menekülni kezd.

- Gyerünk! - utasította Jonas a lányt, és habozás nélkül a nő után indult.

Liz a tömegben kígyózva követte, sőt ha kellett, tülekedve. A nő alig ért ki az utcára, amikor Jonas utolérte.

- Mi elől menekül? - kapta el a karját, és a falhoz vonta.

- Por favor, no comprendo! - próbálkozott a nő, és remegett, mint a nyárfalevél.

- Szerintem nagyon is érti - vélekedett Jonas, majd durván megszorította a karját, és föléje magasodott. Amaz már majdnem sikított félelmében. - Mit tud az öcsémről?

- Jonas! - szólt rá Liz, és elborzadva közéjük lépett. - Ha továbbra is így viselkedik az itteniekkal, nem segítek semmit! - Ezzel elfordult a férfitől, és megérintette a nő vállát. - Lo siento mucho. Nagyon sajnálom - mentegetőzött az ügyvéd viselkedése miatt. - Meghalt az öccse, Jerry Sharpe. Ismerte Jerryt?

A nő Lizre nézett, és suttogva válaszolt:

- Épp olyan, mint Jerry, pedig ő halott! Láttam az újságban.

- Ő Jerry bátyja, Jonas. Szeretnék beszélni magával.

Ahogy Liz is, a nő is hamar megérezte a különbséget Jonas és a között a fiú között, akit ismert. Jerry elől soha nem menekült volna el azon egyszerű oknál fogva, hogy erősebbnek és okosabbnak tartotta magát nála. A fölé magasodó férfival azonban más volt a helyzet.

- Nem tudok semmit.

- Por favor! Kérem! Csak néhány percet szánjon ránk!

- Mondja meg neki, hogy megfizetem az idejét! - tette hozzá Jonas, mielőtt a nő másodszor is elutasíthatta volna őket.

Liz fordítását meg sem várva elővette a pénztárcáját, és kivett belőle egy bankjegyet. Látta a nő arcán, hogy a félelme latolgatásba megy át.

- Ha tényleg csak néhány perc... - adta be a derekát, és egy közeli kávézóra mutatott. - Menjünk oda!

Miután leültek, Jonas rendelt két csésze kávé és egy pohár bort.

- Kérdezze meg a nevét! - kérte Lizt.

- Beszélek angolul - biztosította a nő. Elővett egy hosszú, vékony cigarettát, és hozzáütögette az asztal lapjához. - Erikának hívnak. Jerry a barátom volt - magyarázta némiképp ellazulva, és Jonasra mosolygott. - Bensőséges... kapcsolatban voltunk.

- Értem.

- Nagyon jóképű fiú volt - tette hozzá Erika. - Jól szórakoztunk egymással.

- Mikor ismerte meg?

- Néhány hete. Őszintén sajnáltam, amikor megtudtam, hogy meghalt.

- Meggyilkolták - helyesbített Jonas.

Erika ivott a borából.

- Ön szerint a pénz miatt?

Jonas testében megfeszült minden egyes izom. Lopva figyelmeztető pillantást vetett Lizre, mielőtt a lány megszólalhatott volna.

- Nem tudom, de nagyon úgy tűnik. Mit mondott erről?

- Éppen eleget ahhoz, hogy felkeltse az érdeklődésemet. Tudja - mosolygott újra Jonasra a nő, majd felé hajolt a cigarettával, hogy a férfi meggyújthassa -, Jerry nagyon helyes fiú volt. Helyes és nagylelkű.

Erika nem felejtette el a kis arany karkötőt, amelyet Jerrytől kapott ajándékba, és a kék ékköves fülbevalót sem.

- Azt hittem, már így is nagyon gazdag, de azt mondta, hamarosan még gazdagabb lesz. Szeretem a helyes fiúkat, de a gazdag fiúkat különösen. Jerry azt mondta, ha megszerzi a pénzt, elutazunk valahová. - Erika elrövedve kifújta a füstöt, és vállat vont. - Aztán meghalt.

Jonas átható pillantást vetett a nőre, és ivott a kávéjából. Tökéletesen illett rá Luis leírása. Nagyon dögös volt, de nem ostoba. Jonas azt is biztosra vette, hogy Erika egyetlen dologra összpontosít, kizárólag egyetlenegyre.

- Jerry nem mondta, mikor szerzi meg a pénzt?

- Dehogynem. Előre szolt, hogy vegyek ki szabadságot, hogy el tudjunk utazni. Felhívott... vasárnap. Nagyon izgatott volt. Azt mondta: Erika, megütöttem a főnyereményt! Kicsit dühös voltam rá, mert szombat este színét sem láttam. Azt mondta, el kellett intéznie valamit Acapulcóban, aztán azt kérdezte: Van kedved eltölteni néhány hetet Monte-Carlóban? - Erika kihívóan Jonasra mosolygott, még a szempilláit is megrebegettette. - Úgy döntöttem, megbocsátok neki. Kedden délután indultunk volna, erre hétfőn este azt olvasom az újságban, hogy meghalt. A cikkben semmit nem említettek a pénzről.

- Tud bármit arról, hogy kivel üzletelt Jerry?

- Nem. Időnként beszélgetett egy másik amerikaival. Vékony, ősz hajú férfi. Máskor egy mexikóiival láttam, aki szerintem visszataszító alak mai ojóval.

- Gonosz szemmel - fordított Liz. - Leírná a külsejét?

- Elég csúnya férfi - kezdte Erika fölényesen. - Ragyas az arca, alacsony, nagyon vékony, és hosszú a haja. - Ekkor megjutalmazta Jonast egy perzselő mosollyal, amelytől szinte felforrósodott körülöttük a levegő. - Én a magas férfiakat szeretem.

- Tudja a nevét?

- Nem. Nagyon elegánsan öltözött mindig. Öltöny, drága cipő. Volt egy vékony, ezüst karkötője, amelynek keresztezte egymást a két vége. Tetszett nekem. Mit gondolnak, tud arról a pénzről? Jerry szerint nagyon sok pénzről volt szó.

Jonas a pénztárcájáért nyúlt.

- Szeretném megtudni a nevét - közölte Erikával, és letett egy ötvendollárost az asztalra. Miközben Erika a bankjegy felé nyúlt, Jonas elkapta a kezét. - Az amerikai nevével együtt. Ne hallgasson el előlem semmit, Erika!

A nő bólintott, és eltette a pénzt.

- Kiderítem. Miután elmondtam, kapok újabb ötven dollárt.

- Miután elmondta - bólintott Jonas, és felfirkantotta Liz számát egy névjegykártya hátuljára. - Ezen a számon keressen, amint megtudott valamit!

- Rendben - felelte Erika. A pénztárcájába csúsztatta az ötvenest, és felállt. - Tudja, sokkal kevésbé hasonlít Jerryre, mint gondoltam.

Biccentett, és ezután már csak magas sarkú cipője kopogását lehetett hallani, miközben visszament a bárba az út túloldalára.

- Kezdetnek nem rossz - dűnnyögte Jonas, és félretolta a kávéját. Amikor felnézett, látta, hogy Liz szúrós pillantást vet rá. - Valami baj van?

- Nem tetszik a hozzáállása.

A férfi újabb bankjegyet dobott az asztalra, és felállt.

- Nincs időm udvariaskodni.

- Mihez kezdett volna, ha nem nyugtatom meg Erikát? Berángatja a legközelebbi sikátorba, és kipofozza belőle, amit tudni akar?

Jonas elővett egy cigarettát, és igyekezett megőrizni az önuralmát.

- Menjünk haza, Liz!

- Azon tűnődöm, Jonas, van-e különbség maga és a férfi között, akit keres - folytatta a lány, és ő is felállt. - Ha már itt tartunk, az illető, aki betört a házamba és rám támadott, szintén karkötőt viselt. Éreztem, amikor kést szegezett a torkomnak.

Jonas szórakozottan figyelte, amint felparázslik a cigarettája vége. Liz szemébe nézett.

- Eljön a pillanat, amikor kölcsönösen megismerik majd egymást.

5.

- Mindig ellenőrizték a műszereiket! - oktatta Liz a kezdő bűvárokat, és gondosan megmutatta mindegy műszert a saját felszerelésén. - Létfonosságúak a biztonságukhoz a merülés során. Ez ugyanúgy igaz az első alkalomra, mint az ötvenedikre. Könnyű belefeledkezni nemcsak a halak és korallok szépségébe, hanem magába a bűvárkodásba is. Márpedig egy bűvár az oxigénpalackjától függ. Csak akkor szabad megkezdeni egy merülést, ha legalább öt-tíz percre elegendő oxigén van a palackban!

Liz úgy vélte, minden fontos részletre kitért körülbelül az egyórás elméleti leckéjében. Ennél többet nem akart beszélni, mert azzal csak elvette volna a kezdők kedvét a bűvárkodástól. Ideje volt ízeltőt adni nekik abból, amiért fizettek.

- Először csoportosan merülünk. Egy idő után nyilván szeretnének egyedül is merülni, de egyelőre csak párban mehetnek el. Most pedig, csak a biztonság kedvéért, ellenőrizték a mellettük ülő műszereit!

Miközben a csoport követte az utasításokat, Liz felcsatolta saját ballasztövéjét. Tudta, hogy a csoport tagjainak többsége kalandként tekint a merülésre, amivel nem is volt semmi baj mindaddig, amíg betartották a biztonsági előírásokat. Ő mindig nagy hangsúlyt fektetett ezekre, és az elméleti oktatás során nemcsak a hogyané-okról beszélt, hanem arról is, hogy mi

van, ha. Aki az ő felügyelete alatt merült, bármilyen körülmény adódott is, tudta, mit kell tennie. A bűvárbalesetek többségének gondatlanság az oka. Liz soha nem volt gondatlan sem magával, sem a csoportjával. A csoporttagok izgatottan beszélgettek, miközben felszíjazták magukra a palackjaikat.

- Csupa kezdő van ebben a csoportban - jegyezte meg Luis, miközben ő is felcsatolta a palackját.

- Igen - bólintott Liz, és segített neki. Mint minden alkalmazottja esetében, Luisnak is ő biztosította a felszerelését. Ugyanolyan alaposan ellenőrizte, mint bármelyik fizető ügyfele esetében. - Tartsd rajta a szemed az újdonsült házaspáron! Jobban el vannak foglalva egymással, mint a légszeleppel.

- Úgy lesz - biztosította a fiú, és felsegítette Liz palackját. Miközben a lány bekattintotta a csatokat, hátralépett. - Fáradtnak tűnsz.

- Jól vagyok.

Amikor Liz visszafordult felé, Luis megbámulta a heget a nyakán. A hír időközben minden alkalmazottjához eljutott.

- Biztos? Nem úgy nézel ki, mint aki jól van.

Főnöknője felvonta a szemöldökét, majd felcsatolta a bűvárkését.

- Milyen kedves vagy!

- Aggódom érted.

- Felesleges - felelte a lány. Miközben felvette a bűvármaszkját, a megtermett apukára pillantott, aki épp az uszonyaival küszködött. Aznapra ő volt a testőre. - A rendőrség ura a helyzetnek - tette hozzá, és remélte, hogy így is van.

Jonasszal kapcsolatban már nem volt ennyire biztos a dolgában.

Nem döbbsentette meg különösebben a férfi előző esti viselkedése. Első pillanattól kezdve érezte benne az erőszakos hajlamot, mégis kirázta a hideg Jonas hangját hallva és arcát látva, amikor megragadta Erika karját.

Nem ismerte annyira a férfit, hogy tudja, mikor engedi szabadjára a dühét, és mikor uralkodik rajta. Már ha egyáltalán képes uralkodni rajta. A bosszú pedig sosem szép, gondolta magában.

A hajó ekkor megdőlt oldalra, és a lány kizökkent a gondolataiból. Nem engedheti, hogy az ügyvéden járjon az esze, róttta meg magát. Nem hanyagolhatja el a vállalkozását, a fizető ügyfeleit.

- Miss Palmer! - lépett hozzá egy vékony, fiatal amerikai kedves mosollyal. - Ellenőrizné a felszerelésemet?

- Természetesen. - Liz a maga gyakorlott módján megnézte a műszereket és tömlőket.

- Kicsit izgulok - vallotta be a férfi. - Még soha nem bűvárkodtam.

- Egy kis izgalom nem is árt. Óvatossá teszi az embert. Vegye le a maszkját! Lazítsa meg a szíjat, tegye vissza, és csak annyira húzza meg, hogy kényelmes legyen, de feszes!

Az amerikai engedelmeskedett. A szeme szokatlanul szélesnek tűnt a bűvárszemüveg mögül.

- Ha nem bánja, maga mellett maradok odalent.

Liz rámosolygott.

- Ezért vagyok itt. Itt tíz méter mély a víz - közölte az egész csoporttal. - Miközben egyre lejjebb merülnek, ne felejtsek átállítani a nyomást! Mindig tartsák szemmel a csoportot!

Az alkatával együtt járó rugalmassággal leült a hajó szélére, és belebucskázott a vízbe. Luis a fedélzeten maradt, a lány pedig néhány méter távolságból figyelte, amíg a csoport minden egyes tagja bele nem ugrik a vízbe. Ekkor igazított még egy utolsót a maszkján, majd lebukott a felszín alá.

Mindig imádott merülni. Szerette a súlytalanság érzetét, a víz adta szabadságot, a sebezhetetlenség képzetét. A felszín közeléből a tengerfenék széles kiterjedésű fehér homokdűnének tűnt. Egy ideig csak lebegett, elgyönyörködve a látványban, majd könnyedén elrugaszkozva lefelé indult a csoporttal.

Az újdonsült házások kézen fogták egymást, és szemmel láthatóan el voltak ragadtatva. Liz elhatározta, hogy nem téveszti őket szem elől. Az őrizetére kijelölt rendőr olyan lassan tempózott mellette, mint egy álmos teknősbéka. Lizt megnyugtatta, hogy valaki őt is figyeli. A többiek szoros közelséget tartottak egymással, és bár lenyűgözte őket a látvány, óvatosak voltak. A vékony amerikai izgatott pillantást vetett rá, részben az élvezettől, részben az aggodalomtól, és a közelében maradt. Liz, hogy segítsen neki ellazulni, megérintette a vállát, és felmutatott.

Könnyed mozdulattal a hátára fordult, hogy arccal a felszín felé legyen. A napsugarak behatoltak a felszín alá, és tisztán látszott a bújócska törzse. A férfi hálásan bólintott, és követte a lányt lefelé.

Halak úsztak el mellettük, némelyek rajokban, mások egyedül. Bár a tengerfenék homokja fehér volt, a víz pedig kristálytisza, változatos színek tűntek fel innen is, onnan is. Sáfrányszínű koralldombok, rózsaszín és lila tengeri legyezők, amelyek olyan finomak voltak, mint a csipke. Liz intett a csoportnak, és egy raj fémes árnyalatú koralisepreő halra mutatott, amelyek fémesen csillogva épp egy agancskorallt tisztítottak.

A lány nemcsak szerette, hanem értette is a lenti világot, talán jobban is, mint a fentit. Idelent, a mélység csendjében gyakran rátalált arra a békére, amely elillant előle a napvilágnál. Fejből tudta a tengeri halak és tengerfenéki képződmények latin nevét is. Régen lelkesen tanulta őket, és arról álmodott, hogy megoldja az eddig megoldatlan rejtélyeket, és megmutatja a tengeri világ szépségét az embereknek. Az az idő azonban elmúlt. Másként alakult az élete. Turistákat tanít bújócskálni, és bizonyos óradíj fejében emlékezetes pillanatokat szerez nekik.

Ennyi elég.

Derűsen figyelte, amint egy angyalhal a fenékről felszálló buborékokat igyekszik lenyelni. A csoport szórakoztatása kedvéért megbökött egy apró kisasszonyhalat.

A harcias hím azonnal védeni kezdte a területét, és feléje kapott. Liz elmosolyodott, de ekkor a jobb szeme sarkából látta, hogy felkavarodik a homok a tengerfenéken.

Óvatosságra intette a csoportját, és a tányérszerű rajára mutatott, amely a betolakodástól feldühödve siklott odébb.

Az újdonsült vőlegény fitogtatni kezdte a bújócskáját, és lassú bukfenekkel szórakoztatta feleségét. Ahogy a bújócskák egyre magabiztosabbakká váltak, megnőtt a távolság a csoporttagok között. Csak a rendőr és az izgatott amerikai maradt szorosan Liz közelében. A harmincperces merülés alatt Liz többször is körbeúszta a csoportot, és külön

figyelmet szentelt mindenkinek. A merülés végén elégedetten látta, hogy vevői megkapták, amiért fizettek. Ezt szóban is közölték vele, amikor felmentek a felszínre.

- Isteni volt! - lelkesedett egy angol üzletember, aki ekkor jött életében először Mexikóba. Az arca kissé leégett a napon, de ez a jelek szerint nem vette el a jókedvét. - Mikor mehetünk le újra?

Liz nevetve felsegítette a csoport többi tagját is a fedélzetre.

- Legalább annyit idefent kell maradniuk, mint amennyit odalent voltak. Azért hamarosan lemegyünk újra.

- Mi volt az a tolszerű valami? - kérdezte egy másik csoporttag. - Úgy nő, mint egy bokor!

- Az egy gorgonida, a mitológiai gorgófőkről kapta a nevét - felelte a lány. Levette az oxigénpalackját, és ellazította az izmait. - Ha emlékszik, a gorgóknak kígyóvá változtak a hajszálaik. Az ostoros gorgonidának rugalmas a vázszerkezete, és úgy hullámszik az áramlatban, mint egy kígyó.

Az utasok további kérdéseket tettek fel, és Liz mindegyikre válaszolt. Feltűnt neki, hogy az amerikai, aki a közelében maradt mindvégig, egyedül ül, és halványan mosolyog. Úgy döntött, leül mellé.

- Nagyon jól csinálta.

- Tényleg? - kérdezte a férfi kissé még mindig szédülve, majd vállat vont. - Jól éreztem magam, de be kell vallanom, biztonságot adott a tudat, hogy ott van mellettem. Nagyon érti a dolgát.

- Régóta csinálom.

A férfi hátradőlt, és kiczipározta bűváruhája felsőrészét.

- Nem akarok tolakodó lenni, de elgondolkodtam magán. Amerikai, ugye?

Liznek számtalanszor feltették ezt a kérdést. Elmosolyodott, és végiggereblyézte nedves haját az ujjjaival.

- Igen.

- Honnan jött?

- Houstonból.

- Viccel? - csillant fel a férfi szeme. - Texasban jártam egyetemre. A Texas AM-be.

Ezúttal Lizen volt az álmélgódás sora.

- Komolyan? - vont a szemöldökét. Az enyhe gyomorgörcs, amely néha elkapta múltja emlegetésekor, ugyanolyan gyorsan elmúlt, mint amilyen gyorsan jött. - Én is, legalábbis egy rövid ideig.

- Kicsi a világ - jegyezte meg a férfi elégedett mosollyal. - Szeretem Texast. Van néhány barátom Houstonban. Drescottékat nem ismeri véletlenül?

- Nem.

- Hát igen, Houston azért nem kisváros - bólintott a férfi, és kinyújtotta hosszú, vékony lábát, amely több árnyalattal világosabb volt, mint a karja, de azért kezdett barnulni. - Szóval a Texas AM-be járt. Milyen szakra?

Liz elmosolyodott, és a tenger felé fordult.

- Tengerbiológiára.
- Gondolhattam volna.
- Ön?

- Könyvelőként végeztem - vigyorgott a férfi. - Elég unalmas munka. Adószezon után mindig szabadságra megyek. Szükségem van rá.

- Szerintem jó helyrejött. Van kedve újra merülni?

A férfi vett egy mély lélegzetet, mint aki össze akarja szedni a bátorságát.

- Igen. Mondja, meginna velem egy italt a parton?

Kellemes, vonzó ember, állapította meg magában a lány. Felállt, és megjutalmazta őt egy bűnbánó mosollyal.

- Jól hangzik, de rengeteg a dolgom.
- Itt leszek néhány hétig. Máskor?
- Talán. Ellenőrizzük a felszerelését!

Mire a búvárhajó kipöfögött a partra, már késő délután volt. A csoport tagjainak többsége nagyon elégedett volt magával, és elindultak átöltözni a vacsorához, vagy kifeküdtek a partra. Csak néhányan maradtak a hajónál, például Liz testőre és az amerikai könyvelő. A lány arra gondolt, talán kissé elutasítóbb volt a férfival a kelleténél.

- Remélem, jól érezte magát, Mr...
- Trydent, de hívjon csak Scottnak! Amúgy igen. Azt hiszem, kipróbálok még egyszer.

Liz rámosolygott Scottra, közben segített Luisnak és egy másik alkalmazottjának kipakolni a hajót.

- Ezért vagyunk itt.
- Mondja csak, magánórákat nem ad soha?

Liz figyelmét nem kerülte el a hamiskás csillogás a férfi tekintetében.

- Alkalmanként.
- Akkor esetleg...
- Jó napot, kisasszony!

Liz a homlokához emelte a kezét napellenzőül.

- Mr. Ambuckle!

A férfi a keskeny járdán állt, vastag lábán majd szétfeszült nedves fürdőnadrágja. Az a kevés haja, amely megmaradt, nedvesen hátra volt simítva. A felesége ott állt mellette olyan fürdőruhában, amelynek szabása a széles csípőt volt hivatott karcsúsítani.

- Most értem vissza! - kiabálta a férfi. - Sűrű napom volt.

Mr. Ambuckle roppant elégedettnek tűnt magával. A felesége cinkosán Lizre pillantott, és az égre emelte a tekintetét.

- Talán legközelebb már mint legénységet viszem ki magammal, Mr. Ambuckle.

A férfi elnevette magát, és rácsapott az oldalára.

- Mindennél jobban szeretem a bűvárkodást - ismerte el, majd a feleségére pillantott, és megveregette a vállát. - Majdnem mindennél. Visszahoztam ezeket a palackokat, és szeretnék vinni néhány újat.

- Megint merülni fog?

- Igen, méghozzá este. A feleségemet sehogyan sem tudtam rábeszélni.

- Én inkább ágyba bújok egy jó könyvvel - magyarázta az asszony. - Ma már csak a fürdőkádban akarok vizet látni.

Liz nevetve kiugrott a járdára.

- Ismerem ezt az érzést. Ó, Mr. és Mrs. Ambuckle, Scott Trydent. Ma merült életében először.

- Remek! - gratulált Mr. Ambuckle nyájasan, és megveregette a könyvelő hátát. - Semmihez sem fogható, ugye? Próbálja ki este is, fiam! Teljesen más sportág.

- Elhiszem, de...

- Friss palackokra van szükségem - búcsúzott Ambuckle, majd még egyszer, utoljára megveregette Scott hátát, és elindult a bolt felé.

- Megszállott - sóhajtotta Mrs. Ambuckle, és felnézett az égre. - Ne hagyja, hogy belerángassa a dologba, Mr. Trydent, különben soha nem lesz nyugta tőle!

- Nem fogom. Örülök, hogy megismertem, Mrs. Ambuckle! - búcsúzott Scott, és derűsen figyelte, ahogyan az asszony visszaindul a szálloda felé. - Micsoda pár!

- Valóban nem mindennapiak. - Liz felemelte a saját palackját. Sosem tárolta együtt a kölcsönözhető palackokkal. - Minden jót, Mr. Trydent!

- Scott - helyesbített a férfi. - Ami azt az italt illeti...

- Azért köszönöm - mosolygott rá búcsúzóul Liz, és otthagya a férfit a járdán. - Mindent behoztatok? - kérdezte Luistól, amikor belépett a boltba.

- Most ellenőrzöm. Az egyik szelep vacakol.

- Tedd félre, majd Jose megnézi! - utasította a lány, majd megszokásból hátrament, hogy feltöltse a palackját, mielőtt eltenné. - Az összes hajó visszatért. Ma már nem nagyon lesz mozgás. Ha tényleg minden idebent van, mehettek. Majd én zárok.

- Szívesen maradok.

- Tegnap te zártál - emlékeztette Liz. - Mit akarsz? - A fiúra nevetett a válla fölött. - Túlórázni? Menj haza, Luis! Ne mondd, hogy találkád senkivel!

A fiú sejtelmesen megsimogatta a bajuszát.

- Az igazat megvallva...

- Tüzes? - kérdezte Liz, miközben az oxigén sziszegve a palackjába áramlott.

- Melyik nem?

A lány kuncogva egyenesedett fel. Láttá, ahogyan Mr. Ambuckle lesétál a homokos parton a vízhez a frissen feltöltött palackokkal. Az alkalmazottai behozták az utolsó felszerelést is, és közben beszélgettek.

- Akkor menj, és öltözz ki szépen! Én majd a számlakönyvnek adok találkát.

- Túl sokat dolgozol - morogta Luis.

Liz meglepetten fordult a fiú felé.

- Mióta?

- Mindig is túl sokat dolgoztál, különösen, amikor Faith iskolában van. Jobb lenne, ha most itt lenne.

Az, hogy Liz hangja csak egy leheletnyivel vált hűvösebbé, annak volt köszönhető, hogy kedvelte Luist.

- Boldog a szüleimmel Houstonban. Ha azt látnám, hogy nem az, nem lenne ott.

- Nyilván boldog is, de én nem róla beszélek, hanem rólad. Te boldog vagy?

Munkaadója összevonta a szemöldökét, és kivette a kulcsait a fiókból.

- Úgy nézek ki, mint aki boldogtalan?

- Nem - felelte Luis, majd óvatosan megérintette a lány vállát. Évek óta ismerte Lizzt, és tudta, hogy senkit nem enged közelebb magához bizonyos határon túl. - De boldognak sem tűnsz. Miért nem szórakozol egy kicsit valamelyik gazdag amerikaival? Például azzal a könyvelővel a hajón... Ahányszor csak rád nézett, majd kiguvadt a szeme!

Liz elnevette magát, és megpaskolta Luis arcát.

- Úgy gondolod, egy gazdag amerikaiin keresztül vezet az út a boldogság felé?

- Vagy egy jóképű mexikóin keresztül.

- Majd gondolkodom a dolgon, de csak a nyári szezon után. Nyomás haza! - parancsolt rá a fiúra.

- Megyek már! - Luis szabadkozva emelte fel a kezét, és belebújt egy pólóba. - Vigyázz Jonas Sharpe-pal! - jegyezte meg. - Teljesen más a tekintete, mint a testvérének.

Liz legyintett, ami akár hessegetésnek is tűnhetett.

- Hasta luego! Visszontlátásra!

Miután egyedül maradt, a lány felállt, megcsörgette a kulcsait, és elnézett a part irányába. Az emberek többnyire párban vannak, állapította meg magában. Vajon könnyű érzés egy páros egyik felének lenni? Vagy önkéntelenül is elveszti az ember egy részét, ha összeköti az életét valaki mással?

Bár önálló személyekként gondolt a szüleire, de ha eszébe jutott az egyikük, azonnal követte a másik képe is. Vajon boldogító lenne a tudat, hogy csak ki kell nyújtania a kezét, és egy másik ember keze azonnal az övébe simul?

Egy pillanatig elábrándozott, és visszagondolt, milyen érzés is volt, amikor Jonas megölelte és megcsókolta. Mintha nem létezett volna rajtuk kívül semmi és senki.

Egy ilyen csókért és ölelésért talán érdemes vállalni a kockázatot...

Ostobaság, intette le magát sóhajtva. A férfi nem akar társat, ő pedig nem akar álmodozni. A körülmények átmenetileg közel sodorták őket egymáshoz, de mindkettejüknek megvan a maga élete. Mégis elfogta Lizzt a szomorúság, ha erre gondolt. Nem tagadhatta le önmaga előtt, hogy vonzódik az ügyvédhez.

Bármivel próbálkozott is, az érzés nem múlt el. Nem volt hatalma fölötte. Úgy döntött, az apró részletekre összpontosítja a figyelmét, amelyek a bolt zárásához tartoznak. A szükséges iratokat és a pénzes doboz tartalmát áttette egy vászontáskába. Kitérőt kell tennie, ha letétbe

akarja helyezni ezeket, de úgy érezte, már nem biztonságos hazavinnie sem a pénzt, sem a csekket. Gondosan kitöltött egy letéti nyomtatványt, és ezzel eltelt újabb öt perc.

Amikor ismét kézbe vette a kulcsosomóját, eszébe jutott az oxigénpalackja. Bedugta a vászontáskát a pult alá, majd megfordult, hogy elrendezze a saját felszerelését.

Voltaképpen ez volt az egyetlen luxus az életében. Több pénzt költött a személyes bűvárfelszerelésére, mint ruhásszekrénye teljes tartalmára. Izgalmasabbnak találta a bűvárruhát, mint a legszebb francia selymet. A saját felszerelését külön tárolta a boltban kölcsönözhető felszerelésektől. Kinyitotta a kis fürkét, majd felakasztotta a bűvárruháját, eltette a bűvármászóját, a ballasztövet, az adagolószelepet. Bűvárkését a tokkal együtt feltette a polcra. Miután elhelyezte a palackjait egymás mellé, becsukta az ajtót, de még nem zárta be. Hátrált két lépést, és megnézte a kulcsosomóját. Maga sem tudta, miért, de elkezdte végignézni rajta a kulcsokat.

A bolt kulcsa, a kirakat kulcsa, a motorjának a kulcsa, a rögzítőlánc lakatjának a kulcsa, a pénzes doboz kulcsa, háza bejárati ajtajának és hátsó ajtajának a kulcsa, a raktár kulcsa. Nyolc kulcs nyolc zárhoz. Csakhogy volt még egy kulcs a karikán, egy apró ezüstszerű, amelyről fogalma sem volt, mit nyithat.

Mit keres nála, ha egyszer nem az övé? Eltűnődött, vajon nem bízza-e rá valaki megőrzésre. Nem, az lehetetlen, emlékezne rá. Összevonta a szemöldökét, és alaposan megnézte magának: túl kicsi ahhoz, hogy egy ajtó vagy egy autó kulcsa legyen. Inkább egy tárolószekrény vagy egy doboz kulcsa lehet. Nem az övé, mégis a kulcsosomójára került. Miért?

Mert valaki rátette, állapította meg magában a nyilvánvaló tényt. Többnyire a bolt egyik fiókjában tartotta a kulcsosomóját napközben, hogy Luis vagy bármelyik másik alkalmazottja könnyen hozzáférjen a pénzes doboz miatt. Márpedig Jerry gyakran egyedül dolgozott a boltban.

Liz hátán végigfutott a hideg. Zsebre tette a kulcsait, és Jonas szavai jutottak az eszébe: Belekeveredett ebbe az ügybe, ha tetszik, ha nem.

Aznap korábban zárt a szokottnál.

Jonas belépett a félhomályos, fokhagymaszagú bárba. Harsányan bömbölt a zenegép, épp egy spanyol dal szólt az örök szerelemről. A férfi megállt egy pillanatra, hogy szeme megszokja a sötétséget, majd végignézett a keskeny fürkéken. Erika, ahogy megállapodtak, ott ült a leghátsó sarokboksban.

- Késett - jegyezte meg a nő, és feléje intett meggyújtatlan cigarettájával, amikor Jonas leült mellé.

- Csak másodszorra találtam ide. Ez a bár nem szerepel a turistabrosúrákban.

Erika szájába vette a cigarettát, a férfi pedig meggyújtotta neki.

- De itt legalább nem zavar bennünket senki.

Jonas körülnézett. Két férfi ült a pultnál, mindkettő kábán markolta az üvegét. Egy másik pár szorosán összébújt egy távolabbi boksban. A bár többi részében nem volt senki.

- Valóban.

- Még nincs italom.

Jonas felállt, és elment italokért. A citromkarikás tequilát letette Erika elé, ő maga beérte az ásványvízzel.

- Azt mondta, hozott nekem valamit.

Erika szórakozottan babrálni kezdte színes gyöngysorát.

- Ön pedig azt mondta, hogy fizet egy ötvenest egy névért.

Jonas szótlanul elővette a pénztárcáját. Letett egy ötvenest az asztalra, de rátette a kezét.

- Nos?

Erika elmosolyodott, és ivott az italából.

- Mennyire fontos önnek ez a név? Elég fontos ahhoz, hogy fizessen érte még egy ötvenest?

Jonas szenvtelenül tanulmányozni kezdte a nő arcát.

Az öccse mindig az ilyenekhez vonzódott. Egyfajta romlottság volt bennük, és ez meg is látszott rajtuk. Adhatna neki még egy ötvenest, tűnődött magában, de nem szerette, ha baleknak nézik. Szótlanul eltette a bankjegyet a zsebébe, és már félig fel is emelkedett, amikor Erika megragadta a karját.

- Rendben, csak nyugalom! Elég lesz az ötvenes.

Jonas visszaült, a nő pedig könnyedén elmosolyodott. Túl régóta élt itt ahhoz, hogy elszalasszon egy könnyű pénzkereseti lehetőséget.

- Egy lánynak is meg kell élnie valamiből, sí? A név, amelyre kíváncsi: Pablo Manchez. Ő a ragyás arcú.

- Hol találom meg?

- Azt nem tudom, de a nevét megkaptam, ahogy ígértem. - Jonas bólintott, majd kivette a zsebéből az ötvenest, és átnyújtotta a nőnek. Erika gondosan összehajtotta, és eltette a pénztárcájába. - Elárulok önnek még valamit, de csak azért, mert Jerry nagyon kedves fiú volt. - Körülnézett a bárban, majd közelebb hajolt Jónáshoz. - Manchez gonosz alak. Mindenki ideges lett, amikor kérdezősködtem felőle. Azt mondták, benne volt a keze néhány acapulcói gyilkosságban tavaly. Abból él, hogy... - Pisztolyt formált a kezéből, a homlokához tartotta, és behajlította a hüvelykujját. - Nem is kérdezősködtem többet, elhiheti.

- Mi a helyzet a másikkal, az amerikaival?

- Senki nem ismeri. Mindenesetre biztos nem kiscserkész, ha köze van Manchezhez - vélekedett a nő, majd lehajította az italát. - Attól tartok, Jerry rossz társaságba keveredett.

- Valóban.

- Sajnálom - mondta Erika. Megérintette a karkötőjét. - Ezt tőle kaptam. Jól elvultunk együtt.

Jonas egyszeriben úgy érezte, hogy fojtogatja a bár levegője. Felállt, habozott egy pillanatig, majd elővett egy újabb bankjegyet, és letette Erika itala mellé.

- Köszönöm.

A nő ugyanolyan gondosan összehajtogatta a bankót, mint az előzőt.

- De nada! Nincs mit!

Liz arra számított, hogy Jonas otthon van. Amikor kiderült, hogy üres a ház, elkáromkodta magát. Egyszerűen képtelen volt ölbe tett kézzel ülni hazafelé egész úton a kis ezüstszerű kulcon törte a fejét. A háza előtt épp váltották egymást a rá vigyázó rendőrök. Vajon meddig tart mindez? - tűnődött. Meddig kap rendőri felügyeletet éjjel-nappal? Bement a hálósobájába, és betette az íróasztalába a vászontáskát az iratokkal és a készpénzzel. Csak azt bánta, hogy nem tudja bezárni az íróasztalfiókját. Letétbe akarta helyezni a táskát, még a nyomtatványt is kitöltötte, de a kis kulcs feletti izalmában meglepedkezett mindenről. Moralis előbb-utóbb megszünteti a rendőri védelmet, amelyet kapott. Mihez kezd ő akkor? Kezébe vette a kis ezüstszerű kulcsot.

Magára marad, állapította meg kíméletlen őszinteséggel. Tennie kell valamit.

Hirtelen ötlettől vezérelve a lánya szobájába ment.

Jerry talán otthagyt egy táskát vagy egy dobozt, amelyet a rendőrség nem vett észre. Módszeresen átkutatta Faith ruhásszekrényét. Amikor megtalálta a rojtos fülű plüssmackót, levette a polcra. Ezt még azelőtt vette a kislányának, mielőtt megszületett volna. Bíborvörös volt, bár némiképp kifakult az évek során, és a varrások is meglazultak itt-ott. A füle azért lett rojtos, mert Faith mindig annál fogva húzta a mackót maga után. Sosem adtak nevet neki - Faith egyszerűen csak enyémnek hívta, és ebben maradtak.

Lizre váratlanul olyan erővel tört rá a magány, hogy megremegett. Beletemette arcát a mackóba.

- Nagyon hiányzol, kicsim! - suttogta. - Nem tudom, meddig bírom még nélküled...

- Liz!

A lány ijedtében nekidőlt a ruhásszekrény ajtajának. Amikor meglátta Jonast, a háta mögé dugta a plüssmackót.

- Nem hallottam, amikor bejött - közölte a férfival, és hibbantnak érezte magát.

- Mert épp a mackóval beszélgettem. - Jonas odalépett hozzá, és gyengéden elvette tőle. - Elégedett kis macinak tűnik. Nyilván szeretik.

- Öreg mackó már - szólalt meg Liz, majd megköszörülte a torkát, és visszavette a játékot. Úgy döntött, nem teszi vissza a polcra. - Időnként elhatározom, hogy megvarrom, nehogy kipotyogjon belőle a tömés. - Letette a mackót Faith öltözőasztalára. - Elment valahová?

- Igen - felelte a férfi. Nem tudta, elmondja-e Liznek, amit Erikától megtudott, végül úgy döntött, hogy megtartja magának, legalábbis egyelőre. - Maga ellenben hamarabb hazajött, mint szokott.

- Találtam valamit - felelte a lány, és elővette a kulcsosomóját a zsebéből. - Ez itt nem az enyém.

Jonas összevonta a szemöldökét a kis kulcs láttán.

- Ezt hogy érti?

- Úgy, hogy ez itt nem az én kulcsom, és fogalmam sincsen, hogyan került a kulcsosomómra.

- Csak ma vette észre?

- Igen, azaz nem kerülhetett a karikára túl régen - felelte Liz. Levette a kulcsot, és átnyújtotta Jonasnak, részben hogy megnézhesse, részben hogy elterelje a férfi figyelmét

magáról. - Amikor a boltban vagyok, a fiókba teszem a kulcsaimat, idehaza meg általában a konyhapultra. Fogalmam sincsen, miért tenne bárki egy ilyen kulcsot az én kulcsosomómra, hacsak nem azért, mert el akarja rejteni!

Jonas alaposan szemügyre vette a kulcsot.

- Az ellopott levél - dűnnyögte a férfi.

- Tessék?

- Ez volt Jerry egyik kedvenc meséje gyerekkorunkban. Emlékszem, ki is próbálta az elméletet, amikor a könyvet, amelyet apának vett karácsonyra, egyszerűen feltette az egyik polcra a könyvtárszobában.

- Szóval ön szerint a kulcs Jerryé volt?

- Rávallana.

Liz megint magához vette a mackót, és érezte, hogy megnyugszik tőle valamelyest.

- Nem sokra megyünk vele, ha nem tudjuk, mit nyit.

- Nem lehet túl nehéz rájönni - vélte Jonas, majd feltartotta a fény felé. - Tudja, mi ez?

- Egy kulcs - felelte a lány szájbarágósán, és leült Faith ágyára. Még mindig túlságosan magán érezte a férfi figyelmét, ami elbizonytalanította.

- Még hozzá egy széf kulcsa - felelte Jonas. Megfordította a kulcsot, és elolvasta a fémbe vésett számot.

- Mit gondol, Moralias kapitány le tudja nyomozni, hol az a széf?

- Szerintem igen - felelte a férfi. Ha egyedül nem jár sikerrel, ez lesz a következő lépés. - De egyelőre nem szólok neki.

- Miért nem?

- Mert elkérné, és én nem akarom nekiadni, amíg előtte én magam ki nem nyitottam azt a széfet.

Liz már könnyedén felismerte, mi tükröződik Jonas tekintetében: továbbra is csak a bosszú. A lánya ágyán hagyta a plüssmackót, és felállt.

- Mi a terve? Bankról bankra jár, és mindenhol megkérdezi, hogy kipróbálhatja-e? Mert akkor még csak értesítenie sem kell a rendőrséget, megteszik maga helyett.

- Vannak kapcsolataim, és rajta van a sorozatszám. - Jonas zsebre tette a kulcsot. - Egy kis szerencsével már holnap délutánra megtudom a bank nevét. Lehet, hogy ki kell vennie néhány nap szabadságot.

- Nem vehetek ki néhány nap szabadságot, de még ha ki is vehetnék, ugyan miért tenném?

- Acapulcóba megyünk.

A lánynak már a nyelve hegyén volt a csípős válasz, de végül uralkodott magán.

- Szóval Jerry azt mondta Erikának, hogy ott üti meg a főnyereményt?

- Ha Jerry belekeveredett valamibe, és hozzá került valami értékes vagy fontos dolog, egészen biztosan elrejtette. Egy acapulcói széf rávallana.

- Értem. Ha így gondolja, kellemes utazást! - vetette oda Liz, és el akart menni a férfi mellett.

Jonas elállta az útját.

- Együtt megyünk!

Az együtt szóról a lánynak eszébe jutottak a párok a parton. Aztán eszébe jutott a következtetés is, amelyre Jonasszal kapcsolatban jutott.

- Nézze, nem hagyhatok itt csapat-papot, csak hogy elkísérjem megkeresni egy tút a szénakazalban! Acapulco világváros, nem lesz szüksége tolmácsra.

- A kulcs a maga kulcscsomóján volt. A kést a maga torkának szegezték. Velem kell jönnie, hogy magán tarthassam a szemem.

- Csak azt ne mondja, hogy aggódik értem! - csattant fel Liz. A vonásai megkeményedtek. - Magának én csak egy eszköz vagyok a bosszújához, márpedig nekem semmi közöm ehhez... mint ahogyan magához sem.

A férfi megragadta a lány vállát.

- Mindketten tudjuk, hogy ez nem igaz! Belekezdünk valamibe - jelentette ki határozottan -, és be is fejezzük.

- Fogalmam sincs, miről beszél.

- Dehogyan nincs! - Jonas közelebb lépett, amíg a testük sorosan össze nem simult. Talán csak azért, hogy magának bizonyítsa az igazát, gondolta Liz. - Céllal érkeztem ide, és el is érem azt. Nem érdekel, ha maga ezt bosszúnak nevezi.

A lánynak a torkában dobogott a szíve, és nem a félelem miatt. A férfi tekintete hűvös volt, és átható.

- Miért, maga minek nevezné?

- Igazságszolgáltatásnak.

Liz összerezett. Az igazsággal kapcsolatban neki is megvoltak a maga érzései.

- Ugye nem hiszi, hogy törvényes, amit művel, Jonas?

- A törvény és az igazság közé nem mindig lehet egyenlőségjelet tenni. Ki fogom deríteni, mi történt a testvéremmel, és miért - közölte a férfi határozottan, majd megcirógatta a lány arcát, és a hajába fúrta az ujjait. Lánynak és selymesnek érezte, nem így Liz tekintetét. - De ez csak az egyik célom. A másik maga. Elég, ha meglátom, és alig tudok uralkodni a vágyaimon. - Két keze közé fogta a lány arcát, így Liz kénytelen volt a szemébe nézni. - Amikor a közelemben van, elfelejtem, miért jöttem ide. Voltaképpen minden mást is elfelejtek, az ördögbe is!

És szenvedélyesen megcsókolta a lányt, pedig nem akarta. De nem volt más választása. Korábban gyengéd volt vele, mert Liz tekintete gyengédségre készítette. Ezúttal azonban hevesen és kétségbeesetten csókolta, mert a vágyai átvették felette az uralmat.

A lány megijedt. Nem hitte volna, hogy az ijedség a felfokozott, várakozásteljes izgalom forrása is lehet. Továbbra is torkában dobogó szívvel hagyta, hogy Jonas ölelje, és még közelebb sodródjanak ahhoz a ponthoz, ahonnan már nincs visszaút.

A férfi ajka mohón lejjebb vándorolt, szenvedélyt, behódolást, odaadást keresve. Mindent akart egyszerre, kétely és tépelődés nélkül. Keze úgy vette birtokba Liz testét, mintha mindig is az övé lett volna. A lány megmerevedett, ellenállt, de aztán olyan gyorsan megolvadt az érintésétől, hogy szinte észre sem lehetett venni az átmenetet.

Liznek olyan illata volt, mint a tengernek, és olyan íze, mint egy ártatlan kamasz lánynak. A kettő együtt rejtélyes és édes elegyet alkotott, amely egyszerűen megőriztette a férfit.

Jonas, megfeledkezve mindenről és mindenkiről, az ágy és a beteljesülés felé vonta Lizt.

- Ne! - ellenkezett a lány, és igyekezett összeszedni magát. Faith szobájában voltak. - Jonas, ez így nem helyes.

- Lehet, hogy ez az egyetlen, ami helyes!

Liz megrázta a fejét, és bizonytalanul bár, de elhúzódott Jonastól. A férfi tekintete már nem volt hűvös, sőt. Olyan tűz és szenvedély csillogott benne, amelyről minden nő álmodik, olyan örvénylő vágy, amelyért minden nő kész megfeledkezni az óvatosságról.

A lány mégsem tehetett így.

- Nem akarom, Jonas - közölte, és hátrasimította a haját. - Nem akarom így érezni magam.

A férfi megfogta Liz kezét, mielőtt teljesen elhúzódhatott volna. Szédült, és kábának érezte magát. Soha, senki nem vette még le így a lábáról.

- Miért?

- Nem követem el kétszer ugyanazt a hibát.

- Miért követne el bármilyen hibát?

- Ez az én életem, Jonas - felelte a lány, majd vett egy mély lélegzetet, és egyenesen a férfi szemébe nézett. - Elkísérem Acapulcoba, de csak azért, mert minél hamarabb megkapja, amit akar, annál hamarabb elmegy. - Összeszorította a két kezét. Ez volt az egyetlen külső jele annak, hogy viaskodik magával. - Ugye tudja, hogy Moralas kapitány embere követni fog bennünket?

Jonas ugyanúgy viaskodott magával, mint Liz.

- Tudom. Gondom lesz rá.

A lány bólintott. Nem volt kétsége efelől.

- Tegye, amit tennie kell! Megkérem Luist, hogy vegye át a boltot néhány napra.

Ezzel kiment a szobából, Jonas pedig ismét szemügyre vette a kulcsot. Egy széfhez vezet hát az útja, gondolta. Volt azonban még egy zár, amelyhez meg kellett találnia a kulcsot. Szórakozottan felvette a plüssmackót, amelyet Liz az ágyon hagyott. Abban reménykedett, hogy végül mindkettőhöz megtalálja az utat.

6.

Acapulco nem az a része volt Mexikónak, amelyet Liz értett és szeretett. Nem az a fajta Mexikó, ahová tíz évvel korábban menekült, ahol otthont teremtett magának. A különleges hangulatú, ultramodern város tele volt hatalmas, csupa üveg szállodákkal, amelyek fényesen csillogtak a trópusi napsütésben. Mindenütt úszómedencék és divatos üzletek sorjáztek. Talán ez volt Mexikó legfelkapottabb üdülőhelye számtalan éttermével és éjszakai lokáljával, Liz mégis jobban szerette saját kis szigete csendes, vidékies hangulatát.

Ettől még el kellett ismernie, hogy van a hegyekkel körülvett, csodálatos öbölre néző városban valami lélegzetelállító. Liz egész életét sík vidéken töltötte, hiszen Houston és Cozumel is annak számított. A hegyek miatt minden más kicsinek, ugyanakkor valami módon

védettnek is tűnt. A víz fölött színes ejtőernyők lebegtek, a rajtuk függő emberek nyilván páratlan rálátást kaptak a környékre, a repülés élvezetéről nem is beszélve.

A zajos, zsúfolt utcák izgalmasak voltak a maguk módján. Több embert látott a repülő leszállása óta eltelt egy órában, mint egy hét alatt látott volna Cozumelen. Liz kiszállt a taxiból, és azon tűnődött, vajon lesz-e ideje betérni néhány bűvárboltba.

Jonas gondosan mérlegelte a szempontokat, amikor szállodát keresett. Végül egy fényűzően drága hotelra esett a választása - épp olyanra, amelyet Jerry választott volna. A szálló területén található különálló villák a Csendes-óceánra néztek, és a hegy falába építették őket.

A férfi kivett egy lakosztályt, zsebre tette a kulcsot, csomagjaikat pedig otthagyta egy londonernek.

- Elmegyünk a bankba - közölte Lizzel. Két napjába telt, hogy megszerezze a bank nevét, és úgy érezte, nincs vesztegetni való ideje.

A lány követte az utcára. Tudta, hogy nem szórakozni jöttek, de legalább megnézhatték volna a szobájukat, és haraphattak volna valamit, gondolta. Jonas közben már be is ült egy taxiba. Közölte a sofőrrel a címet, és hátradőlt. Meg tudta érteni, hogy az öccse miért vonzódott Acapulcóhoz. Nagyvilági hely volt virágzó éjszakai élettél és luxuskörülményekkel. Jerry csak az olyan helyeken szeretett egy napnál többet eltölteni, mint New York, London vagy Chicago. Sosem vonzotta a Cozumelhez hasonló kisvárosok vidékies, szerény légköre. Nyilván jó oka volt rá, hogy mégis ott töltött több hetet.

Hogy mihez kezdjen a mellette ülő nővel, azt Jonas nem tudta. Vajon ő rángatta bele mélyebben az ügybe, mint joga lett volna? A lány némán, kissé sértődötten ült mellette. Nyilván a boltján jár az esze, gondolta a férfi, és azt kívánta, bárcsak biztonságban hazaküldhetné. Ennél már csak annak örült volna jobban, ha visszafordulhattak volna a villába, és szerelmeskednek, ameddig csak bírják.

Voltaképpen nem értette, miért találja Lizi annyira vonzónak. Nem volt sem sziporkázóan szellemes, sem kifinomultan udvarias, sem szép a szó klasszikus értelmében, mégis levette a lábáról, olyannyira, hogy az utóbbi időben aludni sem tudott miatta, sőt lassan már nappal is egyre nyugtalanabbá vált. Kívánta, és teljesen fel akarta fedezni a szenvedélynek mindazokat az ízeit, amelyeket tőle kapott. Szerette volna addig csigázni a lány érzékeit, amíg teljesen meg nem feledkezik a számlákról, a vevőiről, az időbeosztásáról. Ámbár lehetséges, hogy csak be akarta bizonyítani magának, képes megszerezni a nőt - noha e tekintetben egyre inkább kétségei támadtak. Egyet azonban biztosan tudott: bárhogyan is, de ki kell törölnie az emlékezetéből Liz vonásait, ahogyan ott találta a lány szobájában egy plüssmackót szorongatva.

Amikor a taxi megállt a bank előtt, a nő szó nélkül kilépett a járdára. Tekintetével végigpásztázott az üzleteken, a kis butikokon, a csodálatos, élénk színű ruhákba öltöztetett, előkelően pózoló kirakati babákon. Elnézett a magas luxusépületek fölött a hegyekre, és igyekezett befogni tekintetével a hatalmas teret.

Jonas figyelte, ahogyan a lány körülnéz. Láta rajta, hogy összehasonlítja Acapulcót a saját otthonával, és ez utóbbit sokkal vonzóbbnak találja.

- Gondolom, magának nagyon tetszik ez a hely - jegyezte meg Liz.

- Bizonyos feltételek mellett igen - felelte a férfi, aztán karon fogta a lányt, és bevezette az épületbe.

A bank csendes volt, és komoly. Az alkalmazottak elegáns öltözetet viseltek, és udvariasan mosolyogtak. Akik beszélgettek, halkán, szinte suttogva tették. Jerry mindig ilyen előkelő helyeken tartotta a pénzét, gondolta Jonas, de lármás helyeken költötte el. Habozás nélkül odalépett a legvonzóbb pénztárhoz.

- Jó napot!

A lány felnézett, és udvarias mosolya egy pillanat alatt szélesebbé vált.

- Mr. Sharpe, buenos días! Örülök, hogy újra látom!

Liz megmerevedett. Ezek szerint Jonas járt már itt. Vajon miért nem szólt neki? Kérdő pillantást vetett a férfitra. Miben mesterkedhet?

- Én is örülök, hogy találkozunk. - Jonas a pultra támaszkodott előkelően hanyag, kissé kihívó mozdulattal. Egy pillanatra belemart Lizbe a féltékenység, ami meglepte, és rögtön meg is fedtte magát érte. - Kíváncsi voltam, emlékszik-e rám!

A pénztáros elpirult, és lopva a fiókvezetőre pillantott.

- Természetesen emlékszem. Miben segíthetek ma?

Jonas kivette a kulcsot a zsebéből.

- Szeretném kinyitni a széfemet - felelte, majd Liz felé fordult, és figyelmeztető pillantást vetett rá, mielőtt a lány megszólalhatott volna.

- Már intézkedem is - mosolygott rá a pénztáros. Fogott egy nyomtatványt, kitöltötte, és átnyújtotta Jonasnak. - Itt írja alá, kérem!

Jonas elvette a tollat a lánytól, és a legteljesebb természetességgel aláírta. Liz elolvasta: Jeremiah C. Sharpe.

Ijedten felnézett, de a férfi csak mosolygott magabiztosan.

Mivel a fiókvezető épp feléjük tartott, a pénztáros szigorúan tartotta magát az előírásokhoz, és összehasonlította az aláírást az aktában tárolttal. Tökéletesen egyformák voltak.

- Erre, Mr. Sharpe!

- Ez nem törvénytelen? - kérdezte Liz suttogva, amikor a pénztáros kivezette őket a főcsarnokból.

- De - ismerte el Jonas, majd előreengedte a lányt az ajtónál.

- Akkor most bűnrészes leszek?

A férfi csak mosolygott, miközben a pénztáros kihúzta a hosszú fémdobozt a rekeszéből.

- Igen. Ha rosszul sülnének el a dolgok, ajánlom, keressen egy jó ügyvédet magának!

- Pompás! Már csak egy másik ügyvéd hiányzik!

- A fülke a rendelkezésére áll, Mr. Sharpe. Ha végzett, csak csengessen!

- Köszönöm - bólintott Jonas, majd betessékelte Lizzt, és magukra csukta az ajtót.

- Honnan tudta?

- Mit? - kérdezte a férfi, miközben az asztalra tette a dobozt.

- Hogy ehhez a pénztárhoz kell mennie. Járt már itt korábban?

- Három férfi pénztáros volt odakint, és két nő. A másik nő már az ötvenes éveiben jár. Jerry szemével nézve csak egyetlen pénztáros dolgozik itt.

Tökéletes gondolatsor, vélekedett magában Liz, Jonas viselkedése azonban már más lapra tartozott.

- Hogyan tudta ilyen tökéletesen utánozni az öccse aláírását?

Jonas feléje fordult a kulccsal a kezében.

- Jerry a lényem része volt. Ha ugyanabban a szobában voltunk, meg tudtam volna mondani magának, mire gondol. Ugyanúgy alá tudom írni a nevét, mint a sajátomat.

- Ő is ugyanígy volt magával?

Jonasba ismét belemarkolt öccse elvesztésének fájdalma - jéghidegen és váratlanul.

- Igen, ő is ugyanígy volt velem.

Liznek eszébe jutott Jerry csipkelődő megjegyzése a bátyjáról, amikor besavanyodott hivatalnoknak nevezte. Egyre inkább úgy érezte, hogy nem illik Jonasra a leírás.

- Kíváncsi vagyok, tényleg olyan jól ismerték-e egymást, mint ahogyan azt magukról gondolták - jegyezte meg, majd lenézett a dobozra. Tulajdonképpen nem tartozik rá, vélte, és azt kívánta, bárcsak tényleg így lenne. - Nem nyitja ki?

Jonas beillesztette a zárba a kulcsot, és hangtalanul elfordította. Amikor leemelte a doboz fedelét, Liz eltátotta a száját. Soha életében nem látott még ennyi pénzt. Szoros kötegekben egymás mellé zsúfolt amerikai dollárok.

A lány önkéntelenül is megérintette a bankókat.

- Egek! Több ezer dollár... - Nyelt egyet. - Talán több százezer!

Jonas rezzenetlen arccal átpergette a kötegeket. Olyan csend telepedett a fülkére, mintha egy sírkamrában lettek volna.

- Nagyjából háromszázezer dollár, húszasokban és ötvenesekben.

- Maga szerint lopott? - kérdezte Liz. Döbbenetében nem vette észre, ahogyan Jonas keze összeszorul a kötegeken. - Szóval ezt a pénzt kereste az a férfi, aki betört a házamba!

- Igen, ezt kereste. - Jonas letette a köteget a kezéből, és elővett egy kistáskát. - De nem lopott - tette hozzá, továbbra is uralkodva az érzelmein. - Attól tartok, Jerry piszkos munkával kereste.

- Ugyan mivel? - tamáskodott Liz. - Ennyi pénzt senki nem keres néhány nap alatt, márpedig az öccse teljesen le volt égve, amikor felvettem, nekem elhiheti! Luis tízezer pesót adott neki kölcsönbe, mielőtt megkapta volna tőlem az első fizetését.

- Elhiszem - biztosította a férfit. Ő maga is kölcsönzött az öccsének kétszáz dollárt, mielőtt Jerry elindult New Orleansból.

Jonas ekkor óvatosan a pénz alá nyúlt, és kihúzott egy apró műanyag zacskót. Beledugta az egyik ujját, és már azelőtt tudta, mi van benne, mielőtt megkóstolta volna.

- Az meg mi?

Jonas közömbösen visszazárta a zacskót. Nem engedhette meg magának, hogy eluralkodjon rajta a gyász.

- Kokain.

Liz elszörnyedve nézett a zacskóra.

- Nem értem. Ott lakott a lányom szobájában. Láttam volna rajta, ha kábítószerrel él!

Jonas eltűnődött, vajon Liz tudatában van-e annak, mennyire ártatlan, már ami az emberi lélek sötét oldalát illeti. Csak ekkor döbbsent rá, hogy a lánnyal ellentétben milyen alaposan ismeri azt.

- Nem, ez tényleg nem vallott volna Jerryre. Ő maga nem élt vele, az biztos.

Liz lassan, nagyon lassan ült le.

- Maga szerint kereskedett vele?

- Kokainnal? - vont fel Jonas a szemöldökét, és majdnem elmosolyodott. - Nem, ezt unalmasnak találta volna.

A doboz sarkában volt egy kicsi, fekete borítójú címjegyzék. Jonas kivette és belelapozott.

- Szerintem csempész volt - morogta. - Ez ellen nem tiltakozott a lelkiismerete. Izgalom, csibészesség, sok pénz gyorsan...

Liz igyekezett visszagondolni a fiúra, akit olyan rövid ideig ismert. Azt hitte, jól mérte fel, de be kellett látnia, egyáltalán nem olyan jó emberismerő, mint amilyennek hitte magát.

Hogy Jerry Sharpe ki és mi volt, már nem számított többé, az előtte álló férfi azonban igen.

- És a magáé? - kérdezte. - A magáé tiltakozik?

Jonas lenézett rá a címjegyzék mögül. A tekintetéből Liz semmit nem tudott kiolvasni. A férfi szótlanul a kis könyvecske felé fordult ismét.

- Monogramok, időpontok és néhány szám. Úgy tűnik, ötezeret keresett alkalmanként, és tíz alkalommal kérték fel.

Liz a pénzre pillantott. Már egyáltalán nem ropogós, akkurátusan összeköteget bankóknak látta, hanem mocskos, halálos méregnek.

- Az csak ötvenezer. Azt mondta, nagyjából háromszázezer van a dobozban.

- Valóban - hagyta helyben a férfi. - Valamint egy teljes zacskónyi kokain, amelyért komoly összeget adnának az utcán.

Jonas elővette a saját noteszét, és lemásolta az öccse által írottakat.

- Mit csinálunk ezekkel? - kérdezte Liz.

- Semmit.

- Semmit? - A lány döbbsenten felállt. Meg volt győződve róla, hogy álmodik. - Azt akarja mondani, hogy egyszerűen csak itt hagyjuk ebben a dobozban, és elsétálunk?

Miután az utolsó számot is kimásolta az öccse címjegyzékéből, Jonas visszatette a kis könyvecskét a helyére.

- Pontosan.

- Miért jöttünk ide egyáltalán, ha nem kezdünk vele semmit?

A férfi eltette noteszét a zakójába.

- Hogy megtaláljuk.

- Jonas! - Mielőtt a férfi becsukhatta volna a dobozt, Liz a csuklójára tette a kezét. - Szólnia kell róla a rendőrségnek. Morális kapitánynak.

A férfi kimérten lefejtette a lány kezét, majd kivette a kokaint a dobozból. Liz tudta, milyen, amikor elutasítják, fel is készült rá, de a férfi vonásai nem elutasítást tükröztek, hanem haragot.

- Magával akarja vinni a dobozt a repülőre, Liz? Van fogalma róla, mennyit kap az ember Mexikóban, ha kábítószerrel találunk nála?

- Nincs.

- Jobb is - felelte Jonas, majd visszacsukta a doboz fedelét, és bezárta azt. - Egyelőre felejtse el, amit látott! A magam módján kezelem a kérdést.

- Nem!

A férfiban vegyes érzelmek kavargtak, és fogytán volt a türelme is.

- Ne erőszakoskodjon velem!

- Hogy én? - csattant fel a lány. Megragadta Jonas ingét, és toppantott a lábával. - Maga erőszakoskodik velem már napok óta! Belerángatott valami olyasmibe, ami annyira eltér attól, amiben eddig éltem, hogy egyelőre fel sem tudom fogni teljesen! Kábítószer-csempészet, több mint negyedmillió dollár... Mégis mit vár tőlem? Hogy menjek haza, mintha mi sem történt volna, és folytassam az oxigénpalackok bérbeadását? Lehet, hogy már nem veszi hasznomat többé, Jonas, de nem hagyom, hogy csak így félresöpörjön! Egy gyilkos szaladgál odakint, aki azt hiszi rólam, hogy tudom, hol a pénz. A baj csak az - folytatta, és érezte, hogy megfagy a vér az ereiben -, hogy most már tudom is!

- Igaz - hagyta rá halkán a férfi. Másodszor is lefejtette magáról Liz kezét, és ezúttal ő fogta meg a csuklóját. Megijedt, gondolta. Biztos volt benne, hogy nemcsak a düh, hanem a félelem miatt is szapora a pulzusa. - Most már tudja. Legjobb, ha a továbbiakban kimarad az ügyből. Majd én magamra vonom a figyelmüket.

- Na és mégis hogyan?

A düh, amelyet Jonas igyekezett bezárni a dobozba azzal együtt, ami kiváltotta azt, ismét a felszínre tört.

- Menjen Houstonba, látogassa meg a lányát!

- Hogyan tehetném? - kérdezte Liz fojtott suttogással. - Követhetnek... - Lenézett a hosszú, fényes dobozra. - Követnének is. Nem kockáztatom a lányom biztonságát.

Igaza volt, és mivel ezt a férfi is tudta, legszívesebben dühöngeni kezdett volna. Csapdába esett: választania kellett a szeretet és a bosszújához való ragaszkodás, a jó és a rossz, a törvény és az igazság között.

- Rendben. Beszélünk Moralasszal, miután hazamentünk - adta be a derekát, majd felvette a dobozt. Gyűlölte, a tartalmával együtt.

- Most hová megyünk?

Jonas kinyitotta az ajtót.

- Iszunk valamit.

Liz ahelyett, hogy lement volna a férfival az étterembe, szakított egy kis időt saját magára. Úgy érezte, Jonas tartozik neki ennyivel, ezért bement a szálloda butikjába, ahol talált egy sima egyrészes fürdőruhát, és ráíratta a szobájuk számlájára. Nem csomagolt magának

semmit, csak egy váltás ruhát és némi pipereholmit. Úgy döntött, ha már Acapulcóban kell maradnia a nap hátralévő részére, kihasználja a villához tartozó külön úszómedencét.

Amikor első alkalommal lépett be a lakosztályukba, leesett az álla. A szülei meglehetősen sikeres emberek voltak, így Liz csendes, középosztálybeli környezetben nevelkedett. Ezzel együtt is felkészületlenül érte a két hálószobás, Csendes-óceánra néző luxuslakosztály fényűző pompája. Szinte bokáig süppedt a szőnyegben. Pasztellképek díszítették finoman az elefántcsontszínű tapétával fedett falakat. A zöld-kék-szürke színű kanapé akkora volt, hogy ketten is kényelmesen elterpeszkedhettek rajta egy lusta vasárnap délutánon.

A fürdőszobában is talált egy telefont egy olyan széles és mély kád mellett, hogy eltűnődött, ne abban ússzon-e inkább. A halvány rózsaszín mosdókagyló a szó szoros értelmében kagylót formázott.

Szóval így élnek a gazdagok, gondolta, miközben átment a hálószobába. Letette utazótáskáját az ágy mellé, amelyen hárman is kényelmesen elférhettek. A függöny szét volt húzva az erkélynél, így megcsodálhatta, amint a parton megtörő hullámok párát permeteznek a levegőbe.

Kinyitotta az üvegajtót, mert hallani akarta a látványhoz párosuló hangot is.

Erről a világról mesélt neki Marcus sok évvel korábban. Liz úgy hallgatta, mintha valami tündérmese volna.

Soha nem láthatta Marcus otthonát - nem engedték meg neki, hogy lássa -, de a férfi mesélt róla. Fehér oszlopok, fehér erkélyek, csigalépcső. Szobalány szolgálta fel a teát délutánonként, az istállóban lovászfiúk várták, hogy felnyergelhessék a fénylő szőrű paripákat, és francia kristálypohárból itták a pezsgőt. Tényleg olyan volt, mint egy tündérmese, Liz mégsem akart így élni. Csak Marcust akarta.

Egy fiatal fruska butaságával, gondolta. A maga naiv módján hercegnek látott egy olyan férfit, aki valójában gyenge volt, önző és elkényeztetett. Sok év elteltével is eszébe jutott azonban a ház, amelyről Marcus beszélt, és elképzelte lányukat a széles csigalépcsőn. Képzletben így szolgáltatott neki igazságot.

Az ábrándkép ma vesztett csillogásából, miután meglátta egy hosszú fémdobozban a jólét egy lehetséges forrását. Maga előtt látta Jonas tekintetét, miközben az ügyvéd a saját igazságszolgáltatásáról beszélt. Ez már távolról sem mese, ez a nyers valóság. Gondolkodni akart, de mielőtt eltervezhette volna a lánya és a maga jövőjét, túl kellett élnie a jelent.

A szállodába való visszaúton egy szót sem szóltak egymáshoz. Liznek úgy kellett erőt vennie magán, nehogy átkarolja Jonast, mert érezte, hogy a férfi vigasztalásra szorul, holott a viselkedésében semmi nem utalt erre. Csak egyetlen ésszerű magyarázat létezett: hogy lassan, de feltartóztathatatlanul beleszeret a halott Jerry bátyjába.

A férfi meg fogja bántani, efelől semmi kétsége nem maradt. El fogja venni tőle azt, amibe az elmúlt tíz évben kapaszkodott. A kérdés csak az, mit jelent majd Jonasnak az ő szíve, miután elvette tőle. Ha elérte, amiért idejött, visszatér a philadelphiai életébe, és végleg elfelejti őt.

Vannak nők, gondolta a lány, akiknek az a sorsa, hogy olyan férfiakba szeressenek bele, akik a legnagyobb fájdalmat képesek okozni nekik.

Sóhajtott egy nagyot, majd megrázta a fejét. Gyorsan levetkőzött, és felvette a fürdőruhát. Talán ha beszélne Faithszel, aki a legerősebb kapcsolatot jelentette életében a valósághoz, tisztábban látná a dolgokat.

Hirtelen elhatározással felkapta a telefont az ágya mellett, és bebillentyűzte a lánya számát. Faith nemrég érhetett haza az iskolából, gondolta, és amikor meghallotta, hogy a telefon kicseng, izgalom lett úrrá rajta. Leült az ágyra, és elmosolyodott.

- Halló!

- Te vagy az, anya? - Liz örömet, ugyanakkor némi büntudatot is érzett édesanyja hangjának hallatán. - Liz vagyok.

- Liz! - kiáltott fel Rose Palmer meglepett örömmel. - Nem számítottunk a hívásodra. Ma reggel kaptuk meg a legutóbbi leveledet. Nincs semmi baj, ugye?

- Nem, minden a legnagyobb rendben - biztosította Liz, holott semmi nem volt rendben. - Csak szerettem volna Faithszel beszélni.

- Nagyon sajnálom, de nincs itthon. Zongoraórán van.

Liz elkedvetlenedett, de erőt vett magán.

- El is felejtettem. - Könnybe lábadt a szeme, de nem sírta el magát. - Szereti az óráit, ugye?

- Imádja. Hallanod kellene, ahogyan játszik! Emlékszel, amikor te tanultál zongorázni?

- Két bal kezem volt, azon is tíz hüvelykujjam - felelte Liz, és elmosolyodott. - Szerettem volna megköszönni a fényképeket, amelyeket küldtél. Faith úgy néz ki rajtuk, mint egy nagylány. Anya, mondd csak... várja már, hogy hazajöjjön?

Rose hallotta lánya hangjában az ijedséget, a fájdalmat. Azt kívánta, nem először, bárcsak ott lenne vele, hogy megölelhesse.

- Számolja a napokat a naptárán. Ajándékot is vett neked.

Liznek nyelnie kellett.

- Tényleg?

- Meglepetésnek szánja, szóval ne említsd neki, hogy elmondtam!

- Nem fogom - biztosította az édesanyját Liz, és kitörölte a könnyeket a szeméből. Fájt neki, hogy nem beszélhet a lányával. - Nagyon hiányzik. Mindig az utolsó néhány hét a legnehezebb.

Meg volt győződve róla, hogy sikerült lepleznie az érzéseit, mert nem remegett meg a hangja - egy édesanya azonban azt is hallja, amit mások nem.

- Liz, miért nem jössz haza? Itt tölthetnéd a hónap hátralévő részét, amíg ő iskolában van.

- Nem tehetem. Hogy van apa?

Rose bosszús volt, hogy a lánya eltereli a szót, de végül engedett. Soha nem ismert konokabb teremtést a lányánál. Talán csak az unokáját.

- Jól van. Már alig várja, hogy meglátogathasson, és búvárkodhasson egy kicsit.

- Majd kivisszük az egyik hajót csak mi négyen. Mondd meg Faithnek, hogy... hogy hívtam - fejezte be sután.

- Még szép! Mit szólnál, ha visszahívna, amint hazaér? Ötre hozza a sofőr.

- Nem vagyok otthon. Acapulcóban vagyok... üzleti úton - magyarázta Liz, és sóhajtott. - Csak annyit mondj még neki, hogy nagyon hiányzik, és hogy a reptéren várok rá! Anya, nagyon hálás vagyok mindazért, amit érte teszel, és...

- Liz - szakította félbe Rose gyengéden -, imádjuk Faitht. Téged is.

- Tudom - felelte a lány, és a szemére szorította a kezét. Tisztában volt vele, hogy édesanyja igazat mond, de azzal már kevésbé, hogy mihez kezdjen ezzel. - Én is szeretlek benneteket. A baj csak az, hogy néha összekuszálódnak a dolgok...

- Jól vagy, kicsim?

Liz leengedte a kezét. Már száraz volt a szeme.

- Jól leszek, mire ideér. Mondd meg Faithnek, hogy én is számolom a napokat! Szia, anya!

Liz letette a kagylót, és csak ült, amíg a gyötrő üresség kínja nem enyhült valamelyest a lelkében. Ha jobban bízott volna a szülei támogatásában, szeretetében, vajon elmenekült volna az Államokból, hogy új életet kezdjen? A hajába túrt. Ezt már soha nem fogja megtudni, és nem is érdemes ezen törnie a fejét. Felégette a hidakat maga mögött. Semmi más nem számított, csak Faith boldogsága.

Jonas egy órával később talált rá a medencénél. A lány hosszú, egyenes karcsapásokkal úszott. Fáradhatatlannak tűnt, és különös módon jól illett a luxuslakosztályba.

Élénkvörös fürdőruhát viselt, egyszerű szabását, amely csodálatos alakja miatt mégis minőségi darabnak tűnt.

A férfi húsz hosszát számolt, mire Liz megállt végre.

Jonas eltűnődött, vajon mennyit úszott, mielőtt lejött hozzá. Úgy tűnt, mintha azért úszott volna, hogy feloldjon valamilyen feszültséget vagy szomorúságot. Figyelte, amint a lány hátraveti a fejét a vízben, hogy kisimuljon a haja az arcából. Időközben elhalványult a heg a nyakán.

Amikor felfeküdt a víz felszínére, a férfi tekintete megakadt formás combján.

- Még soha nem láttam ennyire ellazultnak - jegyezte meg Jonas, de mire elhagyta a mondat a száját, Liz izmai megint megfeszültek.

A lány addig a hegyekben gyönyörködött, de ekkor a férfi felé fordult. Jonas fáradt, állapította meg magában, és eltűnődött, vajon nem kellett volna-e észrevennie ezt rajta már korábban. Szemében kimerültség tükröződött, amely reggel még nem volt ott, és ruhát sem cserélt azóta. Kezét csontszínű nadrágja zsebébe dugta. Liz kíváncsi volt, felment-e a lakosztályukba egyáltalán.

- Nem hoztam magammal fürdőruhát - vallotta be, majd a medence széléhez siklott, és felhúzta magát a szélére. Csak úgy patakzott róla a víz. - Ezt itt vettem, a szoba számlájára.

A férfi továbbra is a lány combját bámulta, és eltűnődött, vajon milyen puha a bőre.

- Nagyon... jól áll.

Liz felvette a törülközőjét.

- Drága volt.

Jonas felvonta a szemöldökét.

- Levonjuk a lakbéreimből?

A lány elmosolyodott, és megdörgölte a haját.

- Nem, nem vonjuk le, de mivel ügyvéd, gondolom, le tudja írni valamiből. Eltettem a számlát.

A férfi harsányan elnevette magát. Nem hitte volna, hogy ittlétük alatt képes lesz ilyen jóízűen kacagni.

- Ez igazán figyelmes magától. Csak tudnám, miért érzem úgy, hogy nincs túl jó véleménnyel az ügyvédekről!

Liz szemébe különös kifejezés költözött, de amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt.

- Igyekszem egyáltalán nem gondolni rájuk.

Jonas elvette a törülközőt, és gyengéden megtörölte vele a lány arcát.

- Faith apja is ügyvéd, ugye?

Liz meg sem mozdult, a férfi mégis úgy érezte, mintha elhúzódott volna tőle.

- Nem mindegy?

- Nekem az, de magának a jelek szerint még nem.

- Tulajdonképpen már nekem is mindegy, legalábbis általában. Az elmúlt néhány hétben kicsit többet jutott eszembe a kelleténél, de ez már az én bajom.

Jonas a lány válla köré csavarta a törülközőt, majd megfogta a két végét, és közelebb vonta magához Lizt.

- Örülnék, ha mesélne róla.

Nyugodt, bizalomgerjesztő hangja hallatán a lány kísértést érzett, hogy megnyissa a szívét. Már csaknem elhitte, hogy a férfi tényleg kíváncsi rá, és valóban meg akarja érteni őt.

- Miért?

- Nem is tudom. Talán amiatt, ahogyan megváltozik a tekintete, amikor Faith apja szóba kerül. Ilyenkor mindig rám tör a késztetés, hogy megvigasztaljam.

Liz büszkén felszegte a fejét.

- Nincs szükségem a sajnálatára.

- Szó sincs arról, hogy sajnálnám. - Jonas sóhajtott, és váratlanul hozzászorította homlokát a lányéhoz. Belefáradt a saját démonaival való harcba, a nehezen felkutatható válaszok keresésébe. - Egek!

Liznek fogalma sem volt, mitévő legyen, de nem mozdult.

- Jól van?

- Nem, nem vagyok jól - ismerte el a férfi, majd elhúzódott tőle, és a medence széléhez lépett, ahol apró narancsvirágok bújtak ki a fehér murva alól. - Sok mindenben igaza volt ma. Sőt nem csak ma. Mégis úgy érzem, nem tehetek semmit. Nem könnyű együtt élni a ténnyel, hogy az öcsém halott, és azért ölték meg, mert úgy döntött, kábítószer-csempészetre adja a fejét, hogy könnyen és gyorsan sok pénzhez jusson. Jerry nagyon okos volt, de valamiért mindig rosszra használta az eszét. Ahányszor csak tükörbe nézek, eltűnök, miért.

Lizben akaratlanul is együttérzés ébredt a férfi iránt. Jonas szenvedett. A lány ekkor látott be először a felszín alá, le egészen a fájdalomig. Tudta, milyen érzés fájdalomban élni.

- Jerry más volt, Jonas. Szerintem nem volt rossz ember, csak gyenge. Az, hogy meggyászolja, teljesen helyénvaló, de hogy önmagát okolja azért, amit tett, és ami történt vele, nem az.

- Én voltam az egyetlen, aki hatni tudott rá, aki valamelyest meg tudta tartani a törvényes keretek között. Végül belefáradtam, hogy egyedül vállaljam a felelősséget kettőnkért.

- Tényleg azt hiszi, hogy meg tudta volna akadályozni Jerryt abban, amit tett?

- Talán. Egy újabb kérdés, amellyel együtt kell élnem ezután.

- Egy pillanat! - csattant fel a lány, és megint megragadta az ügyvéd ingét, ugyanúgy, mint aznap délelőtt. Vonásai ezúttal nem együttérzést, hanem haragot tükröztek. - Testvérek voltak, ikrek, de ettől még különálló, szabad emberek. Jerry már nem volt gyerek, akire felügyelni kellett volna. Felnőtt férfi volt, ő döntött a saját életéről.

- Ebben téved. Jerry soha nem nőtt fel igazán.

- Maga ellenben igen - vágott vissza Liz. - Akkor most büntetni fogja magát ezért?

Jonas rájött, hogy pontosan ezt tette idáig. Önmagát hibáztatta, hogy nem akadályozott meg valamit, amiről a szíve mélyén mindig is tudta, hogy elkerülhetetlenül be fog következni.

- Meg kell tudnom, ki ölte meg. Addig képtelen vagyok megbékélni.

- Megtaláljuk a gyilkost - biztosította a lány, majd váratlanul a férfi arcához szorította az arcát. Ártatlan emberi érintés volt, mégis hatalmas kő gördült le tőle Jonas szívéből. - Megtalálja a lelki békéjét, és minden úgy lesz, mint régen.

A férfi nem akarta, hogy úgy legyen, mint régen, legalábbis nem minden tekintetben. Megsimogatta Liz karját, érezni akarta, milyen finom a bőre. Észrevette, hogy a lány fázik.

- Lement a nap - szólalt meg, és Liz köré csavarta a törülközőt. Más nőnél csupán az udvariasság készítette volna erre, Lizt azonban meg akarta óvni. - Vegye le ezt a vizes fürdőruhát! Elmegyünk vacsorázni.

- Hová?

- Azt mondják, a szálloda étterme az egyik legjobb a városban.

Liz a lakosztályuk eleganciájára gondolt, majd az utazótáskája tartalmára.

- Nincs mit felvennem!

Jonas elnevette magát, és átkarolta a lány derekát.

- Hát vegyen még valamit a szoba számlájára!

- De...

- Ne aggódjon, az én könyvelőm a legagyafűrtabb egész Philadelphiában!

7.

Mivel Liz az elmúlt években teljesen biztos volt benne, hogy soha többé nem alszik távol az otthonától, meglepte, hogy egy szállodai ágyon ébredt. Nyolc órát aludt mélyen és zavartalanul, kipihentnek érezte magát, és készen állt, hogy belevesse magát a teendőibe. Igaz, néhány perccel múlt csak hat óra, s nem kellett munkába mennie, de hozzászokott a korán keléshez. Acapulcói kirándulásuk semmit nem változtatott ezen.

Más dolgokon azonban igen, emlékeztette magát, miközben nyújtózott egyet a hatalmas ágyban. Az út eredményeként menthetetlenül belekeveredett egy kábítószercsempészettel kapcsolatos gyilkosságba. Felsőhajtva megrázta a fejét. Ha filmen látná a dolgot, még élvezné is a drámai izgalmat ha könyvben olvasná, nem tudná letenni. A saját valós életében azonban szeretett két lábbal a földön állni. Túlságosan gyakorlatias volt ahhoz, hogy tudja, többé nem menekülhet ebből a veszélyes kirakós játékból. Személyesen érintett ebben a drámában, bárhogyan is végződjen. Akárcsak Jonas Sharpe. Már csak az volt a kérdés, most mitévő legyen.

Nem menekülhet, erre nem is lenne lehetősége. Már az elején tudta, hogy nem bújhat Morales kapitány és az emberei mögé örökké. Előbb vagy utóbb visszatér az a férfi a késsel, vagy egy másik, aki még elszántabb, még kétségbeesettebb. Másodszor nem ússza meg egy karcollással. Azzal pedig, hogy belenézett a széf tartalmába, egyenesen főszereplővé vált a drámában. Nem tehet mást, bíznia kell Jonasban. Ha a férfi feladná a célját, és visszatérne Philadelphiába anélkül, hogy megtalálná az öccse gyilkosát, akkor ő teljesen egyedül maradna. Bármennyire is ózdkodott tőle, ugyanannyira szüksége volt a férfirra, mint neki rá.

Más dolgokban is változás történt, gondolta. Érzelmei Jonas iránt még zavarosabbakká váltak, mint kezdetben. Lelki rokonságot érzett vele, szeretett volna segíteni neki, önzetlenül. Az ügyvéd gyöttrődött az öccse elvesztése miatt, de amiatt is, amibe Jerry keveredett. Ő maga is szeretett egyszer, és szenvedéssel fizetett érte. Szenvedett a veszteség, de a kiábrándulás miatt is.

Mintha egy emberöltő telt volna el azóta, gondolta. Vajon ki lehet menekülni egy életből egyáltalán? - tűnődött. Mert való igaz, telnek az évek, változnak a körülmények, de mintha életünk minden egyes szakaszába magunkkal vinnénk a csomagunkat. Sőt minden egyes életszakaszban csak növekszik ez a csomag, legalábbis most így érezte.

Sajnos, itt már nem sok haszna van a vég nélküli morfondírozásnak, állapította meg magában, miközben kibújt az ágyból. Nem maradt más választása, cselekednie kell.

Jonas azonnal meghallotta, amikor Liz felkelt. Ébren volt már öt óra óta, és csendben fel alá járkált. Egy órán át gyötörte az agyát, hogy könnyíteni tudjon a büntudatán, és találjon valami menekülő utat Liznek abból a helyzetből, amelybe az öccse és ő maga sodorta. Több módszert is kigondolt, amellyel magára terelhetné a figyelmet a lányról, de semmi olyan nem jutott az eszébe, ami kétséget kizáróan szavatolná Liz biztonságát. Azt a legteljesebb mértékben meg tudta érteni, hogy Houstonba nem akar menni, mert nem akarja veszélyeztetni a kislányát.

Ahogy teltek a napok, úgy érezte, hogy egyre jobban érti Lizt. A lány csak azért élt magányosan, mert ezt találta a legbiztonságosabb megoldásnak. Csak Faith miatt dolgozott üzletasszonyként. A felszín alatt azonban továbbra is olyan lány maradt, aki álmokat dédelgetett.

Szeretetét csak Faithnek tartogatta, de közben megtagadta önmagát. Ráadásul, gondolta Jonas, sikerült elhítenie magával, hogy elégedett így.

Ez utóbbit csak azért értette ilyen jól, mert néhány héttel korábban még neki is sikerült meggyőznie önmagát, hogy elégedett az életével. Csak itt, távol a megszokott életétől döbönt rá, hogy mindeddig voltaképpen sodródott. Ha a külső mázat levakarják, talán nem is különbözik annyira a testvérétől. Mindketten a sikerről álmodoztak, csak más módon közelítettek hozzá. Bár ő maga biztos állással és saját otthonnal rendelkezett, egyetlen nőt sem tartott fontosnak egész életében. A karriere volt mindig az első. Kezdett elbizonytalanodni

azonban, hogy ez a későbbiek során is így marad-e. Öccse elvesztése ráébresztette, hogy szüksége van valami többre, valami mélyebbre. A jog világának felfedezése csak olyasvalami volt, ami a munkájához tartozott. A megnyert ügyek csak átmenetileg töltötték el elégedettséggel. Talán éppen ezért vette meg azt a régi házat Chadds Fordban, hogy legyen valami tartós az életében. Vajon mikor kezdett ábrándozni arról, hogy megossa valakivel?

Akárhogyan is, azzal, hogy a saját életén tűnődik, nem oldja meg Liz Palmer nehézségeit. Vajon mi lenne a legjobb megoldás a lánynak? Houstonba nem mehet, szögezte le magában még egyszer, de máshová igen - legalábbis amíg biztosak nem lesznek abban, hogy az élete ismét ugyanolyan biztonságos lehet, mint Jerry halála előtt volt.

Jonas először a saját szüleiére gondolt, meg a csendes, vidéki házra, ahová nyugdíjba vonultak Lancasterben. Ha valahogyan ki tudná csempészni Lizi Mexikóból, ott biztonságban lenne. Akár még a kislánya is csatlakozhatna hozzá. Ettől nagyon megkönnyebbülne a lelkiismerete.

Biztos volt benne, hogy a szülei befogadnák mindkettőjüket, sőt rajongának értük.

Miután elvégezte, amiért jött, ő maga is Lancasterbe mehetne. Szívesen látná Lizi abban a környezetben, amelyet olyan jól ismert. Szeretett volna egyszerű dolgokról beszélgetni vele, szeretne volna megint hallani a nevetését, amelyet egyetlen alkalommal hallott azóta, hogy megismerte. Ott, a szülei házában, távol ettől az egész ocsmányságtól, talán jobban megértené az érzéseit is. Rájönne, mi zajlott le a lányban, amikor hozzászorította arcát az övéhez, és feltétlen támogatásáról biztosította.

Szerette volna megölelni Lizi, csak bensőségesen megölelni, és megfélekedni az egész világról. Volt a lányban valami, ami miatt ábrándozni kezdett hűvös verandán eltöltött délutáni semmittevésekről és hosszú vasárnap délutáni sétákról. Hogy mi az, arról fogalma sem volt. Philadelphiában ritkán szakított időt ilyesmire. Egy idő után már a barátaival is csupán üzleti vagy munkaügyben találkozott. A saját szemével látta, hogy Liz sem engedett meg magának csekély egyórányi pihenőt sem. Szóval miért ábrándozik ő, a munkamániás férfi semmittevésről egy hasonlóan munkamániás nővel?

A lány továbbra is rejtély volt előtte, és ez önmagában választ adhatott a kérdésre. Csak azért jár Liz túl gyakran és túl sokáig az eszében, mert bár egyre közelebb érzi magához, még mindig nem tud róla szinte semmit. Néha úgy érezte, legalább olyan fontos kiderítenie, ki ez a Liz Palmer, mint azt, hogy ki ölte meg az öccsét.

Az ügyvéd az órájára pillantott. A keleti parton nem sokkal múlt kilenc óra. Ideje, hogy felhívja az irodáját, gondolta. Néhány jogi kérdés majd kitisztítja az elméjét.

Már éppen felvette a kagylót, amikor Liz kijött a hálószobájából.

- Nem tudtam, hogy már ébren van - szólalt meg a lány, és zavartan játszózni kezdett a köntöse övével.

Különös módon Liz teljesen másképpen élte meg, hogy egy luxuslakosztályon osztozik a férfival, mint odahaza, ahol az otthonán osztoztak. Talán mert odahaza Jonas bérleti díjat fizet neki, gondolta.

- Azt hittem, tovább alszik - ismerte el a férfi, és visszatette a kagylót. Az irodája várhat.

- Mindig felkelek hat körül - magyarázta a lány, és a széles panorámaablakhoz lépett. - Bámulatos a kilátás!

- Igen, az.

- Hosszú évek óta nem aludtam szállodában - vallotta be Liz. - Amikor Cozumelbe költöztem, ugyanabban a szállodában vállaltam állást, ahol korábban a szüleim vettek ki szobát. Furcsán éreztem magam. Mint ahogy most is.

- Ha ki szeretné cserélni az ágyneműmet, vagy összehajtogatni a törülközőimet, csak nyugodtan!

A lány kuncogni kezdett, és a zavarodottsága oldódott valamelyest.

- Eszemben sincs.

- Liz, ha már túl leszünk ezen az egészen, mesél az életének arról az időszakáról is?

A lány feléje fordult, a férfi mégis úgy érezte, mintha eltávolodna tőle.

- Ha már túl leszünk ezen az egészen, nem lesz értelme beszélnem róla.

Jonas ekkor felállt, odament Lizhez, és váratlanul megfogta mindkét kezét. A lány nem számított erre, arra pedig végképp nem, hogy a férfi megcsókolja előbb az egyik, majd a másik kezét.

- Ebben nem vagyok biztos - mondta, és figyelte, ahogy a lány szeme elkerekedik. - Maga igen?

Liz semmiben sem volt biztos, amikor Jonas hangja ilyen gyengéddé, érintése ilyen finommá vált. Elengedte magát egy pillanatra, élvezte, hogy nő, aki fontos egy férfinak. Azután ellépett Jonastól, mert így illett, és csak utána szólalt meg:

- Egyszer azt mondta, hogy ugyanattól az embertől fáj a fejünk. Akkor nem akartam hinni magának, de igaza volt. Ha megtalálja azt az embert, és gondoskodik róla, hogy egyikünkre se jelenthessen veszélyt többé, akkor elválnék. A maga életét és az enyémet nem csak mérőföldek választják el egymástól.

A férfi a házára gondolt, és új keletű vágyára, hogy megossza valakivel.

- Ennek nem kell feltétlenül így lennie.

- Volt idő, amikor talán hittem volna magának.

- Liz, miért ragad meg a múltban? - kérdezte Jonas, megszorítva a lány vállát. Az érintése ezúttal távolról sem volt gyengéd. - Démonok ellen harcol.

- Lehet, hogy megvannak a magam démonjai, de nem élek a múltban. Nem engedhetem meg magamnak. - Liz felnyúlt a férfi csuklójához, de egy pillanattal később újra elengedte. - Nem bocsátkozhatom hiú ábrándokba magával kapcsolatban.

Jonas ellenkezni akart, magával akarta sodorni a lányt a kanapéra, hogy bebizonyítsa neki, mennyire téved, de uralkodott magán. Nem ez volt az első alkalom, hogy a tárgyalóteremben szerzett tapasztalatait, ott alkalmazott stratégiáit egy személyes kapcsolatában is bevetette.

- Egyelőre nem vitatkozom - jegyezte meg könnyedén. - De az ügyet még nem zártuk le. Éhes?

Liz nem tudta, csalódottnak kellene-e éreznie magát, vagy megkönnyebbültnek. Bólintott.

- Egy kicsit.

- Reggelizzünk! Rengeteg időnk van még a gép indulásáig.

A lány nem bízott Jonasban. Bár a férfi könnyed, szenvtelen hangon beszélgetett vele a reggeli alatt, ő résen volt, és felkészült egy esetleges támadásra. Tisztában volt vele, mennyire okos ember a jogtudor. Az a fajta férfi, aki eléri, amit akar, mindegy, mennyi idejébe kerül. Liz elég erősnek tartotta magát ahhoz, hogy állja a szavát, még akkor is, ha önmagának tett ígéretet. Egyetlen férfi sem fogja rávenni arra, hogy változtasson azon az életmódon, amelyet tíz évvel korábban kialakított magának. Csak két szenvedélynek volt helye az életben: Faithnek és a munkájának.

- Soha nem fogom megszokni, hogy korán reggel olyan ételt tömjek magamba, amely barázdákat éget a gyomromba.

Liz jóízűen lenyelt egy falatot a paprikás-hagymás tojásrántottájából.

- Az én gyomrom hőálló. Egyébként ez semmi. Ha egyszer megkóstolná a chilimet...

- Ezt vegyem ajánlatnak?

A lány felnézett, és azt kívánta, bár ne mosolyogna rá Jonas úgy, ahogyan mosolyog.

- Két adagot ugyanolyan könnyű elkészíteni, mint egyet. Nem mintha maga annyira elveszettnek tűnne a konyhában.

- Ez csak a látszat. Pocsékul főzök. - A férfi előrehajolt, és megcirógatta Liz kezét egy ujjával. - Az ajánlatom a következő: megveszem a hozzávalókat, sőt még el is mosogatok, ha maga megbirkózik a chilivel.

A lány elmosolyodott, de azért elhúzta a kezét.

- A kérdés csak az, hogy maga meg tud-e birkózni vele. Lehet, hogy lyukat éget az elpuhult ügyvédi gyomrába!

Jonas szeme élvezettel csillant fel a kihívás hallatán, és ismét megfogta Liz kezét.

- Miért nem teszünk egy próbát? Ma este.

- Rendben. - A lány bólintott, és ismét vissza akarta húzni a kezét, mire a férfi összefonta ujjait az övéivel. - Ha fogja a kezem, nem tudok enni.

- Ott a másik keze.

Liz elnevette magát, pedig elhatározta, hogy nem enged.

- Jogom van mind a kettőhöz.

- Visszaadom. Később.

- Nézzenek oda! Jerry!

Jonas könnyed mosolya az arcára fagyott. Figyelmeztető pillantást vetett a lányra. Nem vette el a kezét Lizéről, sőt erősebbé vált a szorítása. Egyértelmű volt, mit akar: hogy a lány meg se szólaljon, amíg ő el nem dönti, mitévők legyenek. A férfi végül megfordult, és másfajta mosolyt öltött magára. Liz gyomra görcsbe rándult.

Jerry mosolya, állapította meg magában.

- Miért nem szóltál, hogy itt vagy a városban? - kérdezte egy magas, napbarnított, szőke hajú, ápolt szakállú férfi, és Jonas vállára tette a kezét. Gyémántgyűrű csillant az ujján.

A lány úgy döntött, alaposan megfigyel mindent, amit csak tud. Fialat, gondolta az idegenről, a harmincas évei elején járhat, és divatosan, mégis elegánsan öltözik.

- Csak átugrottam - felelte Jonas. Lizhez hasonlóan is megfigyelt minden apró részletet. - Egy kis üzlet, egy kis élvezet - tette hozzá, és sokatmondóan a lányra kacsintott.

A férfi Liz felé fordult, és elismerő pillantást vetett rá.

- Mint mindig.

A lány hirtelen ötlettel kezét nyújtott.

- Üdvözlöm. Mivel Jerry túlságosan modortalan ahhoz, hogy bemutasson bennünket, engedje meg, hogy bemutatkozzam! A nevem Liz Palmer.

- David Merriworth - mosolygott rá a férfi, és két sima, puha kezébe vette a lány kezét. - Lehet, hogy modortalan, de van ízlése.

Liz elmosolyodott, remélve, hogy jól alakítja a szerepét.

- Köszönöm.

- Húzz ide egy széket, Merriworth! - javasolta Jonas, és elővett egy cigarettát. - De el a kezekkel a barátnőmtől!

A hangja pontosan olyan volt, mint Jerryé: jóindulatú, élcélődő, ellenben a tekintete nem változott, továbbra is figyelmeztetően meredt a lányra, hogy legyen óvatos.

- Egy gyors kávé nem bánok - közölte David, miután az órájára pillantott, majd odahúzott egy széket. - Perceken belül reggelivel egybekötött találkozóm lesz. Mi újság Cozumelen? - kérdezte, és alig észrevehetően oldalra biccentette a fejét. - Eleget tudsz merülni?

Jonas halványan elmosolyodott.

- Nem panaszkodom.

- Ennek örülök. Megkerestelek volna személyesen, de átugrottam néhány hétre az Államokba. Tegnap éjjel érkeztem vissza.

A pincér ekkor tette le elé a kávéját. David beledobott két kockacukrot, és elkeverte.

- Jól megy az üzlet, pajtás. Nagyon jól.

- Mivel foglalkozik, Mr. Merriworth? - érdeklődött Liz.

A férfi szélesen elvigyorodott, majd Jonasra kacsintott.

- Eladással, hölgyem. Mondhatnánk, importtal.

- Értem - bólintott a lány, és mivel száraz volt a torka, ivott még egy kevés kávé. - Bizonyára nagyon érdekes munka.

- Vannak jó pillanataim - ismerte el David, majd úgy fordította a székét, hogy jobban lássa Lizt. - Hol ismerkedtek meg Jerryvel?

- Cozumelen. Azóta együtt élünk.

David leengedte a csészejét meglepetésében.

- Komolyan?

A lány túlságosan messzire merészkedett ahhoz, hogy Jonas ellentmondjon neki.

- Komolyan - bólintott.

David vállat vont, és ismét szájához emelte a csészejét.

- Ha a főnök nem bánja, én sem bánom.

- Úgy intézem a dolgaimat, ahogyan nekem tetszik - jelentette ki Jonas tagoltan. - Vagy nem intézem sehogyan sem.

David elismerő pillantást vetett rá, és derűsen elmosolyodott.

- Nem változol meg soha. Nézd, odaát voltam néhány hétig, nem jutottak el hozzám a hírek. Még mindig zökkenőmentes a fuvar?

David szavai hallatán Jonas utolsó reménye is szertefoszlott. Mindaz, amit a széfben találtak, valóság volt, Jerry valósága. Jonas olyan lassan vajazta meg a zsömléjét, mintha időmilliomos lenne. Liz futólag megérintette a férfi lábát az asztal alatt megnyugtatóképpen, de Jonas még csak rá sem nézett.

- Miért ne lenne?

- Ez a legjobban kidolgozott művelet, amelyet életemben láttam - jegyezte meg David, és óvatosan körülnézett az étteremben. - Nem örülnék, ha bármi miatt kudarcot vallana.

- Nyugi, öregem! Túl sokat aggódsz.

- Neked kellene aggódnod - vélte David. - Nekem semmi közöm Manchezhez. Nem voltál még itt tavaly, amikor elbánt azzal a két kolumbiaival. Én itt voltam. Csak azért alszom nyugodtan, mert én az eladással foglalkozom, te ellenben a beszerzéssel.

- Én csak merülök - ellenkezett Jonas, és leverte a hamut a cigarettájáról. - Egyébként jól alszom.

- Elképesztő alak, nem? - vigyorgott Lizre David. - Amikor megismertem, azonnal tudtam, hogy ő az a fickó, akire a főnöknek szüksége van. Csak folytasd a merülést, kölyök! - emelte a poharát David Jonas felé. - Sokat hozol vele a konyháma.

- Úgy hallom, már régóta ismerik egymást - jegyezte meg Liz mosolyogva, de közben összegyűrt egy szalvétát az asztal alatt az ölében.

- Régi cimborák vagyunk, nem igaz, Jer?

- Elég régóta rontjuk egymás levegőjét.

- Azt hiszem, hat... nem is, hét éve találkoztunk először. Munkatársak voltunk egy pocsék állásban Los Angelesben. Majdnem kiszedtünk húszezer dollárt abból az öreg hölgyből, de a lánya hamarabb kapcsolt - sóhajtott David, majd elővett egy vékony cigarettatartót. - A bátyád húzott ki a bajból, ugye? Még mindig ügyvéd a keleti parton?

- Igen - bólintott Jonas. Tisztán emlékezett az ügyre. Ő fizette ki az óvadékot, és néhány kapcsolatát is meg kellett mozgatnia.

- Már majdnem öt éve ideát dolgozom. Igazi üzletember lettem - vigyorgott David, és megveregette Jonas vállát. - Azért ez elmondhatatlanul jobb munka, mint az volt, nem, Jerry?

- Jobban fizet, az biztos.

David harsányan felnevetett.

- Mit szólnátok, ha körbevezetnék benneteket Acapulcóban ma este?

- Haza kell mennünk - ellenkezett Jonas, és intett a pincérnek, hogy kéri a számlát. - Munka van.

- Értem - bólintott David, majd az étterem bejárata felé biccentett. - Megérkezett az ügyfelem. Legközelebb, ha erre jársz, csörögj rám!

- Rendben.

- Ó, és add át üdvözetem a jó öreg Clancynek! - tette hozzá búcsúzóul David, majd nevetve szalutált mindkettejüknek.

Figyelték, ahogyan átvág az éttermen, és kezét ráz egy sötét öltönyös férfival.

- Ne itt beszéljük meg! - súgta Jonas, miközben aláírta a reggeliszámlát. - Menjünk!

Amikor Liz felállt, hogy kimenjenek az étteremből, az összegyűrt szalvéta a padlóra hullott az öléből. Jonas mindaddig nem szólt hozzá, amíg be nem csukták a villájuk ajtaját maguk mögött.

- Nem kellett volna azt mondania neki, hogy együtt élünk!

A lány már várta a támadást, felkészült rá. Vállat vont.

- Így több mindenről mert beszélni előttem, mint ha nem mondtam volna.

- Ugyanennyit elmondott volna, ha valami ürüggyel magunkra hagy bennünket az asztalnál!

Liz karba fonta a kezét.

- Ugyanattól az embertől fáj a fejünk, emlékszik?

Jonas nem örült túlzottan, hogy a lány a saját szavait használja fel ellene.

- Legalább ne a saját nevéen mutatkozott volna be!

- Miért? Már régóta tudják, ki vagyok, különben nem kaptam volna váratlan látogatót a múltkor, nem gondolja? Előbb-utóbb úgyis beszél a főnökével, és kiderül minden.

Liznek megint igaza volt. Jonas ezt sem vette túl jó néven.

- Összecsomagolt?

- Igen.

- Akkor jelentkezünk ki a szállodából! Indulunk a repülőtérre.

- Mihez kezdünk azután?

- Moralas kapitányhoz megyünk.

- Látom, nem vesztegették az időt - morogta Moralas kapitány, és uralkodott az érzelmein. Előre-hátra ringatózott a székében. - Két emberem is azzal töltötte az idejét, hogy magukat kereste Acapulcóban. Szólhatott volna, Mr. Sharpe, hogy elutaznak Miss Palmerral!

- Úgy gondoltam, a rendőri kíséret csak ártott volna az ügyünknek odaát.

- Szóval miután eleget nyomozott a saját szakállára, ideadja nekem ezt - foglalta össze a kapitány, és szemügyre vette a kulcsot. - Amire Miss Palmer már napokkal korábban rátalált. Ügyvédként nyilván tisztában van vele, mit jelent az a kifejezés, hogy egy bizonyíték elhallgatása.

- Természetesen - bólintott Jonas hűvösen. - Csakhogy sem Miss Palmer, sem én nem lehettünk biztosak abban, hogy a kulcs bizonyíték. Természetesen sejtettük, hogy talán az öcsémé volt. Egy sejtés elhallgatása még nem büntett tudtommal.

- Az nem, de a téves megítélés gyakran már igen.

Jonas hátradőlt a székében. Ha Moralas kapitány jogi kérdésekről akar vitatkozni vele, akkor emberére akadt.

- Ha a kulcs az öcsémé volt, a hagyatéki jog alapján engem illet. Akárhogyan is, miután kiderült, hogy a kulcs tényleg Jerryé volt, és hogy a széf tartalma valóban bizonyíték, azonnal visszahoztam önnek, és egy listát is a széf tartalmáról.

- Való igaz. Arra vonatkozóan nincs sejtése véletlenül, hogy az öccse hogyan jutott a listán szereplő dolgok birtokába?

- De van.

Moralas hallgatott egy ideig, majd Lizhez fordult.

- Miss Palmer, magának is vannak sejtései?

A lány szorosán összekulcsolta kezét az ölében, de a hangja tárgyilagos volt, és határozott.

- Tudom, hogy aki megtámadott, pénzt akart, nyilvánvalóan rengeteg pénzt. Rátaláltunk az összegre.

- Továbbá egy kis zacskóra, amely Mr. Sharpe szerint kokaint tartalmaz - folytatta Moralas, majd letette a kulcsot az asztalra, és rákönyökölt. - Miss Palmer, egyszer sem vette észre, hogy Mr. Jeremiah Sharpe birtokában kokain van?

- Nem.

- Beszél magának bármikor kokainról vagy kábítószer-kereskedelemről?

- Természetesen nem, különben már elmondtam volna.

- A kulcsról sem tett említést - vetette ellen Moralas. Jonas már éppen a lány védelmére kelt volna, de a kapitány leintette. - Szükségem van egy listára az összes vevő nevével, akik megfordultak a boltjában az elmúlt hat hétben, Miss Palmer. Ha lehet, a címüket is tudni szeretném.

- A vevőim nevével? Miért?

- Több mint valószínű, hogy Mr. Sharpe a boltját használta a kapcsolattartóival való találkozásra.

- A boltomat? - kerekedett el Liz szeme, és felháborodásában felállt. - A hajóimat? Azt hiszi, hogy kábítószerrel kereskedett az orrom előtt anélkül, hogy észrevettem volna?

Moralas elővett egy szivart, és szórakozottan szemügyre vette.

- Nagyon remélem, hogy nem vette észre, Miss Palmer. Juttassa el hozzám a listát legkésőbb vasárnapig!

A kapitány Jonas felé fordult.

- Természetesen joga van házkutatási parancsot követelni, Mr. Sharpe. Ezzel kissé lelassítaná a folyamatot. Nekem ellenben jogom van őrizetbe venni Miss Palmert mint perdöntő tanút.

Jonas figyelte, amint halványkék füst terjeng a mennyezet felé. Erős kísértést érzett, hogy Moralas megjegyzését blöffnek vegye, bár a jog adta két adut valóban ki lehetett volna játszani egymás ellen. Ha belemegy a játékba, kötélhúzást játszhat a kapitánnyal órákon át - miközben Liz a kötél.

- Vannak helyzetek, kapitány, amikor bölcsőbb nem élni bizonyos törvény adta lehetőségekkel. Azt hiszem, nem tévedek, ha azt mondom, hogy mi hárman ebben a szobában voltaképpen ugyanazt akarjuk.

Moralas szivarja ekkor kialudt. Jonas felállt, elővette az öngyújtóját, és meggyújtotta neki.

- Megkapja a listát, kapitány, sőt ennél többet is. - Moralas várakozóan felvonta a szemöldökét. - Pablo Manchez - közölte Jonas, és elégedetten látta, hogy a kapitány szeme elkeskenyedik.

- Mi van vele?

- Cozumelen van. Illetve volt - felelte Jonas. - Az öcsém többször találkozott vele helyi bárókban. Van egy másik nevem is, amely érdekelheti: David Merriworth. Amerikai, Acapulcóban dolgozik. A jelek szerint ő hozta össze az öcsémet a kapcsolataival Cozumelen. Ha összeköttetésbe lép az amerikai hatóságokkal, meg fog lepődni, mekkora bűnlajstroma van.

Moralas lejegyezte a két nevet a maga jól olvasható kézírásával. Nem mintha előfordulhatott volna, hogy elfelejti őket.

- Köszönöm a neveket, Mr. Sharpe, és örülnék, ha a jövőben nem állna a nyomozás útjába. Buenas tardes, Miss Palmer!

Liz és Jonas pillanatokkal később már kint volt az utcán.

- Nem szeretem, ha fenyegetnek - közölte a lány. - Erről volt szó, ugye? Moralas azzal fenyegetőzött, hogy rács mögé juttat!

Jonas nyugodtan, sőt derűsen rágyújtott egy cigarettára.

- Csak rámutatott a lehetőségeire és a mi lehetőségeinkre is.

- Önt bezzeg nem fenyegette meg azzal, hogy őrizetbe veszi! - morogta Liz.

- Értem nem aggódik annyira, mint magáért.

- Aggódik? - nézett a férfira a lány értetlenül, és Jonas bérelt autójának kilincsére tette a kezét.

- Igen. Jó zsaru, mindent megtesz, hogy megvédje azokat, akik a fennhatósága alá tartoznak.

Liz visszanézett a kapitányság épülete felé, és összevonta a szemöldökét.

- Elég érdekes módon adja ennek tanújelét.

Egy vékonydongájú kisfiú rohant az autóhoz, és lovagiasan kinyitotta a lánynak. Még nem is nyújtotta a kezét, Liz már elő is vett némi aprópénzt.

- Gracias!

A kölyök megnézte az érmét, elvigyorodott, és elismerően bólintott.

- Buenas tardes, senorita!

Hasonló lovagiassággal becsukta az ajtót, majd eltüntette az érmét a zsebében.

- Még szerencse, hogy ritkán jön be a városba - vélekedett Jonas.

- Miért?

- Egy hét alatt csődbe menne.

Liz talált egy haj csatot a táskájában, és hátra csatolta vele a haját.

- Csak mert adtam huszonöt pesót a kisfiúnak?

- Mennyit adott a másiknak, mielőtt bementünk Moralashoz?

- Tőle vettem is valamit.

- Na persze - dűnyögte Jonas, és kihajtott a kapitányság elől. - Pont olyan nőnek képzelem magát, mint aki képtelen meglenni egy egész doboz rágógumi nélkül.

- Témát váltott.

Jonas bólintott.

- Valóban. Mondja csak, melyik a legalkalmasabb hely a városban, ahol megvehetem magának a chili hozzávalóit?

- Tényleg azt szeretné, hogy ma este főzzem meg?

- Igen. Ideje megfeledkeznünk egy időre erről a borzalomról. Megtettünk minden tőlünk telhetőt, legalábbis egyelőre - magyarázta Jonas. - Ma este lazítunk egy kicsit.

Liz szerette volna hinni, hogy a férfinak igaza lesz.

Mostanra az idegességtől és a dühtől pattanásig feszültek az idegei.

- Szép kis lazítás, ha nekem kell főzni.

- Az evés lesz a lazítás. Sajnos, ennek elengedhetetlen feltétele, hogy előbb megfőzze, amit megeszünk.

A lány megadóan sóhajtott.

- Kanyarodjon balra a következő saroknál! Megmondom, mit kell vennie, maga megveszi, és megígéri, hogy nem lábatlankodik a konyhában!

- Megállapodtunk.

- Továbbá maga mosogat.

- Ez csak természetes.

- Itt álljon meg! - utasította Liz. - Ne feledje, maga akarta!

A lány sosem fukarkodott a fűszerekkel, ha főzésről volt szó, annak ellenére nem, hogy az eredeti mexikói fűszerek sokkal erősebbek voltak, mint azok, amelyeket az átlagos amerikai közértekben ilyen név alatt árultak. Liz már gyerekkorában megszerette a mexikói ételeket és a helyi csemegéket, amikor bejárták a Yucatán-félszigetet a szüleivel. Nem volt megszállott konyhatündér, gyakran beérte egy szendviccsel, amikor egyedül volt, de ha magával ragadta az ihlet, elő tudott állni egy-két ínycsiklandó fogással. Voltaképpen örült, amikor Jonas megkérte, hogy főzzön neki. Sőt ha őszinte akart lenni önmagához, be kellett vallania, hogy le akarja nyugözni a férfit. Miközben hozzálátott a maja salátához, hogy időben be tudja tenni a hűtőbe, azzal mentegette magát, hogy nincs ebben semmi különös. Egy nőnél természetes és teljesen ártatlan igyekezet, ha le akar nyugözni valakit a főztjével.

Miután megpucolt és felszeletelt egy avokádót, azon kapta magát, hogy egyre jobban ellazul. Az elmúlt napokban túl sok szokatlan, sőt hátborzongató eseményben volt része. Igazi megkönnyebbülést jelentett végre olyan tevékenységbe merülnie, amelyben a legnagyobb felelősséggel járó döntés abból állt, hogyan szeletelje fel a gyümölcsöket és a zöldséget. Végül szöszmötölt még egy keveset az elrendezéssel, és elégedetten látta, milyen szépen kiemelik egymás színét a zöldségek, a narancsgerezdek és a koktélpardicsom. Ez volt az egyetlen saláta, amelyet még Faith is megevett, mondván, hogy a többi nem elég csinos.

Észre sem vette, hogy mosolyog, miközben előkészítette a hagymát meg a paprikát a sütéshez. Miután ezzel végzett, hozzácsapott még egy nagy adag fokhagymát a keverékhez, és párolta egy ideig.

- Már most isteni illata van - jegyezte meg Jonas, és belépett a konyhába.

Liz hátrapillantott a válla fölé.

- Megígérte, hogy nem lábatlankodik.

- Nem is fogok. Maga csak főzzön, én addig megterítem az asztalt!

A lány vállat vont, és visszafordult a tűzhely felé. Gondosan kimérte a hozzávalókat, kavargatta a chilit, és addig fűszerezte, amíg istenivé nem vált az illata. A hússal és zöldségekkel teli szosz alacsony lángon sűrűsödött a serpenyőben. Liz megtörölte a kezét egy konyharuhában, és elégedetten megfordult.

Jonas kényelmesen ült az asztalnál, és őt figyelte.

- Maga szép - közölte egyszerűen. - Nagyon szép.

Valahogy olyan természetesnek tűnt az egész, ahogy ott voltak együtt a konyhában, miközben rotyogott a chili, és friss levegő áramlott be a résnyire nyitott ablakon.

Liz letette a konyharuhát, és azon kapta magát, hogy fogalma sincsen, mihez kezdjen a kezével.

- Vannak férfiak, akik szerint egy nő a tűzhely mögött a legszebb.

- Nem is tudom. Ha arra gondolok, hogyan nézett ki a hajó kormányánál, azt kell mondanom, holtverseny. Meddig kell még főnie?

- Körülbelül fél óráig.

- Remek. - Jonas bólintott, majd felállt, és a konyhapulthoz lépett, ahová előzőleg két üveget tett. - Addig van időnk egy kis borozáshoz.

A lány fejében halkán megszólalt egy vészcsengő. Úgy döntött, keres egy fedőt a chilinek.

- Nincsen igazi borospoharam.

- Még szerencse, hogy erre is gondoltam - felelte a férfi hamiskás mosollyal, majd az üvegek melletti táskából elővett két hosszú szárú borospoharat.

- Látom, készült - jegyezte meg Liz óvatosan.

- Azt mondta, ne legyek láb alatt, ezért kénytelen voltam hasznossá tenni magam. - Kihúzta a dugót az üvegből, és hagyta levegőzni a bort egy kicsit.

- Azok a gyertyák sem az enyéme.

Jonas megfordult, és látta, hogy a lány a szövött tányéralátétek egyikével babrál az asztalon, amelynek közepén két vékony, sötétkék viaszgyertya állt. Pontosan olyan volt a színük, mint a tányérokknak.

- Most már azok - felelte a férfi.

Liz az ujjá köré csavarta a tányéralátét rojtját, elengedte, majd megint az ujjá köré csavarta. Utoljára akkor gyújtott gyertyát, amikor áramszünet volt. Azok azonban vaskos, erős fényű gyertyák voltak, míg ezek karcsúak és pislákolóak.

- Igazán nem kellett volna fáradnia, én nem...

- Nem szereti a bort és a gyertyafényt?

A lány elengedte a rojtot.

- Dehogynem.

- Akkor jó. - Jonas sűrű vörösborral töltött mind a két pohárba, majd odalépett Lizhez, és átnyújtotta az egyiket. - Mert szerintem mindkettő segít ellazulni. Megállapodtunk, hogy ma este lazítunk, emlékszik?

A lány ivott egy kortyot, és bár el akart hátrálni, nem mozdult.

- Félek, többre vágyik, mint amit adni tudok.

- Dehogya. - A férfi koccintott Lizzel. - Pontosan arra vágyom, amit adni tud.

A lány nem érzett biztos talajt a lába alatt, ezért a hűtőszekrény felé fordult.

- Szerintem lássunk hozzá a salátához!

Jonas meggyújtotta a gyertyákat, és lekapcsolta a villanyt. Liz igyekezett megnyugtatni magát, hogy mindez mit sem számít, a légkör csupán kellemes kísérője a vacsorájuknak.

- Nagyon tetszetős - ismerte el a férfit, miközben a lány összekeverte a salátaöntet összetevőit, és elrendezte az avokádószeleteket. - Milyen salátát eszünk?

- Maja salátát - felelte Liz, és megkóstolta az alkotását. Elégedetten elmosolyodott. - Akkor tanultam a receptjét, amikor a szállodában dolgoztam. Az igazat megvallva a legtöbb receptemet onnan szereztem.

- Isteni - állapította meg Jonas, miután megkóstolta. - Bárcsak hamarabb sikerült volna rávennem, hogy konyhatündérkedjen nekem!

- Ez egy kivételes alkalom. Az étel...

- ...nincs benne a bérleti díj árában, tudom. Esetleg megalkudhatunk a felárban.

Liz elnevette magát, és kivett egy grépfűtgeresztet.

- Maradjunk abban, hogy ez egy kivételes alkalom! Philadelphiában főz magára valaki?

- Van egy házvezetőnőm, aki minden szerdán összedob nekem egy ragut. Amúgy meg gyakran járok étterembe.

- Szórakozni is? Gondolom, elég gyakran eljár kikapcsolódni.

- Igen. Amikor épp nem vagyok hivatalos üzleti estélyekre, akkor csak úgy belevetem magam az éjszakába. - Jonas szinte már el is felejtette, milyen érzés vacsorához ülni egy gyertyafényes konyhában. - Nem is hinné, milyen fárasztó a cirkálás.

- Cirkálás?

- Jerry nevezte így. Amikor kamaszok voltunk, péntek esténként kocsiba ültünk, és cirkáltunk. Kíváncsiak voltunk, vajon a kamasz lányok miért ülnek kocsiba cirkálni. Az üzleti estély valójában a kamaszkori cirkálás felnőtt formája.

Liz összevonta a szemöldökét. A férfi hangja nem sok lelkesedésről árulkodott.

- Elég céltalannak hangzik.

- Nem csak hangzik. Az is.

- Magát ismerve ez elég meglepő. Nem hittem volna, hogy bármit is tesz cél nélkül.

- Éppen elég céltalan éjszakában volt részem ahhoz, hogy tudjam, ez a korszak az életemben a végéhez közeledik. - Jonas hirtelen rádöbrent, hogy itt van a kutya elásva. Nem a munkája, a jogi könyvekbe való belefeledkezés vagy a tárgyalótermekben való pereskedés miatt tört rá a nyughatatlanság. A céltalan éjszakák értették meg vele, hogy valójában többet

akar. Teletöltötte Liz poharát borral, de közben egy pillanatra sem vette le róla a szemét. - Ha őszinte akarok lenni, azt kell mondanom, hogy a napokban jutottam erre a felismerésre.

A lánynak az arcába szökött a vér. Sietve félretette a poharát, felállt, és a tűzhelyhez lépett.

- Mindenkinél eljön az a pillanat, amikor döntenie kell, mert rádöbben, hogy a dolgok fontossági sorrendje megváltozott az életében.

- Maga már régen meghozta ezt a döntést, igaz?

- Igen, és nem bántam meg.

Igazat beszél, állapította meg magában a férfi. Érezni lehetett, hogy Liz nem az a fajta nő, aki megbánta volna bármelyik döntését.

- Nem is változtatna, ugye?

A lány hozzálátott, hogy kimerje a chilit tányérokba.

- Min?

- Ha visszamehetne az időben tizenegy évet, akkor sem döntené másképpen, ugye?

A lány megmerevedett egy pillanatra. Az ügyvéd látta az asztal másik végéből, ahogyan a gyertya fénye megcsillan Liz szemében. A lány ekkor feléje fordult, és a tekintete olyan erőről árulkodott, amelyet a félhomály sem tudott elrejteni.

- Az azt jelentené, hogy le kellene mondanom Faithről. Nem, nem döntenék másképpen.

Amikor Liz letette a tányérok az asztalra, a férfi megfogta a kezét.

- Csodálom magát.

A lány zavartan nézett rá.

- Miért?

- Egyszerűen azért, mert az, aki.

8.

Egyetlen hízelgő dicséret, egyetlen csábító megjegyzés sem gyakorolt volna Lizre mélyebb benyomást. Nem szokott hozzá a bókokhoz, de tudta, hogy egy önmagát jól ismerő nő könnyedén át tud siklani rajtuk, ha érzi, hogy hátsó szándék lapul mögöttük. Ezzel az őszinte, egyszerű elismeréssel azonban más volt a helyzet. Talán a gyertyafény, a bor és az apró kis konyha bensőségessége tette, mindenesetre közel érezte magát Jonashoz, feloldódott a társaságában. Valami oknál fogva rés támadt a védőfalon, amelyet maga köré emelt.

- Nem is lehetnék más.

- Dehogynem. Örülök, hogy nem lett más.

- És ön? Kinek tartja magát? - kérdezte a lány, és leült az asztalhoz.

- Egy harmincöt éves ügyvédnek, aki most jött rá, hogy elvesztegetett jó néhány évet - felelte a férfi, majd felemelte a poharát, és koccintott Lizzel. - Igyunk arra, hogy sikerüljön kihoznunk a legjobbat ebből, bármi legyen is ez!

A lány nem volt biztos benne, hogy érti, mire gondol Jonas, de azért ivott a borból, és megvárta, amíg a férfi hozzákezd az evéshez.

- Ezzel elmenne egy robbanómotor - közölte Jonas, amikor megkóstolta az ételt. A csípős fűszerek marták a nyelvét. - Isteni!

- Nem túl csípős a jenki gyomrának?

- A jenki gyomrom ennyivel azért még elboldogul. Meglep, hogy nem nyitott éttermet, ha így tud főzni.

Liz nőből volt, óhatatlanul is örömmel töltötte el a bók.

- Jobban szeretem a tengert, mint a konyhát.

- Egy ilyen érveléssel nem lehet vitába szállni. Szóval ezt a szállodában tanulta, amikor ott dolgozott?

- Igen. Nagyon rendes volt a szakács, mindig megmutatta, miből mennyit és hogyan érdemes használni - emlékezett vissza. - Az alkalmazottak többsége nagyon rendes volt.

A férfi mindent tudni akart - a lány emlékeinek, érzéseinek legapróbb részleteit is -, de nem akart ajtóstul rontani a házba, ezért csak óvatosan kérdezett:

- Meddig dolgozott ott?

- Két évig. Meg sem tudnám mondani, hány ágyat vettem be.

- Utána kezdett saját vállalkozásba?

- Igen. Megnyitottam a bűvárboltot. Kockáztattam, és bejött.

- Hogyan sikerült megoldania? Nehéz lehetett a kislányával együtt.

Liz azonnal bezárult, mint egy kagyló. A férfi hallotta a hangján.

- Nem értem, mire céloz.

- Eltűnődtem magán - folytatta Jonas könnyed hangon, mert tudta, ha nyomást gyakorol a lányra, soha nem fog megnyílni neki. - Kevés nő tudta volna elérni azt, amit magának sikerült. Egyedül volt, gyereket várt, ráadásul meg kellett élnie valamiből.

- Maga szerint ez olyan ritka? - kérdezte a nő mosolyogva. - Hasonló helyzetben egy lánynak nem sok választási lehetősége van.

- Sok lány másképpen döntött volna.

Liz fontolóra vette a megjegyzést, majd bólintott.

- Én nem éreztem volna helyesnek más döntést - közölte. Ivott egy korty bort, és hagyta, hogy magukkal ragadják az emlékek. - Eleinte féltem. Nagyon féltem, de ahogyan telt az idő, egyre kevésbé. Nagyon jók voltak hozzám az emberek. Talán másképpen alakult volna az életem, ha nincs szerencsém. Épp a 328-as szobát takarítottam, amikor megindult a szülés. - Szeme melegen csillogott, mintha valami különösen szépet szemlélne. - Emlékszem, épp a törülközőket szedtem össze, és arra gondoltam: Istenem, kezdődik, pedig még csak a szobák felével végeztem!

Elnevette magát, és folytatta az evést. Jonas tányérján egyre jobban kihűlt az étel.

- Dolgozott a szülése napján?

- Természetesen. Egészséges voltam.

- Ismerek olyan férfiakat, akik szabadnapot vesznek ki, ha be kell tömni egy fogukat.

- A nők talán természetesebben állnak hozzá ezekhez a dolgokhoz.

Csak a nők egy része, gondolta Jonas. Néhány kivételes nő.

- Mi történt azután?

- Szerencsém volt, nem először. Az egyik munkatársnőm ismerte Senora Alderezt. Amikor Faith megszületett, Alderez asszony legkisebb gyermeke éppen betöltötte az ötöt. Napközben ő vigyázott Faithre, így vissza tudtam menni dolgozni. Csak az volt a nehéz, hogy minden reggel ott kellett hagynom a kisbabámat, de a senora csodálatos volt Faithszel, akárcsak velem. Ő segített rátalálnom erre a házra is. Egyik dolog követte a másikat, és végül megnyitottam a boltot.

Jonas arra gondolt, minél egyszerűbbnek tűnteti fel Liz a dolgot, annál hihetlenebbnek hangzik.

- Azt mondta az imént, hogy kockáztatott, és bejött.

- Mindenben van kockázat. Ha a szállodában maradok, soha nem adhattam volna meg Faithnek, amit meg akartam adni neki. És saját magamat is becsaptam volna. Kér még?

- Köszönöm, nem. - Jonas felállt, hogy maga tegye a tányérokat a mosogatóba. Azon tűnődött, hogyan közeledjen a lányhoz. Egyetlen rosszul megválasztott szó, és Liz visszahúzódik, ebben biztos volt. Márpedig minél többet árult el magáról, ő annál többet akart tudni róla. - Hol tanult meg bűvárkodni?

- Itt, Cozumelen. Nem sokkal voltam nagyobb, mint most Faith - felelte a lány. Megszokásból nekilátott eltenni a maradékokat, miközben a férfi vizet engedett a mosogatóba. - A szüleim hoztak ide. Azonnal beleszerettem a bűvárkodásba. Kicsit olyan volt, mintha megtanultam volna repülni, vagy valami ilyesmi.

- Ezért költözött ide?

- Azért költöztem ide, mert itt mindig békében éreztem magam. Erre a békére volt szükségem.

- De akkoriban még egyetemre járt az Államokban, nem?

- Főiskolára. - Liz leguggolt, és átrendezte a dolgokat a hűtőben, hogy helyet nyerjen. - Elsős voltam. Tengerbiológus akartam lenni. Tanár, aki felfedi diákjai előtt a tenger rejtélyeit, vagy tudós, aki választ talál az addig megoldatlan kérdésekre. Ez volt a nagy álomom. Mindennél fontosabbnak tartottam, ezért egy idő után szinte ki sem dugtam az orromat, annyit tanultam. Aztán... - A lány váratlanul azon kapta magát, hogy jobban megnyílik a kellesténél. Lassan felegyenesedett, és becsukta a hűtőszekrényt. - Ott van az a lámpa a mosogató fölött, kapcsolja fel a mosogatáshoz!

- Aztán? - kérdezte Jonas, majd felkapcsolta a villanyt, és Liz felé fordult.

A lány csak bámult rá meredten. A gyertyák barátságosan táncoló árnyékát eltörölte a fény.

- Aztán megismertem Faith édesapját, és véget ért az álom.

A férfi annyira tudni akarta a folytatást, hogy óvatossága dacára önkéntelenül is kibukott belőle a következő kérdés:

- Szerelmes volt belé?

- Igen. Ha nem lettem volna, nem lenne Faith.

Jonas nem ezt a választ akarta hallani. Gyengéden Liz vállára tette a kezét.

- Akkor miért neveli egyedül?

- Egyértelmű, nem? - kérdezett vissza a lány, majd határozottan lefejtette magáról a férfi kezét. - Nem kellett nekem.

- Ettől még felelősséggel tartozik magának és a gyerekeknek!

- Ne beszéljen nekem a felelősségről! Faith az én felelősségem, egyedül az enyém.

- A jog másképp látja ezt a kérdést.

- Nem érdekel! - csattant fel a lány. - Ő is fejből tudta az összes vonatkozó törvényt, de mindez mit sem számított. Nem kellett nekem.

- Szóval büszkeségből nem érvényesítette a jogait? - kérdezte Jonas, majd türelmetlenül visszafordult a mosogató felé. - Miért nem harcolt azért, ami megilleti?

- A részletekre kíváncsi, Jonas? - kérdezte Liz gúnyosan. Az emlékek fájdalmat és szégyent ébresztettek benne. Úgy döntött, inkább marad a düh mellett. Visszament az asztalhoz, és kiitta a borát. - Nem voltam még tizennyolc éves. A főiskolára készültem, hogy azt tanulhassam, és később azt tehessem, ami érdekel. Sokkal érettebbnek tartottam magam az osztálytársaim többségénél, akik csak sodródtak egyik óráról a másikra, miközben csak az foglalkoztatta őket, hol lesz a következő buli. Én az estéim többségét a könyvtárban töltöttem. Ott találkoztam vele. Végzős volt, és tudta, ha nem megy át, emiatt pokolian sokat kellene fizetnie a családjának. A családja joggal vagy politikával foglalkozott a tizennyolcadik század óta. Gondolom, önnek is ismerős a jelenség, hogy valakinek tovább kell vinnie a családi vállalkozást. - A megjegyzés talált, de Jonas csak bólintott. - A többit ki tudná találni egyedül is. Minden este találkoztunk a könyvtárban, így egy idő után a legteljesebb természetességgel beszédbe elegyedtünk. Később meghívott egy kávéra. Okos volt, humoros és vonzó, emellett úriember. - Liz ekkor elfújta a gyertyákat, túlzott erővel. Az illatuk betöltötte a konyhát, és elért Jonas orráig is. - Fülig szerelmes lettem belé. Virágot vett nekem, és szombat esténként hosszan beszélgettünk az autójában. Amikor azt mondta, hogy szerelmes belém, hittem neki. Úgy éreztem, hogy elfér a tenyeremben az egész világ. - A lány türelmetlenül visszatette a poharát. Be akarta fejezni a történetet, túl akart lenni az egészen. - Azt mondta, feleségül vesz, amint megalapozta az egzisztenciáját. Ültünk az autójában, bámultuk a csillagokat, ő pedig mesélt nekem az otthonáról Dallasban, a csodálatos szobákról, az estélyekről, a személyzetről, a csillárokról. Olyan volt, mint egy mese, tudja: boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Aztán egy nap eljött látogatóba az édesanyja - tette hozzá Liz nevetve, de olyan erővel markolta meg a szék háttámláját, hogy kiféheredett a bőr az ujjain. - Pontosabban felküldte a sofőrjét értem a kollégiumba. Marcus egy szót sem szólt a látogatásáról, de én nagyon örültem neki, hogy végre találkozom vele. Egy fehér Rolls-Royce várt lent a kollégium előtt, amelyet csak filmekben lehet látni. Amikor a sofőr kinyitotta nekem az ajtót, szinte lebegtem. Beszálltam, és akkor Marcus édesanyja kész tények elé állított. Közölte, hogy a fiának meg kell őriznie a család hírnevét, adnia kell a megjelenésére. Azt mondta, helyes lány vagyok, de egyáltalán nem illek a dallasi Jensann klánba.

Jonas szeme elkeskenyedett a név hallatán, de nem szólt semmit. Liz nyughatatlanul a tűzhelyhez lépett, és elkezdte súrolni a tetejét.

- Azzal folytatta, hogy már beszélt a fiával, aki megértette, hogy véget kell vetnie a kapcsolatunknak. Ezután felajánlott egy csekket kárpótlásul. Végtelenül megalázó volt, arról nem is beszélve, hogy akkor már kisbabát vártam. Még nem szóltam róla senkinek, mert épp aznap reggel tudtam meg. Nem fogadtam el a pénzt. Kiszálltam az autóból, és egyenesen Marcushoz mentem. Biztos voltam benne, hogy szeret, és képes lemondani mindenről értem meg a gyerekekért. Tévedtem. - A lánynak annyira száraz volt a szeme, hogy az már fájt. Megdörzsölte néhányszor. - Amikor leültünk beszélgetni, tárgyilagos hangon érvelni kezdett. Azt mondta, nagyon hálás a velem eltöltött időért, szép volt, jó volt, de vége. A szülei

pénzelik a tanulmányait, nem mondhat ellent nekik. Ezután közölte, hogy ettől még találkozhatunk időnként, mindaddig, amíg titokban tartjuk a kapcsolatunkat. Amikor elárultam neki, hogy terhes vagyok, dühös lett. Azt kérdezte, hogyan tehettem ezt vele. Én! - Liz beledobta a mosogatószivacsot a mosogatóba, mire felfröccsent a forró mosogatószeres víz. - Azt mondta, nem kell neki a gyerek, és egy ilyen buta lány sem, aki teherbe esik tőle, és tönkre akarja tenni az életét. Arra kért, vetessem el. Mintha Faith csak egy tárgy volna, amelytől meg lehet szabadulni, és el lehet felejteni. Kiborultam, és ő is elvesztette az önuralmát. Elkezdett fenyegetőzni. Azt mondta, elterjeszti rólam, hogy félreléptem, és a barátai őt igazolják majd. Soha nem fogom tudni bebizonyítani, hogy övé a gyerek. Meg hogy szegyenbe hozom a szüleimet, és ha nagyon makacskodom, talán még be is perelik őket. Ezután dobálózni kezdett egy csomó jogi kifejezéssel, amelyeket nem értettem, de azt igen, hogy végzett velem. A családjának komoly befolyása volt a főiskolán, és közölte velem, gondoskodni fog róla, hogy kirúgjanak. Mivel buta voltam, és elhittem mindent, amit mondott, megijedtem. Adott egy csekket, és közölte, hogy tűnjek el az államból, de az lenne a legjobb, ha az országból is távoznék. Akkor senkinek nem kellene tudnia a dologról. Egy hétig nem tettem semmit. Kábán bejártam az óráimra, és abban reménykedtem, hogy egyszer csak felébredek, és rájövök, hogy az egész csak álom. Végül szembe kellett nézmem a valósággal. Levelet küldtem a szüleimnek, megírtam benne mindent, amit csak tudtam. Eladtam az autót, amelyet az érettségimre vettek, beváltottam a csekket, amelyet Marcustól kaptam, és Cozumelre költöztem, hogy megszüljem a gyerekeimet.

Jonas mindent tudni akart, de egyelőre meg kellett őriznie az önuralmát.

- A szüleihez is mehetett volna.

- Igen, de Marcus meggyőzött, hogy csak szegyenbe hoznám őket. Azt mondta, megutálnának, és hogy a baba csak púp lenne a hátukon.

- Miért nem ment az ő családjához? Joga volt hozzá, hogy gondoskodjanak magukról.

- Hozzájuk? - kérdezte Liz csípősen. - Hogy ők gondoskodjanak rólunk? Előbb mentem volna a pokolba!

A férfi várt egy pillanatig, amíg biztos volt benne, hogy nyugodtan tud beszélni.

- Még csak nem is tudnak a gyerekről, ugye?

- Nem, és nem is fognak tudni. Faith az enyém.

- A kislányának mit mondott?

- Csak azt, amit tudnia kell. Sosem hazudnék neki.

- Hallott róla, hogy Marcus Jensann indul a szenátorválasztáson, és hogy még ennél is magasabb babérokra tör?

Liz hirtelen falfelhérré vált.

- Ismeri?

- Csak a hírét.

A lány megnyugodott egy pillanatra, de aztán még sápadtabb lett.

- Nem tud Faith létezéséről. Egyikük sem. Nem is tudhatnak róla soha!

Jonas fürkésző pillantást vetett Lizre, majd tett egy lépést felé.

- Mitől fél?

- A hatalmuktól. Faith az enyém, és az enyém is marad. Egyikük sem érhet hozzá egy ujjal sem!

- Ezért él itt? Bujkál előlük?

- Mindent megteszek, amit csak kell, hogy megvédjem a gyerekeimet.

- Még mindig menekül előle - jegyezte meg a férfi dühösen, és megragadta a lány karját. - Egy megrémisztett kamasz lakik magában, akinek sosem volt alkalma kinyílni és érezni, hogy él. Mit gondol, egy ilyen férfi, mint ő, emlékszik magára egyáltalán? Olyan valaki elől menekül, aki fel sem ismerné az utcán!

Liz akkora pofont adott Jonasnak, hogy a férfinak hátrabicsaklott a feje. A lány zihálva hátrálni kezdett, és elszörnyedt, hogy tud ilyen erőszakos is lenni.

- Maga akarja megmondani nekem, mi elől menekülök? - suttogta. - Maga akarja megmondani, mit érzek?!

Az ajtó felé lódult, de a férfi még azelőtt elkapta, hogy odaért volna. Erősen megragadta Lizt, és maga felé fordította. Fogalma sem volt, miért ilyen dühös rá, és arról sem, miért nem képes uralkodni magán.

- Mennyi mindenről mondott le miatta? - kérdezte ellentmondást nem tűrő hangon. - Mi minden maradt ki az életéből?

- Ez az én életem! - kiabálta a lány.

- A maga élete, igen, amelyet nem hajlandó megosztani senkivel, csak a lányával. Mégis mihez kezd majd, ha Faith felnő? Mihez kezd húsz év múlva, amikor nem marad magának semmi az emlékein kívül?

- Hagyjon békén! - nyöszörögte a lány, és még mielőtt bármit tehetett volna, könnybe lábadt a szeme.

Jonas még erősebben szorította a karját, amíg Liz rá nem nézett.

- Mindenkinek szüksége van valakire. Még magának is. Ideje, hogy valaki bebizonyítsa ezt.

- Ne!

Liz igyekezett elfordítani a fejét, de a férfi gyorsabbnak bizonyult. Hevesen megcsókolta, és bár a lány vonaglott, a karja a testük közé szorult, és Jonas acélos izmai nem engedték kiszabadulni. Félelemmel és dühvel vegyes érzéseibe szenvedély keveredett. Igyekezett ellenállni mindegyiknek, de a férfi ajka megadást és viszonzást követelt.

- Nem ellenem küzd - közölte Jonas. - Önmagával harcol, még hozzá azóta, hogy találkoztunk.

- Engedjen el! - követelte Liz. Határozottnak akart tűnni, de megremegett a hangja.

- Erről beszélek. Ugyanannyira akarja, hogy elengedjem, mint hogy ne. Sokáig egyedül kellett döntéseket hoznia. Ezúttal én hozok egyet maga helyett.

A lány dühödt tiltakozása szenvedélyes csókba fulladt.

A férfi magával ragadta a kanapéra. Liz csapdába esett, és érezte, hogy felforr a vére Jonas alatt. Igen, valóban magával viaskodott. Előbb magával kellett megküzdenie, ha meg akart küzdeni a férfival, de vesztesre állt. Szinte kívülről hallotta, ahogyan nyöszörögni kezd, miközben az ügyvéd ajka lejjebb vándorol a nyakára. Kéjesen nyöszörgött. Nekifeszült Jonas

izmos testének, de nem tiltakozásképpen. Akarj engem! - mintha ezt sugallta volna a mozdulat. Akarj olyannak, amilyen vagyok!

Erei lüktetni kezdtek olyan testrészeiben is, amelyek hosszú éveken át csak szenderegtek. Az élet úgy zúdult át rajta, mint a viharos jégeső a vékony üvegen, amíg minden védelmi vonala szét nem roncsolódott. Kétségbeesett sóhajtással megragadta Jonas fejét, és visszakövetelte az ajkát.

Szenvedély, élet, ígéretek ízét érezte. Vágyott mindegyikre. Oly sokáig lebéklyózott szenvedélye kiszabadította magát, és átvette az irányítást. Vágyott a férfira. Pokolba minden mással!

Jonasnak fogalma sem volt, mi hajtja ennyire. Talán a düh, talán a vágy, talán a fájdalom. Csak annyit tudott, hogy meg akarja hódítani Lizt - a testét, a lelkét, a szellemét. A lány megvadult alatta, de már nem azért, mert ellen akart állni neki. Minden mozdulata azt követelte, hogy vegyen el tőle még többet, és adjon neki még többet, méghozzá gyorsan. Vihar volt, amely dühöngeni akart, futótűz, amely fel akart emészteni mindent.

A férfi lehúzta Lizről a blúzát, és félredobta. Az elé táruló látványtól görcsbe rándult a gyomra. Benne is elszabadult valami hatalmas erő, amelynek a létezéséről már régóta nem volt hajlandó tudomást venni. Sóvárogva szájába vette a lány mellbimbóját, és ettől mindketten szédülni kezdtek. Liznek friss íze volt, mint egy pohár hűvös ásványvíznek. Érezte, ahogyan a lány teste az övére fonódik - feszes volt, mint az új húrja, és forró, mint a láva.

Ártatlansága, amely mintha lénye elválaszthatatlan részét képezte volna, ott remegett fékezhetetlen szenvedélye alatt. Egyetlen élő férfi sem tudott volna ellenállni ennek a kettősségnek.

Jonas épp a lány nyakát csókolgatta, amikor érezte, hogy kettészakad az ing a hátán. Liz szinte tudatában sem volt annak, mit művel. A férfi érintése olyan parancsokat küldött az agyának, amelyekre nem tudott nemet mondani. Érezni akarta a bőrén a bőrét, át akarta élni azt a bensőségességet, amelyet oly sokáig megtagadott magától.

Senki nem volt az életében Marcus óta, és miközben meztelen testük végre összesimult, már azt is tudta, miért. Mert Jonasból csak egy volt. Visszahúzta a férfi fejét, mert újra érezni akarta ajka ízét.

Jonas lerángatta a lányról a nadrágját, Liz mégsem érezte sebezhetőnek magát. Inkább sebezhetetlennek. Levegőért kapkodva ő is lerángatta a férfiét. Ezután nem adott Jonasnak választási lehetőséget. A végső megkönnyebbülés utáni kétségbeesett vágyában meglovagolta a férfit, és magába zárta, amíg meg nem telt vele. Azonnal fel is ért a csúcsra, és meglepetten kinyitotta a szemét.

Jonas közről figyelte az arcát. A lány ajka reszketni kezdett, de mielőtt levegőhöz jutott volna, a férfi még magasabbra repítette. Nem tudták volna megmondani, meddig egyensúlyoztak a késleltetett kéj és a beteljesülés közötti keskeny határvonalon. Jonas ekkor szorosan magához ölelte Lizt, a lány is őt, és egyszerre kezdtek száguldani a szabadságba.

Liz nem szólt. Csak lassan nyugodott meg a teste, hiába igyekezett siettetni a folyamatot. Jonas nem mozdult, továbbra is az ölelésében tartotta a lányt. Liz szerette volna, ha a férfi beszél hozzá, ha mond valamit arról, ami közöttük történt. Eddig csak egy szeretője volt életében, akitől azt tanulta, hogy nem várhat egy férfitől semmit.

Jonas egy pillanatig a lány vállán pihentette a fejét.

Meg kellett küzdenie a saját démonaival.

- Sajnálom, Liz.

Ennél rosszabbat nem is mondhatott volna. A lány behunyta a szemét, és kiürítette magából az érzéseket. Majdnem sikerült is neki. Látszólag összeszedetten a padlón heverő ruháiért nyúlt.

- Nincs szükségem bocsánatkérésre - közölte, majd elhúzódott a férfitől, és gombócba gyúrt ruháival a kezében átment a hálószobába.

Jonas mélyet sóhajtott, majd felült. Valamiért képtelen volt megtalálni a megfelelő hangot Liz Palmerral. Bármit is tett vagy mondott, az a visszájára sült el. Továbbra sem értette, hogyan lehetett ennyire heves a lánnyal, ennyire rámenős, hogy nem hagyott neki választási lehetőséget a végkimenetelt illetően. Talán fel kellene vennie egy testőrt mellé, és visszaköltöznie a szállodába. Valóban nem akarta, hogy Liznek baja essék, de valamiért nem tudott megfelelően cselekedni ennek érdekében. Amikor a lány a konyhában elmondta, min ment keresztül, egy megzabolázhatatlan erő tombolni kezdett benne. Nem volt rá sem mentsége, sem magyarázata, hogy ez végül miért a szenvedély formáját öltötte magára. Az, hogy bocsánatot kért, egyáltalán nem volt odaillő, mégsem tudott mással szolgálni.

Felvette a nadrágját, és elindult a szobája felé... Már meg sem kellett volna lepődnie azon, hogy a lába önkéntelenül is Liz szobája felé vitte. A lány épp egy köntöst vett magára.

- Késő van, Jonas.

- Fájdalmat okoztam?

Liz olyan pillantást vetett rá, hogy a férfi összerándult a bűntudattól.

- Igen. Most pedig, ha megbocsátasz, szeretnék lezuhanyozni, mielőtt lefekszem.

- Semmi mentségem nincs rá, hogy ennyire heves voltam, nem is hiszem, hogy bármivel jóvá tudom tenni, de...

- Tévedsz. A bocsánatkéréseddal okoztál fájdalmat - szakította félbe a lány. - Ha elmondtrad, amit mondani akartál, szeretnék egyedül lenni.

Jonas meredten bámulta Lizt egy pillanatig, majd a hajába túrt. Hogyan hihette, hogy érti a lányt? Mindig is rejtély volt számára, és ez most sem változott.

- Az ördögbe is, Liz, nem azért kértem bocsánatot, mert szerelmeskedtem veled, hanem azért, mert képtelen voltam a gyengédségre! Gyakorlatilag rád másztam, és leszaggattam a ruhádat!

A lány karba fonta a kezét maga előtt, és igyekezett megőrizni a nyugalma.

- Tévedsz, én szaggattam le a tiédet.

A férfi elmosolyodott.

- Igen, tényleg.

Liz nem mosolygott.

- Szeretném, hogy bocsánatot kérjek?

Jonas ekkor odalépett a lányhoz, és a vállára tette a kezét. Pamutköntöse vékony volt, és élénk színű.

- Nem. Inkább valami olyasmit szeretnék hallani, hogy ugyanannyira kívántál engem, mint én téged.

Liz bátorsága kezdett meggyengülni, ezért elnézett a férfi válla fölött.

- Azt hittem, ez egyértelmű.
- Liz! - Jonas visszafordította a lány arcát maga felé.
- Rendben. Kíváncsi vagyok. Most pedig...
- Most pedig - vágott közbe a férfi - meghallgatsz, rendben?
- Nem kell mondanod semmit.

- De igen - ellenkezett Jonas, majd magával húzta Lizt az ágyhoz, és leültek. Pontosan ott fogta meg a lány kezét, ahol a hold fénye az ágyra esett. - Egyetlen céllal jöttem Cozumelre. Ezzel a céllal kapcsolatban nem változtak az érzéseim, de másban igen. Amikor először találkoztunk, úgy éreztem, hogy tudsz valamit, és elhallgatod előlem. Egy ideig összekapcsolódtál a fejemben Jerryvel. Később, viszonylag hamar, rájöttem, hogy másról van szó. Meg akartalak ismerni, magad miatt.

- Miért?

- Nem tudom. Fontos vagy nekem, akár akarom, akár nem. - A lány meglepett pillantása láttán elmosolyodott. - Első látásra olyan vagy, mint egy magabiztos üzletasszony, de a lelked olyan, mint egy elveszett gyereké. Ma este szándékosan tereltem a szót Faithre, mert tudni akartam, mi hozott ide. Miután elmondtad, nem tudtam mit kezdeni veled.

Liz kivette a kezét a férfiéből.

- Ez érthető. A legtöbb ember nehezen fogad el egy anyát, akinek házasságon kívül született a gyereke.

Jonas megint megragadta a lány kezét, és látszott rajta, hogy dühös.

- Ne adj szavakat a számba! Meséltél a múltadról a konyhában, és én láttalak magam előtt fiatalon, lelkesen és bizakodóan. Éreztem, milyen lehetett neked, amikor becsaptak és megsebeztek. Láttam, hogyan hatott ez rád, hogyan akadályozott meg abban, hogy azt tedd, amit szerettél volna.

- Mondtam már, hogy nem bántam meg semmit.

- Tudom - bólintott a férfi, majd az ajkához emelte Liz kezét, és megcsókolta. - Azt hiszem, egy pillanatig úgy éreztem, hogy nekem kell keseregnem helyetted.

- Jonas, azt hiszed, mindenkinek úgy alakul az élete, ahogyan azt gyerekként megálmodta?

A férfi halkán elnevette magát, majd átkarolta a lányt, és magához ölelte. Liz egy ideig csak ült mozdulatlanul, nem tudta, mihez kezdjen a szeretet ilyen természetes megnyilvánulásával. Végül Jonas vállára hajtotta a fejét, és behunyta a szemét.

- Jerryvel társak akartunk lenni - bukott ki a férfiből.

- Miben?

- Mindenben.

A lány megérintette az érmét Jonas nyakláncán.

- Neki is volt egy ilyen.

- A nagyszüleinktől kaptuk gyerekkorunkban. Két egyforma arany ötdolláros. A különös az, hogy nekem mindig a fej volt felfelé, Jerrynek pedig az írás. - A férfi a kezébe vette az érmét. - Tizenhat éves volt, amikor ellopta az első autóját. Ráadásul heccből, mivel bármelyik autót elvihettük a garázból. Azt mondta, azért tette, mert kíváncsi volt rá, hogy megússza-e.

- Nem könnyítette meg az életedet, ugye?

- Hát nem. Magának sem, bár sosem tett semmit gonoszságból. Voltak helyzetek, amikor utáltam, de valahol mélyen mindig szerettem.

A lány odabújt a férfihoz.

- A szeretet jobban tud fájni, mint a gyűlölet.

Jonas megcsókolta Liz feje búbját.

- Liz, még egyetlen ügyvéddel sem beszéltél Faithről, ugye?

- Miért kellett volna?

- Marcus felelősséggel tartozik irántatok, ha másképp nem, hát anyagilag.

- Egyszer már elfogadtam tőle pénzt. Soha többé nem fogok.

- Meg lehetne állapodni a gyerektartás összegében a nyilvánosság bevonása nélkül, és akkor nem kellene hét napot dolgoznod egy héten.

A lány vett egy mély lélegzetet, és elhúzódott a férfitől annyira, hogy lássa az arcát.

- Faith az én gyerekem, csak az enyém azóta, hogy Marcus átnyújtotta nekem azt a csekket. Kifizethettem volna belőle az abortuszt, és folytathattam volna azt az életet, amelyet elterveztem. Másképp döntöttem. Úgy, hogy megtartom a gyerekem, felnevelem, gondoskodom róla. Faithtól csak boldogságot kaptam, amióta megszületett, és nem áll szándékomban osztozni rajta.

- Egy nap megkérdezi majd az édesapja nevét.

Liz megnedvesítette az ajkát, de bölintott.

- Akkor majd megmondom neki. Szabadon dönthet, mihez kezd veled.

Jonas nem erőltette tovább a témát, de ettől még elhatározta, hogy megkéri az asszisztensét, nézzen utána a gyerektartással és az apasággal kapcsolatos törvényeknek.

- Találkozhatom Faithszel? Tudom, abban állapodtunk meg, hogy eltűnök a házadból és az életemből, mielőtt hazajönne, így is lesz, de örülnék, ha találkozhatnék veled.

- Találkozhatsz veled, ha még Mexikóban leszel.

- Köszönöm. Még egy utolsó kérdés.

A lány mosolya ezúttal könnyen jött.

- Najó, egy utolsó.

- Nem volt rajta kívül más férfi az életemben, ugye?

Liz mosolya lehervadt.

- Nem.

Jonas hálát érzett, egyúttal büntudatot is.

- Akkor hadd mutassam meg, hogyan kellett volna!

- Semmi szükség...

- Dehogynem - ellenkezett a férfi, majd gyengéden kisimította a lány haját az arcából. - Sőt mindkettőnknek szüksége van rá. Azóta vágyom rád, hogy először megláttalak.

Az ajka oly édes volt, mint a tavaszi eső, és ugyanolyan gyengéd is. Lassan lefejtette Lizről a köntösét, és csókolgatni kezdte ott, ahol lemeztelenedett a bőre.

- Olyan a bőröd, mint az arany - sóhajtotta, majd megcirógatta a lány mellét, ahol megváltozott bőrének árnyalata. - Gyönyörű, puha, finom. Szeretném látni az egész testedet.

- Jonas...

- Minden porcikádat - folytatta a férfi, és addig bámulta Lizt, amíg fel nem forrósodott körülöttük a levegő.

A lány nem ellenkezett. Soha, senki nem érintette még meg ilyen áhítattal, nem nézett rá ilyen sóvárgással. Amikor Jonas finoman az ágyra tolta, Liz csak feküdt meztelenül, és várt.

- Csodálatos vagy - bukott ki a férfiből. A lány teste úgy ragyogott a holdfényben, mint a mézes tej. Sötét, tágra nyílt szemében bizonytalanság tükröződött. - Kérlek, bízz bennem! Szeretném látni rajtad, hogy nem félsz tőlem.

- Nem félek tőled.

- De féltél. Talán akartam is, hogy félj. Többé nem akarom.

Cirógatni kezdte a lány bőrét a nyelvével, és ráérősen elidőzött a térdhajlatánál. Liz úgy ült fel, mintha áramütés érte volna, és zihálva vette a levegőt.

- Jonas!

- Lazulj el! - kérte a férfi, és finoman végigsimított a lábán, fel egészen a csípőjéig. - Azt akarom érezni, hogy elolvadsz a karomban. Feküdj vissza, Liz! Hadd mutassam meg, mit tudok adni!

A lány csak azért engedelmeskedett, mert nem volt ereje ellenállni. Jonas végig beszélt hozzá, simogatta, csókolgatta, amíg annyira el nem gyengült, hogy viszonzni sem maradt ereje a becézgetést. A férfi éppen ezt akarta, úgy szeretkezni vele, mintha még szűz volna. Lassan, visszafogottan és emberfeletti türelemmel csábítgatta, ingerelte. Miközben ajka egyre feljebb vándorolt a combján, szinte érezte Liz bőrének bizsergését.

A lány nem hitte volna, hogy létezik az érzeteknek ilyen mélysége és határtalansága. Olyan szabadságot élt meg, mint amelyet korábban csak a bűvárkodás során, a tenger mélyén. Lebegett a teste, súlytalanok voltak a végtagjai, mégis érzett minden érintést, minden mozdulatot. Benyomásai, mint valami álomban, puhán egymásba folytak. Vajon meddig tarthat egy ilyen állapot? Lehetséges, hogy megtalálja egyszer az állandóságot valaki oldalán?

Liz teste karcsú volt, és izmos. Mint egy fegyelmezett és képzett táncosnőé, gondolta Jonas. Az öltözőasztalán lévő tálból finom illat áradt, de a férfit mégis a lány illata részegítette meg, amely hűvös volt, mint egy vízesés. Kiüresedett az elméje, és egyetlen vágy maradt a szívében: hogy örömet szerezzen neki. Márpedig a szeretetnek, ha önzetlen, hihetetlen ereje van.

Liz teste ívben megfeszült. Elképedt, milyen szédítő sebességgel került át egy lebegő világból egy háborgó világba. Jonas belemerült újra meg újra, míg a lány reszketve fel nem ért a csúcsra. Amikor a keze elernyed a férfiában, Jonas elégedetten belefeledkezett a kájbe maga is.

Liznek fogalma sem volt, hogy a szenvedély ilyen világokat ölelhet át, és hogy a test képes elviselni az érzékek ilyen felcsigázottságát. A férfi olyan titkokat fedett fel előtte, amelyeket még elképzelni sem volt lehetősége korábban. Ajka, amely az ő bőrétől forrósodott fel, titkokról mesélt, és válaszokat suttogott. Gyengéd volt, csábító, cirógató, ugyanakkor mohó is. A lány levegőért kapkodott, és nem maradt más választása, hagyta Jonasnak, bármit is akart kezdeni vele, sőt sürgette, hogy mutasson neki még többet.

Ha ez a szerelem, még soha nem kapott ízelítőt belőle. Ha ez a szenvedély, eddig csak a felszínét érintette. Ideje volt vállalnia a mélység kockázatát.

A férfi érezte, hogy a lány megbízik benne, és ez mélyen megindította. Azt hitte, már tisztában van vele, mit jelent a vágy és a sóvárgás, de ennyire teljesen még soha nem élte át egyiket sem. Tudta, milyen érzés egy másik ember részének lenni, de nem hitte volna, hogy valaha is megtapasztalja az egység élményét még egyszer. Az érzés kivédhetetlenül magával rántotta. Összetartozott Lizzel.

Lassan tette magáévá, hogy a borzongás, amely hatalmába kerítette a lányt, átjárja mindkettőjüket. Lizzt magával ragadta a diadal és szenvedély elegyének mámorító érzése. Jonas ekkor maga fölé húzta őt. Szoros ölelésben, összeforrt ajakkal követték egymás mozdulatait.

A lány haja úgy hullott a hátára, mint az eső. Érezte a férfi szapora szívverését a saját mellkasán. Amikor a végső szenvedély gátja robbanásszerűen átszakadt, Jonas Liz nevét suttogta, a lány pedig hagyta, hogy elmossa az ár.

9.

Liz lustán nyújtózott egyet, és érezte, hogy lassan magához tér. Még nem nyitotta ki a szemét, várta, hogy megszólaljon az ébresztőórája. Ritkán érezte ennyire ellazultnak magát még alvás után is, ezért engedélyezett magának egy kis lustálkodást. Egy óra múlva, tűnődött, lent lesz a bűvárboltban, és hozzáfog a napi teendőihez. Eszébe jutott az üvegfenekű hajó, és összevonta a szemöldökét. Vajon neki kell kivinnie aznap? Fura módon nem emlékezett rá.

Összerezzen... Azért nem emlékezett rá, mert nem tudta. Két napja nem foglalkozott a napirendjével, előző éjjel pedig...

Kinyitotta a szemét, és tekintete Jonaséval találkozott.

- Láttam, ahogyan magadhoz térsz - súgta a férfi, majd fölé hajolt, és megcsókolta. - Elképesztő volt.

Liz megmarkolta a takaróját, és kicsit feljebb húzta magán. Vajon mit kellene mondania? Még soha nem töltötte együtt az éjszakát egy szeretővel, soha nem ébredt úgy, hogy egy felnőtt feküdt mellette az ágyában. Megköszörülte a torkát, és azon tűnődött, vajon minden férfi olyan érzékeny kócos-e reggel, mint Jonas Sharpe.

- Hogy aludtál? - kérdezte, és ostobának érezte magát.

- Jól - felelte a férfi mosolyogva, majd kicirógatta Liz haját az arcából egy ujjával. - És te?

- Én is.

A lány zavartan markolászta a takarót, amíg az ügyvéd meg nem fogta a kezét. Tekintete meleg volt, és mély tűzű. Liznek egyre szaporábban vert a szíve.

- Miért vagy zavarban mellettem? Nem gondolod, hogy kicsit elkéstél ezzel, Elizabeth?

- Nem vagyok zavarban - tiltakozott a lány, de amikor a férfi megcsókolta meztelen vállát, elpirult.

- Mindenesetre hízelgő. Ha zavarban vagy - folytatta Jonas, miközben finoman megharapta Liz fülcimpáját-, az azt jelenti, hogy nem vagyok közömbös neked. Rosszulesne, ha úgy éreznéd, hogy csak egy futó kaland voltam.

Lehetséges sóvárogni olyasmi után, amit az éjjel már maradéktalanul megkapott? - tűnődött a lány. Nem tartotta valószínűnek, a teste azonban mást mondott. Ő mégis az eszére hallgatott, mint a legtöbbször.

- Ideje felkelni - jegyezte meg. Egyik kezével szorosán markolta a takarót, a másikkal felkőnyökölt, és vetett egy pillantást az órára. - Lehetetlen! - dűnnyögte, és megnézte magának a kijelzőt még egyszer. - Negyed kilenc?

- Miért lenne lehetetlen? - kérdezte a férfi, majd becsúsztatta kezét a takaró alá, és megcirógatta Liz combját.

- Azért - kezdte a lány, miközben majd kiugrott a bőréből Jonas érintésétől -, mert én mindig negyed hétre állítom be!

A férfi folytatta a kalandozást. Könnyű csókokkal halmozta el Liz vállát, majd ajka egyre lejjebb vándorolt a lány karján.

- Attól tartok, az éjjel elfelejtetted beállítani.

- De én mindig... - kezdte Liz, majd elhallgatott. Nehéz volt úgy összeszedni a gondolatait, hogy közben Jonas csókolgatta. Igen, valóban nem az ébresztőórán, a másnapi teendőin és az ügyfelein járt az esze. A férfi töltötte be a lelkét, mint ezen a reggelen is.

- Mindig micsoda?

- Mindig félkelek hatkor, akár beállítom az órát, akár nem.

- Akkor ez egy kivételes reggel - állapította meg Jonas nevetve, és finoman visszahúzta a lányt fekvő helyzetbe. - Azt hiszem, ezt is hízelgőnek vehetem.

- Talán többet hízelgek neked a kelleténél - morogta Liz, és ki akart kászálódni az ágyból, de a férfi egyszerűen visszarántotta magához. - Fel kell kelnem.

- Nem, nem kell.

- Jonas, már így is késésben vagyok! Dolgoznom kell.

- Egyetlen dolgot kell csak tenned, és ez nem más, mint hogy szerelmeskedsz velem. - Jonas megcsókolta a lány ujjait, majd lassan lefejtette őket a takaróról. - Nélküled nem élem túl ezt a napot.

- A hajók...

- Már kifutottak, ebben biztos vagyok - nyugtatta meg a férfi, és cirógatni kezdte Liz mellét a hüvelykujjával. - Luis rátermett fiúnak tűnik.

- Az is, de nem voltam lent már két napja.

- Egy harmadikat is túlélnek nélküled.

A lány teste szinte remegett már a vágytól, ami lassan úrrá lett az elméjén is. Megölelte a férfit.

- Igen, talán tényleg túlélnek.

Liz gyerekkora óta nem maradt az ágyban tízig. Felelőtlen csitrinek érezte magát, miközben feltette a kávéját. Igaz, Luis valóban ugyanolyan jól bánt a bolttal és a hajókkal, mint ő maga, de ez nem a fiú feladata lett volna aznap. Ehhez képest ő itt mosolyog a konyhában tízkor, és miközben fő a kávé, a teste még forró a szerelmeskedéstől. Minden megváltozott az életében azóta, hogy Jonas Sharpe átlépte a küszöbét.

- Ha már kivettél egy szabad délelőttöt, legalább ne legyen büntudatod miatta! - szólalt meg a férfi a háta mögött.

Liz kenyérszeleteket tett a pirítóba.

- Könnyű azt mondani. Azt sem tudom, milyen teendőim lennének ma.

- Liz! - Az ügyvéd megfogta a karját, majd határozottan maga felé fordította. Fürkésző pillantást vetett rá, igyekezett megérezni a hangulatát, mielőtt folytatta volna. - Tudod, Philadelphiában munkamániásnak tartanak. A barátaim sokszor aggódtak amiatt, hogy túl sokat és túl sokáig dolgozom, pedig hozzád képest henye nyugdíjas vagyok.

A lány összevonta a szemöldökét.

- Csak azt teszem, amit tennem kell. Ahogy te is.

- Igaz. A jelek szerint nekem az a dolgom, hogy addig piszkáljalak, amíg el nem engeded magad végre.

Liz önkéntelenül is elmosolyodott.

- Szerintem nemcsak munkamániásnak tartanak, hanem a piszkálódás szakértőjének is, igaz?

- Még diplomám is van róla.

- Jó neked. Én ellenben az időbeosztás szakértője vagyok, és már készen is van a pirítósom.

A férfi hagyta, hogy a lány kivegye a megbarnult kenyérszeleteket. Megvárta, amíg megvajazza őket, majd elvette magának az egyiket.

- Említetted, hogy bűvárórákat is adsz.

Liz összevonta a szemöldökét, és így is maradt, amíg meg nem hallotta, hogy lefőtt a kávé. Elővett egy csészét, aztán némiképp megenyhülve elővett még egyet.

- Igen?

- Szeretnék a tanítványod lenni. Ma.

- Ma? - kérdezte a lány, miközben átnyújtotta Jonasnak a kávéját. A sajátját állva kezdte inni a tűzhelynél. - Meg kell néznem a mai beosztást. Elvileg már mind a két bűvárhajó kint van.

- Nem csoportos órát szeretnék venni, hanem egyénit. Kivihetnél a Kivándorlón.

- A magánórákat Luis adja. Általában.

A férfi elmosolyodott.

- Jobban szeretném, ha ezúttal a vezetőség adná.

Liz lesöpögette magáról a morzsákat.

- Rendben. De sokba fog ez neked kerülni.

Jonas vigyorogva a lány felé emelte a csészéjét.

- Ebben egy percig sem kételkedtem.

Amikor a férfi beállt egy keskeny parkolóhelyre a szállodánál, Liz elnevette magát.

- Ha téged is kizsebelt, miért vállaltad el a védelmét?

- Mindenkinek joga van ügyvédhez - emlékeztette Jonas. - Emellett úgy véltem, ha az ügyfelem lesz, békén hagyja majd a zsebemet.

- Békén hagyta?

- Igen - felelte a férfi, és kézen fogta a lányt. Átvágtak a járdán a homok felé. - Csak az órámot lopta el.

Liz úgy kuncogott, mint egy kamasz lány. Jonas még soha nem hallotta ilyen jókedvűnek.

- Sikerült felmentetned?

- Két év próbaidőre. Látod? Jól megy az üzleted.

Liz a szeme elé tartotta a kezét napellenzőül, és a bolt felé pillantott. Luis éppen könnyűbűvár-felszerelést adott át két házaspárnak. A lány ekkor balra nézett, és látta, hogy már csak a Kivándorló van a kikötőben.

- Cozumel egyre népszerűbb - dünnyögte.

- Nem ez a cél?

- Üzletileg? - Liz vállat vont. - Bolond lennék panaszkodni.

- Hát akkor?

- Néha úgy érzem, jobb lenne, ha idáig nem érnének el a világ változásai. Nem örülnék, ha a vizet ellepné a napolaj. Hola, Luis!

- Szia, Liz! - köszönt vissza a fiú lelkesen. Futólag végigmérte Jonast, majd a lányra vigyorgott. - Azt hittük, itt hagyta bennünket. Hogy éreztél magad Acapulcóban?

- Ezúttal egy fokkal jobban - ismerte el Liz, és már a pult mögött is termett, hogy megnézzék az aznapi beosztást. - Minden rendben ment?

- Igen. Jose megjavította ezt-azt, és szóltam Miguelnek, hogy helyettesítsen téged a hajókon, de rajta tartom a szemem. Ó, és meg hozta a postás ezt a... hogy is mondják angolul... brosúrát a vízibiciklikről.

Elővett egy színes ismertetőt, de Liz csak bólintott.

- Látom, a Brinkman-csapat kint búvárkodik. Elvittük őket Palancarra?

- Kétszer is egymás után. Miguel kedveli őket, mert nem feledkeznek meg a borraivalóról.

- Hm. Szóval egyedül viszed a boltot?

- Igen, de semmi gond. Volt itt egy fickó - jutott Luis eszébe. Összeráncolta a homlokát, és igyekezett előhalászni a nevét az emlékezetéből. - Vékony, amerikai. A kezdő bűvárcsoportodban volt, emlékszel?

A lány átfutotta a bevételi jegyzéket, és elégedetten bólintott.

- Trydent?

- Sí, ő az. Többször is benézett.

- Kölcsönzött valamit?

- Nem. Téged kerestt.

Liz vállat vont. Amennyiben nem kölcsönöz semmit, nincs dolga vele.

- Ha boldogulsz egyedül, akkor itt hagylak. Mr. Sharpe magánórát kért búvárkodásból.

Luis futólag Jonasra pillantott, majd elkapta a tekintetét. Kissé kényelmetlenül érezte magát a jelenlétében, ellenben észrevette, hogy a főnöknője hetek óta nem tűnt ennyire boldognak.

- Hozzak neki egy felszerelést?

- Majd én - mondta a lány. Jonasra nézett, és elmosolyodott. - Addig írd fel Mr. Sharpe-ot egy kölcsönzési nyomtatványra, adj neki számlát a felszerelésről, az óráról és a hajóútról! Mivel már... - az órájára pillantott - majdnem tizenegy óra van, csak fél napi költséget számolj fel neki!

- Hogy te milyen nagylelkű vagy! - súgta Jonas, miközben Liz a polchoz lépett, és összeszedte neki felszerelést.

- A legjobb tanárt kapta - biztosította Luis, de még mindig nem mert egy futó pillantásnál többet megkockáztatni felé.

- Efelől semmi kétségem. - Jonas bólintott, majd maga felé fordította az újságot, amelyet Luis hanyagul a pultra dobott. A reggeli kávé alatt nem jutott ideje elolvasni a híreket. A spanyol szalagcímek nem mondtak neki semmit. - Történt valami mostanában, amiről tudnom kellene? - kérdezte, és az újságra bökött.

Luis már javában töltötte a kölcsönzési nyomtatványt, és közben megnyugodott valamelyest. Jonas hangja nem hasonlított túlzottan Jerryére, és ha nem nézett rá, egészen megfeledezett a hasonlóságukról.

- Még nem volt időm belenézni. Sűrű volt a reggel.

Jonas szokásához híven megfordította az újságot, hogy megnézze a hátsó címlapot. A felső hasáiban meglátta Erika halvány, fekete-fehér fényképét. A férfi ujjai megfeszültek. Hátranézett és látta, hogy Liz még mindig a felszereléssel van elfoglalva, neki háttal. Szó nélkül rácsúsztatva az újságot a nyomtatványra, amelyet Luis épp kitölteni igyekezett.

- Nahát, ez...

- Tudom - szakította félbe Jonas halkán. - Mit írnak róla?

Luis az újság fölé hajolt, és olvasni kezdett. Egy idő után lassan felegyenesedett, az arca holtápadt volt.

- Meghalt - suttogta. - Erika meghalt.

- Hogyan?

A fiú ujjai a toll köré fonódtak, amelyet tartott.

- Leszúrták.

Jonas a késre gondolt, amelyet Liz torkának szegeztek.

- Mikor?

- Az éjjel - felelte Luis, és nagyot nyelt. - Legalábbis az éjjel találtak rá.

- Jonas - szólt oda Liz a férfinak -, hány kiló vagy?

Jonas Luison tartotta a tekintetét, és visszafordította az újságot.

- Nyolevanöt. Jobb, ha nem tud róla - tette hozzá a fiúnak halkan. Elővette a szükséges összeget a pénztárcájából. - Töltse ki a számlát!

Luis erőt vett magán, leküzdötte a félelmét, és kiegyenesedett.

- Nem szeretném, ha Liznek bármi baja esne.

- Én sem. Gondoskodom a biztonságáról.

- Eddig csak bajt hozott rá!

- Tudom - ismerte el Jonas. - De hiába mennék el, a baj itt maradna.

Luis most először vette a bátorságot, hogy megnézzze magának Jonas vonásait. Sóhajtott.

- Ne haragudjon! Valójában nem ön hozta a bajt, hanem az öccse. Féltre ne értsen, kedveltem Jerryt!

- Már nem számít, ki hozta. Vigyázni fogok Lizre!

- Vigyázzon is! - kérte Luis halkan. - Vigyázzon rá nagyon!

- Első lecke - közölte Liz, miközben kinyitotta a saját tárolórekeszét. - Minden bűvár maga cipeli a felszerelését, és maga is felelős érte! - Ezzel Jonas felszerelése felé biccentett.

A férfi vetett még egy utolsó pillantást Luisra, majd kilépett az ajtón, hogy összeszedje a holmit.

- A bűvárkodásra való előkészületek kétszer annyi erőfeszítést igényelnek, mint maga a bűvárkodás - folytatta a lány, miközben megemelte saját oxigénpalackját. - A jó hír az, hogy ennek ellenére megéri. Napnyugta előtt visszajövünk, Luis. Hasta luego! Viszontlátásra!

- Liz! - szólt utána Luis. A lány megállt, és visszafordult felé. - Hasta luego! - bökte ki a fiú nagy nehezen, közben megmarkolta a medált a nyakán.

Amint fent voltak a fedélzeten, Liz lepakolta a felszerelését, majd rutinszerűen ellenőrizte a Kivándorló műszereit.

- El tudsz lökni bennünket? - kérdezte Jonastól.

A férfi megsimogatta a lány haját, és ezzel sikerült meglepnie őt. Liz elemében volt a hajón, nagyon magabiztosnak tűnt. Jonas azon tűnődött, vajon védi-e a lányt azzal, ha a közelében marad, vagy éppen ellenkezőleg, veszélybe hozza.

- Szerintem menni fog - felelte, de továbbra is csak bámulta őt.

Liz alig észrevehetően elpirult.

- Akkor ne engem bámulj, hanem csináld!

- Szeretlek téged bámulni - vallotta be a férfi, és megölelte. - Évekig elgyönyörködnék benned.

A lány óvatosan viszonzta az ölelést, majd tétován leengedte a kezét. Túl könnyű lett volna elhinni, amit hall, hagyni, hogy visszatérjen a bizalma, odaadni a szívét, csak hogy másodszor is összetörjék. Szívesen bevallotta volna, hogy egyre szerelmesebb Jonasba, de akkor védtelen marad.

- Tizenegy órától fizetsz minden percért - közölte, miközben önkéntelenül is magába szívta a férfi illatát, és visszagondolt a mögöttük álló éjszakára.

Jonas elmosolyodott, és a lány szemébe nézett.

- Akkor hadd aggódjam én az óra miatt!

- Búvárkodásért fizetsz - emlékeztette Liz. - Márpedig nem tudsz búvárkodni, amíg el nem löksz minket!

- Igenis, kapitány! - szalutált a férfi, de még mielőtt kiugrott volna a mólóra, adott neki egy lélegzetelállító csókot.

Liz mélyen magába szívta a tengeri levegőt, majd lassan kifújta, mielőtt beindította volna a motort. Remélte, hogy összeszedettebbnek tűnik, mint amilyennek érzi magát. Jonas kezdett megnyerni egy csatát, amelyről talán nem is tudta, hogy vívja. Megvárta, amíg a férfi visszatér hozzá, és csak ekkor nyomta előre a kart.

- Több olyan helyen is lehetne búvárkodni, ahol nem lenne szükség a hajóra, de úgy gondoltam, elviszlek egy helyre, távol a strandoktól. Palancar az egyik legesodálatosabb zátony a Karib-tengeren. Egy kezdőnek eszményi, mert az északi felén sekély a víz, és a tengerfenék is lejtős, nem végződik függőleges falú szakadéokban. Több barlang és átjáró is van arrafelé, ezért minden merülés igazi kaland.

- Nem kétlem, de nekem más tervem van.

- Más?

Jonas elővett egy kis könyvecskét a zsebéből, és belelapozott.

- Neked minek tűnnek ezek a számok?

Liz felismerte a könyvecskét. Ebbe írta bele a férfi mindazt, amire Acapulcóban az öccse széfjében talált kis noteszban bukkantak. Ezek szerint Jonasnak még mindig a bosszú az első, állapította meg magában a lány.

A számok precíz, egyenes sorokban következtek egymás alatt. Még egy gyerek is felismerte volna őket, ha odafigyelt földrajzórán.

- Hosszúsági és szélességi fokoknak.

A férfi bólintott.

- Van térképed?

A jelek szerint Jonas azóta eltervezte ezt az utazást, amióta először látta a számokat, döbbsent rá Liz. Az, hogy közben szeretők lettek, nem változtatott semmin.

- Természetesen, de nincs szükség rá. Ismerem ezt a részt. Az adatok Isla Mujeres partja körüli helyeket jelölnék. - Fordított egy keveset a kormányon. Talán már régóta ki van jelölve az útjuk, gondolta, és nincs más választásuk, mint végigmenni rajta. - Eltart egy ideig, amíg odaérünk. Akár lazíthatsz is.

A férfi masszírozni kezdte a lány vállát.

- Szerintem nem találunk ott semmit, de ettől még látnom kell ezeket a helyeket.

- Értem.

- Jobban örülnél, ha egyedül mennék?

Liz vadul megrázta a fejét, de nem mondott semmit.

- Szerintem Jerry itt rejtette el a csempészárut. Holnapra Morales is megkapja ezeket az információkat, és leküldi a saját búvárait. Nekem még előttük látnom kell, mi van ott.

- Árnyakat üldözöl, Jonas. Jerry halott. Tehetsz bármit, ezen nem tudsz változtatni.

- Ez igaz, de kideríthetem, miért halt meg. Kideríthetem, ki ölte meg. Nekem ennyi elég.

- Biztos? - kérdezte a lány, és hátrapillantott a válla fölött. A férfi tekintete megint azt a hűvös elszántságot tükrözte, amelyet korábban annyiszor. - Szerintem nem. Neked legalábbis nem elég. - Ezzel visszafordult a tenger felé. Ha Jonas meg akarja nézni ezeket a helyeket, hát elviszi oda.

Isla Mujeres, azaz A nők szigete egy apró ékkő volt a vízben. Mivel csodálatos zátonyok és érintetlen lagúnák ölelték körül, a karibi térség egyik legkedveltebb üdülőhelyévé vált. Naponta jártak ide kirándulóhajók a kontinensről vagy a többi sziget valamelyikéről, igazi paradicsomot kínálva a könnyű- és nehézbúvár turistáknak.

Egykoron kalózok lakhelye volt, akik saját istennőt imádtak. Liz a délnyugati partnál vetette ki a horgonyt, és ismét felvette a tanárnő szerepét.

- Fontos tudni és érteni a felszerelés minden egyes darabjának nevét és használatát. A merülés nem csak annyi, hogy a szádba veszed a cső végét, és felszíjazod az oxigénpalackot. Tilos a dohányzás! - tette hozzá, amikor látta, hogy Jonas elvesz egy cigarettát. - Már az is érthetetlen, miért jó neked egyáltalán, ha kátrányt juttatsz a tüdődbe, de merülés előtt egyenesen felelőtlenség.

Jonas letette a dobozt a mellettük lévő padra.

- Meddig leszünk lent?

- Kevesebb mint egy óráig. A vízmélység itt eléri a huszonöt métert. Ez azt jelenti, hogy a nitrogén sűrűsége, amelyet beszívsz, háromszorosa is lehet annak, mint amihez a szervezeted hozzá van szokva. Néhány ember esetében ez átmeneti egyensúlyzavart okozhat bizonyos mélységeknél. Ha szédülni kezdenél, azonnal jelezz nekem! Lépcsőzetesen merülünk, hogy időt adjunk a testednek hozzászokni a nyomásváltozáshoz. A felszínre is ugyanilyen lépcsőzetesen jövünk fel, hogy a nitrogénnek legyen ideje lassan visszaoldódni a véráramba, mert ha buborékosán oldódik vissza, az trombózist okozhat.

Liz beszéd közben kitergette a felszerelés darabjait, hogy elmagyarázhassa, melyik mire való.

- A vízben semmit nem vehetsz biztosra. Nem ez az ember természetes életközege. A felszereléssed és a józan eszeded múlik az életed. Szép odalent, és izgalmas is, de nem olyan veszélytelen, mint egy vidámpark.

- Remek tanárnő vagy.

- Köszönöm - bólintott a lány, és felmutatta az első mérőműszert. - Nos, ez itt...

- Merülhetünk? - kérdezte Jonas, és a búvárruhájáért nyúlt.

- Még nem. Előbb behatóan meg kell ismerned a felszereléssedet.

- Az ott egy mélységmérő - biccentett a férfi Liz keze felé, miközben levetkőzött fürdőnadrágra. - Méghozzá egy igényes darab. Szerintem a búvárboltok többsége nem tartja szükségesnek, hogy ilyen minőségi darabot tartson raktáron.

- Ez a sajátom - magyarázta a lány. - De van fél tucat kölcsönzésre is.

- Meg kell mondanom, jobban karbantartott felszerelést még sehol sem láttam, mint a boltodban. Nem mindegyik darab olyan csúcsminőségű, mint a saját felszereléssed, de még így is átlagon felüli. Segítenél?

Liz felegyenesedett, és belesegítette Jonast az erős anyagú, rugalmas búvárruhába.

- Ezek szerint már merültél.

- Tizenöt éves korom óta búvárkodom. - A férfi felhúzta a cipzárt, majd lehajolt, és ő maga ellenőrizte az oxigénpalackot.

- Szóval tizenöt éves korod óta - füstölgött a lány, miközben levette a pólóját, és félredobta. Ezután levette a sortját is, és nem maradt más rajta, csak a bikinije. Mogorva pillantást vetett Jonasra. - Miért nem szóltál előbb?

- Élvezet volt hallgatni téged - felelte a férfi, majd felnézett Lizre, és érezte, hogy forrósodni kezd a vére. - Majdnem annyira élvezetes, mint nézni.

A lány nem volt abban a hangulatban, hogy örült volna a bóknak. Beleküszködte magát a ruhájába, és csak azért sem kért segítséget Jonastól.

- Ettől még kifizettetem veled az órát.

Jonas elvigyorodott, közben ellenőrizte az uszonyait.

- Efelől nem volt kétségem.

Liz felszíjazta a felszerelése további darabjait, és közben nem szólt egy szót sem. Maga sem tudta igazán, tényleg dühös-e. Csak azt tudta, hogy ez a nap és ez a merülés nem lesz olyan egyszerű, mint amilyennek indult. Felemelte az egyik pad ülőkéjét, és az alatta lévő tárolórekeszből elővett két rövid fémrudat, amelyek leginkább baseballütőre hasonlítottak.

- Ezek meg mire valók? - kérdezte a férfi, miközben a lány átnyújtotta neki az egyiket.

- Védekezni - felelte Liz, és megigazította a maszkját. - Olyan barlangokba merülünk alá, ahol cápák alszanak.

- A cápák soha nem alszanak.

- A barlangban lévő víz oxigéntartalma miatt nagyon le vannak lassulva, de ettől még nem lehet bízni bennük.

Ezzel minden további szó nélkül elindult lefelé a hajó oldalán lévő létrán.

A víz olyan tiszta volt, mint az üveg, több mint harminc méterig el lehetett látni benne. Amikor hallotta, hogy Jonas vízbe csapódik mellette, Liz a férfi felé fordult, hogy lássa, tényleg tudja-e, mit csinál. Amikor Jonas észrevette a lány kétkedő pillantását, kört formált a hüvelyk- és mutatóujjával, majd lefelé mutatott.

Feszült, állapította meg magában Liz, bár biztos volt benne, hogy nem a bűvártudás hiánya miatt. Az öccse itt szokott merülni - ugyanolyan biztosan érezte ezt, mint a férfi. Egy bizonyos céllal merült itt, és ugyanez a cél okozta a halálát is. Már nem az foglalkoztatta, hogy dühös-e. Olyan bensőséges mozdulattal, mintha csak megcsókolta volna a férfit, felé nyúlt, és megfogta a kezét.

Jonas hálásan fonta össze ujjait az övéivel. A férfi nem tudta, mit keres, és azt sem, miért keres még mindig, miközben már így is többet talált, mint amire számított. Az öccse ki akarta játszani a sorsot, és vesztett. Nyilván vannak olyanok, akik szerint megérdemelte a halált. Csakhogy ő együtt jött vele a világra. Nyomoznia kell, és nem szabad feladnia a reményt.

Egyre mélyebbre merültek, és Jonas feszültsége lassan oldódni kezdett. Liz teljesen más volt idelent - könnyedebb, derűsebb, nem látszott rajta az a szomorúság, amely mindig megbújít a tekintetében odafent. Szabadabbnak, sőt boldogabbnak tűnt. Ha lehetséges

pillanatok alatt beleszeretni valakibe, akkor a férfinak sikerült itt lent, tizenkét méterrel a felszín alatt egy sellőbe beleszerelmesednie, aki elfelejtette, hogyan kell álmodni.

A lány lenyűgözte minden, amit látott, amit megérinthetett a tengerben. Jonas abból vette ezt észre, ahogyan Liz mozgott, és hogy úgy nézett mindenre, mintha ez lett volna az első merülése. Ha lehetősége lett volna rá, lent maradt volna a lánnyal a mélység védelmében, a szeretet ölelésében.

Ráérősen merültek még mélyebbre. Bármilyen gonoszság kezdődött vagy végződött is ott, nem hagyott nyomot maga után. A tenger nyugodt volt, és csendes, tele olyan gyönyörű élőlényekkel, amelyek elképzelhetetlenek lettek volna más életközegben.

Amikor árnyék vetült rájuk, a lány felnézett. Élete őszi merülése alatt sem látott még ekkora szépséget. Több ezer ezüstös kishal hullámszerű szoros közelségben, mozgott együtt úgy, mintha egyetlen élőlényt alkotnának. Liz csodálattal telve nézte őket, majd felemelte a karját, és feléjük siklott. A halraj odébb lebegett egyetlen egységként, nem engedve a betolakodásnak. A lány boldogan odaintett Jonasnak, hogy csatlakozzon hozzá. Meg akarta osztani vele a csodát, a legteljesebb természetességgel. Ez volt a tengernek az a varázsa, amely rávette, hogy tanuljon, hogy felfedezzen, hogy álmodni merjen. Kézen fogták egymást, és közelebb merészkedtek a rajhoz, amely ekkor kettévált, és két egymáshoz hasonló formát alkotva ott örvénylett körülöttük.

Liz egy pillanatra ugyanolyan közel volt az álmaihoz, mint egykor régen - szabadon lebegett, kéz a kézben a szeretett társal egy helyen, ahol varázslat vette körül. Váratlanul megölelte Jonast, és nem engedte el. A halraj ott örvénylett körülöttük, majd a két csoport ismét eggyé vált és tovalebegott.

A férfi a lány csuklójáért nyúlt, és érezte, hogy szaporán ver a pulzusa. Láta Liz szemén, mennyire boldog.

Mivel a vízben veszélyes lett volna heveskednie, beérte annyival, hogy megcirógassa az arcát a kezével. A lány ekkor felnyúlt, és hozzászorította Jonas kezét az arcához.

Ezután kéz a kézben folytatták a merülést a tengerfenékre.

A mészkőbarlangok kísértetiesek, de egyúttal lenyűgözőek is voltak. Az egyik barlang bejáratánál Liz maga elé mutatott, hogy megosszon a férfival még egy titkot.

A cápa úgy mocorgott a homokon, mint egy kutya a kandalló előtti szőnyegen. Apró, fekete szemével rájuk bámult, miközben kopoltyúival lassan vizet szívott magába, és nyugtalanul ficánkolni kezdett. Jonas a lány kezéért nyúlt, hogy magához húzza, de Liz közelebb mozdult az állathoz kíváncsiságában.

A cápa ekkor sebes iramlással a barlang bejáratához siklott. A férfi egyik kezével a lányért, a másikkal a késéért nyúlt, de Liz egyszerűen megbökte az állat fejét a fémrúddal. A cápa megállás nélkül elkanyarodott a nyílt tenger felé, majd eltűnt.

A férfi legszívesebben megfojtotta volna a lányt, ugyanakkor elképedve figyelte, amit csinál. Jelzsképpen Liz nyakára tette a kezét, és megrázta. A lány nevetésétől táncoló buborékok szálltak felfelé.

Együtt úsztak tovább, és csak időről időre váltak ketté, amikor máson akadt meg a szemük. Jonas úgy vélte, Liz már el is felejtette, miért jöttek le ide, de tulajdonképpen nem bánta ezt. Ha adhatott a lánynak egy órát, amelyben átélhette a teljes szabadságot, Jonas örömmel megtette ezt érte. Neki magának azonban dolga volt itt. Más bűvással nem találkoztak, és már csaknem lejárt az idő, amelyet lent tölthettek. A barlangok, ahol cápák aludtak, tökéletes rejtékhelyül szolgáltak a kábítószernek. Csak a legbátrabbak vagy a legostobábbak mertek

beúszni a ragadozók területére éjszaka. Jonas az öccsére gondolt, és tudta, hogy Jerrynek ez maga volt a kaland. Ha valaki csempészni akart, csak meg kellett bizonyosodnia afelől, hogy a cápák épp élelemre vadásznak, és letenni vagy elvinni a holmit, aminek a továbbításával épp megbízták.

Ám Liz nem felejtette el, Jonas miért jött ide. Mivel részben megértette a férfi érzéseit, úgy döntött, biztosítja neki ezt a lehetőséget. Itt, huszonöt méterrel a felszín alatt keresett valamit, bármit, ami segíthetett neki elfogadni az öccse halálát - és életét.

Hamarosan véget ér ez az egész, gondolta. A rendőrség megkapta az acapulcói közvetítő nevét. A másik névvel együttjutott eszébe hirtelen. Vajon Jonas honnan szerezte azt? - tűnődött. Odafordult felé, és be kellett látnia, hogy a férfi nem mindent mondott el neki. Ez a hozzáállás is véget ér hamarosan, fogadta meg magában. Ekkor váratlanul azt érezte, hogy elfogy a levegője.

Nem esett pánikba. Túlságosan jól képzett volt ehhez. Azonnal ellenőrizte a műszerét, és látta, hogy maradt még tíz teljes perce. Hátranyúlt, és végigfuttatta a kezét a csövön. Nem tört meg sehol, ő mégsem kapott levegőt. Bármit mutatott is a műszer, az élete forgott kockán.

Ha túl hirtelen úszik fel a felszínre, a tüdejét szétfeszíti a nyomáskülönbség. Nyugalmat erőltetett magára, és átlósan Jonas felé siklott. Megragadta a bokáját, és nagyot rántott rajta. A férfi rámosolygott, de mosolya hamar lehervadt, amikor meglátta a lány szemét. Azonnal felfogta Liz jelzését, és átadta neki a légsövét. Liz mélyet lélegzett, majd bólintott, és visszaadta neki. Határozottan megragadta Jonas vállát, összekapaszkodtak, és lassan megkezdték a felemelkedést.

Felváltva vették a levegőt a férfi légsövéből, és egyre közelebb értek a felszínhez, de ügyeltek rá, hogy ne siessék el a dolgot. A valóságban csupán néhány percig tartott a dolog, a lány számára mégis egy örökkévalóságnak tűnt. Amint feje áttörte a felszínt, hátrtolta a maszkját, és mélyet szívott a friss levegőből.

- Mi történt? - kérdezte Jonas, de amikor látta, hogy Liz reszketni kezd, elkáromkodta magát, és segített a lánynak felkapaszkodni a létrára. - Csak nyugalom! - tette a hátára a kezét, miközben Liz felmászott.

- Jól vagyok - biztosította a lány, de azonnal leroskadt egy padra, mert annyi ereje sem volt, hogy levegye a palackját. Amikor a férfi lesegítette róla a súlyt, a teste összerázkódott a megkönnyebbüléstől. Két térde közé hajtotta a fejét, és megvárta, amíg kitisztul a látása. - Még soha nem fordult elő velem ilyesmi - bökte ki egy idő után. - Legalábbis huszonöt méteren.

Jonas dörzsölni kezdte a lány kezét, hogy felmelegítse.

- Mi történt?

- Elfogyott az oxigénem.

A férfi dühösen megragadta Lizt a vállánál, és visszanyomta ülő helyzetbe.

- Elfogyott az oxigéned? Ez megbocsáthatatlan gondatlanság tőled! Hogyan adhatsz bűvárórákat, ha te magad sem ellenőrzöd a saját műszereidet?

- Ellenőriztem - mondta a lány, majd vett egy mély lélegzetet, és csak lassan engedte ki. - Elvileg még lett volna tíz percem.

- Bűváfelszerelést kölcsönzöl, az ég szerelmére! Hogyan lehetsz ennyire hanyag a sajátoddal? Meg is halhattál volna!

A sértés sokat segített Liznek úrrá lennie a félelmén.

- Soha nem vagyok hanyag! - csattant fel. - Mindig gondosan ellenőrzöm a kiadott felszerelést a sajátommal együtt. - Lerángatta a maszkját, és a padra hajította. - Nézd meg a műszeremet! Még lett volna tíz percem.

Jonas meg is nézte, de nem csillapodott a haragja.

- Időnként át kell vizsgáltatnod a saját felszerelésedet. Ha hibás műszerrel merülsz, annak baleset lesz a vége!

- Át lett vizsgálva! Én magam ellenőrzöm minden merülés után, és semmi baja nem volt, mielőtt eltettem. A palackot is saját kezűleg töltöttem fel.

Liznek hirtelen eszébe villant egy lehetséges magyarázat. Már amúgy is sápadt arca falfehérré vált.

- Istenem, Jonas, én magam töltöttem fel! Ellenőriztem a felszerelésem minden egyes darabját legutóbb, miután merültem.

A férfi megfogta a lány kezét, és olyan erővel szorította meg, hogy Liz összerezett.

- A boltodban tartod, abban a tárolóban, ugye?

- Igen, de mindig bezárom.

- Hány kulcs van hozzá?

- A sajátom és egy tartalék a fiókban. Azt nagyon ritkán használom, mert a sajátomat is a boltban hagyom, amikor kimegyek valamelyik hajóval.

- Amíg Acapulcóban voltunk, az alkalmazottaid kénytelenek voltak a tartalék kulcsosomót használni, ugye?

A lány megint reszketni kezdett. Ezúttal nem lett úrrá rajta egykönnyen.

- Igen.

- Ezek szerint valaki bement veled a tárolódba, és babrált a műszereiddel.

Liz bólintott. Jonas alig látott a dühtől. Nemrég ígérte meg Luisnak, hogy vigyáz a lányra, és gondoskodik a biztonságáról. Kimért mozdulatokkal levette a maszkját meg az uszonyait.

- Visszamész az Államokba. Összecsomagolsz, én pedig felteszlek egy repülőre. A családomnál fogsz lakni, amíg le nem zárjuk ezt az ügyet.

- Nem.

- Pontosan azt teszed, amit mondok!

- Nem! - ellenkezett Liz, és sikerült összeszednie az erejét, hogy felálljon. - Nem megyek sehová! Másodszor törtek az életemre, de ezúttal is túléltem.

- Nem adok még egy esélyt a merénylőnek.

- Nem hagyom el az otthonomat!

- Ne légy ostoba! - A férfi is felállt. Tudta, hogy egyelőre nem érhet hozzá a lányhoz, ezért kicipzározta a bűváruháját, és nekilátott levetkőzni. - Attól, hogy nem vagy itt, még nem áll le a boltodban az élet. Majd visszajössz, ha már biztonságos.

- Nem megyek el! - kötötte Liz az ebet a karóhoz, és tett egy lépést Jonas felé. - Azért jöttél ide, hogy megbosszuld az öcsédet. Miután beteljesítetted a bosszúdat, elégedetten távozhatasz. Csakhogy most már én is választ akarok, Jonas.

A férfi gyengéden a két keze közé fogta a lány arcát.

- Majd én megtalálom neked.

- Ezt te sem gondolod komolyan, ugye? Egy válasz mit sem jelent, ha nem te magad találsz rá. Azt akarom, hogy Faith biztonságban hazajöhessen. Mindaddig, amíg rá nem lelek a válaszra, ez lehetetlen. - Ekkor Liz is a férfi arcához emelte a kezét. Úgy álltak ott, mintha valamiféle tükörképei volnának egymásnak. - Most már tényleg van miért együtt nyomoznunk.

Jonas leült, elővette a cigarettáját, és sóhajtott.

- Erika halott.

A düh, amely erőt adott a lánynak, hogy felálljon, elpárolgott.

- Tessék?

- Meggyilkolták - folytatta a férfi fagyos, kemény hangon. - Néhány napja találkoztam vele, tőle kaptam a második nevet némi pénzért cserébe.

Liz megkapaszkodott a korlátban.

- A nevet, amelyet Moralsnak mondtál.

Jonas rágyújtott a cigarettára, és igyekezett elhíttetni magával, hogy joggal varázsolja vissza a félelmet a lány szemébe.

- Igen. Kérdezősködött, hallott ezt-azt. Azt mondta, ez a Pablo Manchez gonosz alak, egy hivatásos bérgyilkos. Jerryt egy profi ölte meg. A jelek szerint Erikát is.

- Lelőtték?

- Leszúrták - helyesbített Jonas, és látta, hogy Liz önkéntelenül is a nyakához nyúl. - Pontosan - értett egyet a lány ki nem mondott gondolatával. Mélyet szívott a cigarettából, majd behajította a tengerbe, és felállt. - Visszameész az Államokba, amíg véget nem ér ez az egész.

A lány hátat fordított neki egy pillanatra, és összeszedte minden erejét.

- Nem megyek el, Jonas. Ugyanattól az embertől fáj a fejünk.

- Liz...

- Nem!

Amikor Liz visszafordult, felszegte az állát, és tiszta volt a tekintete.

- Te is tudod, már eljátszottam egyszer, hogy elfutottam a bajban. Ez a hozzáállás nem működik.

- Nem arra kérlek, hogy fuss el, csak arra, hogy gondolkodj józanul!

- Te itt maradsz, nem?

- Nincs más választásom.

- Akkor nekem sincs.

- Liz, nem akarom, hogy bajod essen!

A lány oldalra biccentette a fejét, és fürkésző pillantást vetett a férfira. Igazat beszél, állapította meg magában boldogan.

- Te is jössz?

- Nem mehetek, tudod jól.

- Akkor én sem megyek - felelte Liz, majd hirtelen átölelte Jonast, és a vállához szorította a fejét. - Menjünk haza! - kérte suttogva.

Minden áldott reggel, amikor Liz felébredt, biztos volt benne, hogy Moralias kapitány még aznap felhívja, és közli vele, hogy sikerült lezárniuk az ügyet. Minden áldott este, amikor álomra hajtott a fejét, úgy érezte, már csak egy nap, és vége, de csak teltek a napok egymás után.

Minden áldott reggel, amikor Liz felébredt, biztos volt benne, hogy Jonas közli vele, mennie kell. Minden áldott éjjel, amikor egymás karjában aludtak, biztos volt benne, hogy ez az utolsó együtt töltött éjszakájuk. De a férfi maradt.

Az elmúlt tíz évben Liz életének egyetlen célja volt: a siker. Vállalt minden szükséges erőfeszítést, hogy életben maradjon, és biztosítani tudja a kislányának, amire csak szüksége lehet. Az évek során megszerette az önállóságot, megalapozta vállalkozása sikerét, és kitérők nélkül haladt előre. Azért óvakodott a kitérőktől, mert kudarccal és a függetlensége elvesztésével járhattak. Jonas alig egy hónappal korábban sétált be a házába és az életébe, s az egyenes út, amelyen Liz addig járt, kettéágazott. Igyekezett nem tudomást venni erről, de ez nem segített. Próbált küzdeni ellene, de ez sem működött. Eljutott arra a pontra, ahol szinte nem is maradt választása, melyik úton menjen tovább.

Józsága megőrzése érdekében dolgozni ment mindennap, és makacsul tartotta magát a régi munkarendjéhez. Ez volt élete egyetlen területe, ahol úgy érezte, hogy kézben tartja a dolgokat. Bár ez némi rendet vitt az életébe, továbbra sem találta meg a lelki békéjét. Azon kapta magát, hogy gyanakvóan méregeti az ügyfeleit. Amúgy nagyon jól ment az üzlet, hiszen közelgett a nyári szezon, ám Liz már nem lelte ebben akkora örömét, mint hetekkel korábban.

Jonas kézbe vette a lány életének szöttesét, meghúzott rajta néhány szálat, és ezzel az egésznek megváltozott a jellege. Liz belátta, hogy semmi nem lesz többé a régi, de azt még mindig nem tudta, mihez kezdjen ezzel. Ha majd a férfi elmegy - amit biztosra vett -, megint meg kell tanulnia, hogyan fojtsa el a sóvárgásait, és hogyan felejtse el az álmait.

Meg fogják találni Jerry Sharpé gyilkosát, a férfit a késsel. Ha Liz nem hitt volna ebben, nem is látta volna értelmét felkelni reggelenként. De hiába múlik majd el a veszély, hiába kapnak választ a kérdéseikre, az élete soha többé nem lesz olyan, mint volt - mert Jonas beleszótta magát. Ha majd elmegy, egy lyukat hagy a szöttesen, és neki minden erejére szüksége lesz, hogy befoltozza.

Korábban is meghasadt már egyszer az élete. Bizakodással töltötte el, hogy egy alkalommal már túlélte ezt.

Kicsit megváltozott ugyan a szöttes alakja is, anyaga is, de azért sikerült összefoltoznia. Másodszor is képes lesz rá. Kénytelen lesz rá.

Az ügyvéd érezte, hogy Liz gyötrődik. Kezdte megszokni, hogy a lány ritkán alszik békésen, sőt jóformán soha. Azt kívánta, bárcsak elengedné magát, és rábízna mindent, de tudta, hogy ez soha nem fog megtörténni.

Liznek túl fontos a függetlensége, a bizonytalansága pedig túl mélyen gyökerező ahhoz, hogy be merje vallani, igenis szüksége van valaki másra. Még a gondokon való osztozás is nehezen ment neki. A férfi nagyon szerette volna megnyugtani, holott egész életében gondosan olyan társakat választott, akik nem szorultak támogatásra, és nem kértek sem tanácsot, sem vigasztalást. Az olyan nő, akinek szüksége van ilyesmire, érzelmi

elköteleződést akar, amelyet Jonas soha nem kívánt felvállalni. Nem azért, mert önző volt, inkább óvatosságból. Egész gyerekkorában, de még felnőttkora nagy részében is igyekezett helyrehozni mindazt, amivel az öccse képtelen volt megbirkózni. Tudatosan vagy tudattalanul, de megfogadta, hogy ezt senki más kedvéért nem teszi meg.

Ehhez képest egyre közelebb került egy nőhöz, aki őszinte érzelemmel fordult felé, majd igyekezett ezt elfojtani. Kezdett beleszeretni egy nőbe, akinek szüksége volt rá, de ezt nem volt hajlandó beismerni. Liz erős volt, és megvolt hozzá mind az esze, mind az akaratereje, hogy gondoskodni tudjon önmagáról, a tekintete azonban mélységes szomorúságról árulkodott, és ő bármit kockára tett volna azért, hogy megóvja a további fájdalomtól.

A lány teljesen megváltoztatta Jonas életét. Átírta az egyszerű, rendezett mintázatot, amelyet az magának teremtett. A férfi azóta egyszerűen szükségét érezte, hogy vigasztalhassa, védelmezhesse, élményekben osztozhasson vele.

Az ágy meleg volt, és a szobát betöltötte a vadvirágok illata, amelyek a nyitott ablak alatt nőttek. A szellő időnként végigsimított a pálmák levelein, susogva, finoman. A hold fénye beszüremlett, így Jonas ki tudta venni a lány testének körvonalát. Miközben nyugtalanul forgolódott álmában, a férfi közelebb húzta magához. Liz motyogni kezdett valamit, és odabújt hozzá, de hogy elfogadás vagy kérés állt a gesztus mögött, azt Jonas nem tudta. Nem is számított.

A férfi leheletfinoman megcsókolta a lány ajkát. Liz halkán sóhajtott- nem ébredt fel, de az izmai elernyedtek.

Ha álmodott valamiről, az csak valami könnyed, békés dolog lehetett... tükörsima tenger, puha gyep.

Jonas végigsimított a hátán, érezni akarta testének formáját. Hosszú, vékony, karcsú, de erős, állapította meg magában. Érezte, hogy felforrósodik a vére, és a szenvedély kitörli az álmot a szeméből.

A lány fokozatosan ébredt csak fel. Először a bőre, utána a vére, majd egyik izma a másik után. A teste már lázas volt, és lüktető, mire az agya is működésbe lendült.

Azon kapta magát, hogy a férfi testére fonódik, és hogy ki van éhezve rá. Ezúttal nem volt benne semmi habozás, semmi kételkedés. Vágya késlekedés nélkül felülkerekedett elméje kétségein. Annyit akart adni magából a szeretett férfinak, amennyit csak lehetett. Tudta, hogy nem lenne bölcs dolog, ha hangosan vallana az érzéseiről. Veszélyes volna szavakkal a férfi értésére adni, hogy leomlott a védőfal a szíve körül, és megnyílt felé. Megmutathatja viszont szavak nélkül, átélheti vele a feltartóztathatatlan szerelem mámorát.

Testük összesimult, és a lány Jonas ágyékának keménységéből érezte, hogy sikerült elcsábítania a szeretőjét, hogy a férfi vágyai is felülkerekedtek a józanságon.

Diadalittas érzés volt, hogy ő is lehet a csábító. Ösztönösen megtalálta Jonas érzékeny pontjait, egyiket a másik után. Lassan kitapasztalta, mit érhet el általuk, és el is érte azt. A keze nem volt gyakorlott, ezért óvatosan, puhatólózóan cirógatta a férfit, aki majd beleőrült. Még senki nem határozta el ilyen ártatlan odaadással, hogy örömet szerez neki. A lány csókokkal hintette tele a mellkasát, lassan, kíváncsian, majd hozzádörgölte az arcát a bőréhez, ami egyszerre volt végtelenül megnyugtató és végtelenül izgató.

Jonas teste lángolt, ugyanakkor érezte, amint a beáramló szellő hűvösen simogatja a bőrét. Ahol Liz hozzáért, a lángok elharapóztak, mint a futótűz ahol megcsókolta, ott hűvös, nyugtató éjszakai szellő oltotta ki azokat.

- Mire vágysz leginkább? - kérdezte a lány, és felnézett rá. A szeme fényesen csillogott a holdfényben, a tekintete sötét volt, és gyönyörű. - Áru! el!

A kérdés tisztasága, az adás őszinte szándéka csaknem több volt, mint amennyit a férfi el tudott viselni. Liz felé nyúlt, ujjai elvesztek a lány hajában. Nem kellett kérnie kedvesét, nem kellett tanítania semmire. Jonas elengedte magát, sodródott az árral. Hevesen, szinte kétségbeesetten hullámzottak egymáson. Kicsúszott a kezükből az irányítás.

Kéj, fájdalom, mámor és félelem keveredett Liz lelkében, s elegyük egyre magasabbra ostromozta a csúcs felé. A férfi már nem tudott gondolkodni, de érezni igen. Addig a pillanatig el sem hitte volna, hogy lehetséges ilyen sok mindent ennyire áthatóan érezni. Az érzékszervi benyomások olyan erővel marcangolták, végletekig csigázva az idegeit, hogy az már-már robbanással fenyegetett. Egy idő után nem is hallott mást, csak saját lüktető szívdobogását a fejében. Félig nyitott szemmel még látta, amint a lány csodálatos, meztelen teste fölėje magasodik, mint egy istennő szobra, és amikor túljutottak az értelmén, az érzékleteken, és lecsukódott a szeme, még akkor is csak őt látta maga előtt. Jonas érezte, hogy ez már mindig így lesz.

Lehetetlen, gondolta Liz. Hogyan képes értelmesen tenni-venni a boltban, foglalkozni a vevőkkel, pakolni a felszerelést, amikor a testében továbbra is ott lüktet minden kéjes érzet, amelyet nem sokkal hajnal előtt élt át?

Mégis ott sürgölődött, formanyomtatványokat töltött ki, tanácsokat adott, árakat sorolt fejből, pénzt váltott. Gépiesen. Bölcsen tette, hogy az alkalmazottait küldte ki a hajókkal, ő pedig a parton maradt.

Üdvözölte a vevőit, régieket és újakat, és igyekezett elterelni figyelmét a listáról, amelyet kénytelen lesz Moralsnak adni. Vajon hányan térnének be a Fekete Korallba, ha tudnák, hogy pusztán ezzel egy rendőrségi ügy gyanúsítottáivá válnak? Jerry Sharpe meggyilkolása és az, hogy ő maga is belekeveredett a dologba, sokkal jobban veszélyeztetheti az üzletét, mint egy pocskék szezon vagy egy hurrikán.

Liz sajnálta Jerryt, és reménykedett benne, hogy Jonas hamarosan újra megtalálja a lelki békéjét. Ennél is fontosabbnak érezte azonban, hogy megvédje azt, amit a semmiből épített fel a lánya érdekében. Bármennyire is igyekezett uralkodni magán, igazságtalannak érezte, hogy belebonyolódott egy olyan ügybe, amelyhez voltaképpen semmi köze.

Igazságtalannak érezte, hogy élete kizökkent a régi kerékvágásból, ugyanakkor sóvárgott rá, hogy ha már így történt, Jonas az élete része maradjon. A tragédia nélkül soha nem ismerte volna meg. Hiába erőlködött, képtelen volt megbánni ezt a néhány hetet, amelyet együtt töltöttek. Megfogadta, hogy soha nem is fogja. Ideje volt beismerni magának, hogy képessége a szeretetre nagyrészt kiaknázatlanul maradt egy teljes évtizeden át. Elég volt egyszer átélnie az elutasítást, nem mert többé kockáztatni. Jonas feloldotta benne ezt a görcsöt. Bárhogyan is történt, bárhogyan is végződik majd, megint képes lesz szeretni.

- Na végre! Már azt hittem, nem látom többé!

Liz kizökkent a gondolataiból, és felnézett. Eltartott egy ideig, amíg felismerte az arcot, és egy pillanattal később már nevet is tudott társítani hozzá.

- Mr. Trydent! - Felállt az íróasztala mögül, és a pulthoz lépett. - Nem tudtam, hogy még mindig a szigeten van!

- Évente egyszer veszek ki szabadságot, de abból igyekszem kihozni a legtöbbet - felelte a férfi, majd letett egy magas papírpoharat a pultra, amelyben jégkockák úszkáltak. - Ez a magáé, ha már semmilyen más módon nem hajlandó meginni velem egy italt.

Liz a pohárra pillantott, és eltűnődött, vajon korábban túlságosan hivatalos volt-e a férfival, vagy talán egyenesen udvariatlan... Azt viszont biztosan tudta, hogy abban a percben minden másnál jobban örült volna, ha egyedül lehet a gondolataival, de a vevő az vevő.

- Igazán kedves öntől. Nagyon sok dolgom akadt az utóbbi időben.

- Vettem észre! - Trydent rámosolygott. Szép fogsora volt, és megnyerő vonásai. - Vagy nem tartózkodik a városban, vagy kint van az egyik hajón. Gondoltam, ha a hegy nem megy Mohamedhez... - Körülnézett. - Még szerencse, hogy nincs tülekedés a boltban.

- Ebédidő van - adott rá magyarázatot Liz. - Mindenki, aki ki akart menni, már kint van, a többiek épp ebédelnek vagy sziesztáznak, és csak később döntenek el, mivel töltik a délutánt.

- Élet egy trópusi szigeten.

- Pontosan. Búvárkodott azóta?

A férfi elfintorodott.

- Igen. Hagytam, hogy Mr. Ambuckle rábeszéljen egy éjszakai merülésre, mielőtt visszament volna Texasba. Ezután döntöttem úgy, hogy a nyaralásom hátralévő részét a medence mellett töltöm.

- Nem mindenki szeret búvárkodni.

- Ezt jól látja - értett egyet Trydent. Ivott a saját poharából, és rátámaszkodott a pultra. - Mit szólna egy vacsorához? Vacsorázni mindenki szeret.

Liz felvonta a szemöldökét. Részben meglepte, részben hízelgett neki, hogy a férfi továbbra sem mondott le arról, hogy meghódítsa.

- Ritkán járok étterembe.

- Szeretem a házi kosztot is.

- Mr. Trydent...

- Scott - helyesbített a férfi.

- Scott, nagyra értékelem az ajánlatát, de... már van egy férfi az életemben.

Trydent Liz kezére tette a kezét.

- Komoly a dolog?

A lány derűsen elhúzta a kezét.

- Komoly alkat vagyok.

- Értem - felelte a férfi, majd felemelte a poharát, és mindvégig Lizt nézte, miközben ivott. - Ebben az esetben maradjunk az üzletnél! Mi lenne, ha elmagyarázná nekem, hogyan kell használni a könnyűbúvár-felszerelést?

Liz vállat vont.

- Aki tud úszni, az tud könnyűbúvárkodni is.

- Ha maga komoly alkat, akkor én óvatos alkat vagyok. Nem bánja, ha bemegyek és megnézem, mi micsoda?

A lány úgy döntött, éppen elég barátságtalan volt már Trydenttel aznap, ezért rámosolygott.

- Jöjjön csak!

A férfi megkerülte a pultot, és együtt odamentek a hátsó polcokhoz.

- A pipa egy egyszerű cső szájrésszel - kezdte el magyarázni Liz, majd levett egyet, és átnyújtotta Trydentnek. - Itt kell ráharapni, és lélegezhet, ahogyan szokott. Ha a pipa megfelelően rögzítve van a maszkhoz, addig lebeghet a felszín közelében, ameddig csak akar.

- Ezt értem, de számtalanszor láttam már bűvárokat pipával a víz alá merülni.

- Azt is lehet. Ilyenkor vissza kell tartania a levegőt, és ki kell fújnia egy keveset, hogy könnyebben tudjon süllyedni. A trükk az, hogy amikor feljön a felszínre, jó erősen ki kell fújnia a levegőt, amelyet bent tartott, hogy kitisztuljon a víz a pipából. Ha már rutinos valaki, több tucatszor lemerülhet és feljöhet anélkül, hogy egy pillanatra is kivenné az arcát a vízből.

Scott megnézte a pipát a kezében.

- Elég sok a látnivaló odalent.

- Egy külön világ.

A férfi a lány szemébe nézett.

- Gondolom, úgy ismeri az itteni vizeket és zátonyokat, mint a tenyerét. Isla Mujerest is ismeri?

- Igen. Remekül lehet ott merülni és könnyűbúvárkodni - felelte Liz, majd szórakozottan levett egy maszkot, és megmutatta, hogyan kell rögzíteni a pipát. - Szervezünk félnapos és egész napos kirándulásokat is oda. Ha elég kalandvágyó, vannak ott felfedezésre váró barlangok.

- Némelyik elég mélyen van - közölte a férfi elgondolkodva.

- Igen. Ha könnyűbúvárkodni akar, érdemes inkább a felszín közelében maradnia, de egy tapasztalt bűvár napokat eltölthet a barlangok körül.

- Sőt éjszakákat is - bólintott Scott, és szórakozottan játszózni kezdett a pipával. – Ha jól sejtem, egy bűvár lemerülhet egy barlangba éjszaka úgy, hogy senki és semmi nem zavarja meg.

A lány egy pillanat alatt éberré vált. Önkéntelenül is elnézett a férfi válla fölött a félig szunyókáló rendőr felé, akire aznap a védelmét bízták. Butaság, mondta magának, és megcsóválta a fejét. Korábban soha nem ijedt meg a saját árnyékától.

- Éjszaka veszélyes ott búvárkodni.

- Egyesek szeretik a veszélyt, különösen, ha hasznot húzhatnak belőle.

Liz szája úgy kiszáradt, hogy nyelnie kellett, miközben visszatette a maszkot a polcra.

- Talán így van, én mindenesetre nem tartozom közéjük.

Scott mosolya ezúttal távolról sem volt annyira megnyerő, és a tekintete sem volt barátságos.

- Tényleg?

- Nem értem, miről beszél.

- Szerintem érti - ellenkezett a férfi, és megfogta a lány karját. - Pontosan érti. Amit Jerry Sharpe lefölezött, és elrejtett abban az acapulcói széfben, az csak zsebpénz volt, Liz. - Scott közelebb hajolt, és halkabba fogta a hangját. - Annál sokkal több vár még valakire. Nem említette magának?

A lánynak váratlanul eszébe jutott a kés, amely nem olyan régen a nyakának szegeződött.

- Nem. Nem tudok semmiről - közölte, de mielőtt kitérhetett volna, a férfi útját állta, és sarokba szorította. - Ha sikítok - kezdte egyenletes hangon -, egész tömeg gyűlik ide, mielőtt kettőt pislogna.

- Semmi szükség rá, hogy sikítson - emelte fel mindkét kezét Scott, jelezvén, hogy nem akarja bántani. - Ez egy üzleti megbeszélés. Csak azt szeretném tudni, Jerry mennyit árult el magának, mielőtt elkövette azt a hibát, hogy rossz emberrel kezdett el packázni.

Liz remegni kezdett, de sikerült erőt vennie magán. Nem hagyja a férfinak, hogy megfélemlítse. Ugyan milyen fegyvert rejthetett el a fürdőnadrágjában vagy a nyitott inge alatt? A lány kihúzta magát, és egyenesen Scott szemébe nézett.

- Jerry nem mondott el nekem semmit. Ugyanezt mondtam a barátjának is, amikor kést szegezett a torkomnak. Feltehetőleg nem elégítette ki a válaszom, mivel megbabráltta az időmérőt az oxigénpalackomon.

- A társam nem egy kifinomult alkat - jegyezte meg Scott könnyedén. - Nálam nincsen kés, és nem értek annyira a bűvárfelszereléshez sem, hogy meg tudnám babrálni. Ellenben máshoz jól értek. Sokat tudok magáról. Túl sokat dolgozik. Hajnalban kel, és napnyugtáig meg sem áll. Én most lehetőséget kínálok, hogy változtathasson ezen. Üzletet, Liz. Fogja fel ezt egyfajta üzleti tárgyalásnak!

A lány kiborult a férfi nyugodt, józan hangja hallatán. Emberek haltak meg miatta, de ez Scottot nyilván teljesen hidegen hagyta.

- Nem vagyok sem Jerry, sem Erika, ezt tartsa észben! Nem tudok semmit a mocskos üzelméről, de a rendőrség igen, és hamarosan még többet tudnak majd. Ha azt hiszi, hogy rám tud ijeszteni, hát jól hiszi. A pokolba kívánom magát meg az összes barátját. Most pedig távozzon a boltomból, és hagyjon békén!

Scott fürkészően végigmérte a lányt. Csupán tíz másodpercig tartott, Liz számára mégis egy örökkévalóságnak tűnt. A férfi végül bólintott, és hátrált egy lépést.

- Félreért, Liz. Mondtam, hogy ez csupán egy üzleti megbeszélés. Jerry meghalt, ezért nagy hasznunkra volna egy tapasztalt bűvár, különösen olyan valaki, aki jól ismeri az itteni vizeket. Felhatalmaztak, hogy felajánljak magának ötezer dollárt. Ötezer amerikai dollárt kapna azért, amiben a legjobb: a bűvárkodásért. Csak le kellene mennie, letennie egy csomagot, és felhoznia egy másikat. Nem ismerne neveket, nem látna arcokat. Csak vissza kellene hoznia nekem a másik csomagot felbontatlanul, és én átadnék magának ötezer dollárt. Hetente egyszer-kétszer lenne szükségünk a képességeire, ennyi pénzből hamar félre tudna tenni. Márpedig egy gyermekét egyedül nevelő nőnek nyilván jól jön a pénz.

A lány félelme dühvé változott ökölbe szorította a kezét.

- Azt mondtam, távozzon! Nem kell a pénze!

Scott elmosolyodott, és megérintette Liz arcát egy ujjával.

- Azért gondolkodjon el az ajánlatunkon! Ha esetleg meggondolná magát, egy ideig még itt leszek.

A lány figyelte, amint a férfi távozik a boltjából, és megvárta, amíg ismét egyenletessé válik a légzése. Szándékosan lassú, higgadt mozdulatokkal bezárta a boltot, majd egyenesen a testőréhez lépett.

- Hazamegyek - közölte a rendőrrel, amikor az felébredt a szendergéssből. - Közölje Moralas kapitánnyal, hogy szeretnék találkozni vele fél órán belül!

Ezzel a választ meg sem várva elindult a motorja felé.

Liz tizenöt perccel később benyitott a házába. A hazaút alatt sem sikerült teljesen megnyugodnia. Amióta Jerryt befogadta a házába, átgázolt rajta a sors, és tönkretette a lelki békéjét, ám az aznapi volt az utolsó eset, hogy ez történt vele! Egy újabb fenyegetést vagy követelést talán még elviselt volna, de Scott munkát ajánlott neki.

Pénzt kínált fel kokaincsempészésért cserébe, és arra kérte, foglalja el egy olyan férfi helyét, akit meggyilkoltak.

Jonas öccsének a helyét...

Rémálom ez az egész, gondolta Liz, miközben fel-alá járkált a nappaliban. Azt kívánta, bár csak tényleg csak az lenne. A kör lassan bezárult, és úgy érezte, mintha csapdába esett volna. Amit Jerry Sharpe kezdett el, azt Jonasnak és neki kell befejeznie, bármilyen fájdalmas is lesz. Fájdalmas, sőt talán halálos. Liz mégis megfogadta, hogy befejezi. Megtöri az ördögi kört, bármit kell is tennie érte. Véget vet ennek az agyrémnek, hogy a kislánya biztonságos otthonba jöhessen haza. Gondoskodni fog róla, hogy így legyen, bármi áron.

Egy autó közeledtét hallva az utcára néző ablakhoz lépett. Jonast megpillantva érezte, hogy elszorul a szíve.

Vajon elmondja neki, hogy ezúttal szemtől szembe találkozott azzal a férfival, aki talán az öccse gyilkosa? Vajon elrohanna, hogy beteljesítse a bosszúját, ami miatt ilyen messzire eljött? S ha sikerülne bosszút állnia, vajon megtörne-e az ördögi kör? Liz attól félt, hogy nem - félt, hogy tovább örvénylène, és végül mindent és mindenkit magába szippantana körülöttük. Jonast, a törvény emberét, a türelmes, együtt érző férfit egy életre tönkretenné saját erőszakos tettének tudata és következménye. Hogyan tudná megóvni ettől úgy, hogy egyúttal a kislánya biztonságáról is gondoskodjon?

Amikor kinyitotta a ház ajtaját Jonas előtt, jéghideg volt a keze. A férfi már azelőtt érezte, hogy valami baj van, mielőtt megfogta volna.

- Mit keresel itthon? Benéztem a boltba, és be volt zárva!

- Jonas! - suttogta a lány, és azt tette, amit tenni tudott. Szorosan magához ölelte a férfit, és megkapaszkodott benne. - Moralas mindjárt ideér.

- Mi történt? - kérdezte Jonas, és bár igyekezett uralkodni magán, megijedt kissé. Eltolta magától Lizt, és kutató pillantást vetett rá. - Jól vagy? Megsérültél?

- Nem, nem sérültem meg. Gyere be, és ülj le!

- Tudni akarom, mi történt!

A lány egy újabb autó hangját hallotta. Az utca felé fordult, és látta, hogy egy rendőrautó tart feléjük.

- Megjött Moralas - közölte. - Gyere be, Jonas! Nem szeretném kétszer elmondani a dolgot.

Lassan lezárul az ügy, gondolta Liz, miközben az ajtóhoz ment, hogy ott várja a kapitányt. Közli Moralasszal és Jonasszal az amerikai nevét, aki ajánlatot tett neki. Szóról szóra elmondja nekik, amit Scott-tól hallott, így lekerül a felelősség a válláról. Kapnak egy nevet, egy arcot, egy helyszínt. Egy indítékot. A rendőrség is jól jár, ő is jól jár.

Miközben a kapitány elindult a ház felé, a lány Jonasra pillantott. A férfi is jól jár. Más kérdés, hogy miután közli vele az utolsó nevet, végleg eltávolodnak egymástól.

- Miss Palmer - üdvözölte Morales kapitány, miután belépett a házba, majd levette a kalapját, és futólag Jonasra nézett.

Liz biccentett.

- Ha nem bánják, azonnal a lényegre térek. Épp itt nyaral a szigeten egy amerikai, a neve Scott Trydent. Nem egészen egy órával ezelőtt ötezer dollárt ajánlott nekem, ha hajlandó vagyok kokaint csempészni Isla Mujeres zátonyánál.

Morales vonásai kifejezéstelenek maradtak. Betette a kalapját a karja alá.

- Korábban is kapcsolatban volt ezzel az emberrel?

- Eljött az egyik bűvárórámra. Barátságos volt. Benézett ma a boltba, hogy beszéljen velem. A jelek szerint azt hitte, hogy...

A lány elhallgatott, és Jonasra nézett. A férfi némán, mozdulatlanul állt az ajtónál.

- Azt hitte, hogy Jerry mesélt nekem az ügyleteiről. Valahonnan tudott a széfről is Acapulcóban. Hogy honnan, fogalmam sincsen. Úgy beszélt, mintha minden mozdulatomról értesült volna az elmúlt hetekben. - Liz kezdte elveszíteni az önuralmát, és zaklatottan a hajába túrt. - Azt mondta, átvehetnem Jerry posztját, csak le kellene merülnöm egy csomaggal az Isla Mujeres közelében lévő tenger alatti barlangokba, és feljönnöm egy másikkal. Azt mondta, nagyon gazdag lehetnék. Tud... - Liznek nyelnie kellett, hogy ne remegjen meg a hangja. - Tud a lányomról is.

- Azonosítaná, ha arra kerülne sor?

- Igen. Nem biztos, hogy ő ölte meg Jerry Sharpe-ot - tette hozzá Liz, és esdeklő pillantást vetett Jonasra -, de igen, azonosítanám.

Morales figyelmét nem kerülte el, hogy Liz és Jonas sokatmondó pillantást vált egymással. Átsétált a szobán.

- Kérem, üljön le, Miss Palmer!

- Letartóztatja? - kérdezte a lány. Abban reménykedett, hogy Jonas mond valamit, bármit, de a férfi továbbra is csak állt némán. - Egészen biztosan benne van a kokainkereskedő hálózatban. Tudott Jerry Sharpe meggyilkolásáról is. Le kell tartóztatnia!

- Miss Palmer! - A kapitány finoman lenyomta egy székre a lányt, majd ő maga is helyet foglalt mellette. - Vannak neveink, vannak arcok. A Yucatán-félszigeten működő kábítószer-csempész hálózatot közös erővel igyekszik felszámolni a mexikói és az amerikai kormány. A nevek, amelyeket magától és Mr. Sharpe-tól kaptam, nem ismeretlenek nekünk. Csakhogy hiányzik még egy. A nagykutyaé. A hálózat fejéé, ugyanis teljesen biztosak vagyunk benne, hogy ő rendelte el Jerry Sharpé meggyilkolását. Erre a névre van szükségünk. Ha ezt a nevet nem tudjuk megszerezni, hiába tartóztatjuk le az összekötőit, az elosztóit, nem érünk vele semmit. Szükségünk van erre a névre, Miss Palmer, és további bizonyítékokra is.

- Nem értem. Ezek szerint futni hagyják Trydentet? Talál helyettem valaki mást a munkára, és nem változik semmi!

- Ha elfogadja az ajánlatát, nem kell mást keresnie.

- Szó sem lehet róla! - vágott közbe Jonas, még mielőtt Liz felfoghatta volna a kapitány szavainak értelmét.

Olyan halkán beszélt, hogy végigfutott a hideg a lány hátán. Jonas elővett egy cigarettát. Egyáltalán nem remegett a keze. Lassan rágyújtott, és nagyot szívott belőle, amíg fel nem parázslott a vége. Kifújta a füstöt, és Moralas szemébe nézett.

- Elmehet a pokolba, kapitány.

- Mindaddig, amíg Miss Palmer erre nem kér, maradok, Mr. Sharpe.

- Nem fogja őt felhasználni! Ha be akar építeni valakit, aki megszerzi magának azt a nevet, az én leszek.

Moralas végigmérte a férfit. Látta, hogy kötélből vannak az idegei, és megingathatatlan a higgadsága, holott gyilkos indulatok háborognak a lelkében. Tökéletesen alkalmas lenne a feladatra, állapította meg magában, de Jerry ikertestvére lévén nem látott esélyt a beépítésére.

- Nem önnek ajánlották a munkát.

- Liz nem fog lemenni nekik.

- Egy pillanat! - szólt közbe a lány, és a halántékához szorította a kezét. - Azt akarja mondani, hogy találkozom Trydenttel, és fogadjam el az ajánlatát? Ez örülség! Mi értelme lenne?

- Maga lenne a csali - felelte kertelés nélkül a kapitány. - A nyomozás a végéhez közeledik. Nem szeretnénk, ha a hálózat átköltözne máshová, ha már ilyen messzire eljutottunk. Ha látszólag fennakadás nélkül folytatódik a csempészet, akkor nem költöznek el. Maga miatt akadt meg a dolog, Miss Palmer, a csempészet és a nyomozás is.

- Hogyhogy? - kérdezte a lány dühösen, és fel akart állni.

Moralas a karjára tette a kezét.

- Jerry Sharpe magánál dolgozott, sőt együtt is laktak. A nők voltak a gyengéi. Sem a rendőrség, sem a csempészek nem tudhatták biztosan, milyen szerepet játszott az életében. Most Jerry Sharpe bátyjával él egy fedél alatt, ráadásul magánál volt a széf kulcsa.

- Azt hitte, a bűntársa vagyok, kapitány? - kérdezte Liz azon a fagyos hangján, amelyet Jonas is csupán néhányszor hallott korábban. - Ezek szerint nem is védelem, hanem megfigyelés alatt álltam?

Moralas hangszíne semmit sem változott.

- Inkább mindkettő.

- Ha gyanúsított vagyok, az eszébe sem jutott, hogy esetleg fogom a pénzt, és lelépek vele?

- Voltaképpen pontosan erre szeretnénk kérni.

- Roppant elmés - szólt közbe Jonas. Nem tudta, meddig képes még magába fojtani a haragját. Legszívesebben fogta volna Moralast, hogy személyesen dobja ki a házból, s egyúttal a lány életéből is. - Liz kétszeresen is borsot törne vele a hálózat orra alá, amivel feldühítené a nagykuttyát, aki kiadná a parancsot, hogy végezzék ki, ahogyan azt az öcsémmel tették.

- Igen, azzal a különbséggel, hogy Miss Palmer mindvégig rendőrségi őrizet alatt állna. Ezzel az egy húzással sikeresen le tudnánk zárni a nyomozást, elkapnánk a csempészeket az öccse gyilkosával együtt, és törvényesen megbüntetnénk őket. Ön is ezt akarja, vagy nem?

- Ha ez Liz életébe kerülhet, akkor nem. Építse be a saját balekját, Moralias!

- Nincs időm rá. Ha nem működik együtt velünk, Miss Palmer, még hónapokig eltarthat a nyomozás.

Liz nem akart és nem is tudott hónapokig várni. Minden egyes nap egy örökkévalóságnak tűnt ebben a helyzetben.

- Megteszem, amit csak akarnak.

Jonas egy szemvillanás alatt a lány mellett termett, és felhúzta a kanapéről.

- Liz...

- Faith két hét múlva hazajön - magyarázta a lány, és a férfi karjára tette a kezét. - Ennek a rémálomnak véget kell érnie addigra.

- Akkor vidd el valahová! - kérte Jonas, és megragadta Liz vállát. - Menjünk el együtt!

- Hová? - kérdezett vissza a lány elkeseredetten. - Minden reggel azt mondom magamnak, ez a nap az utolsó, de másnap reggelre kiderül, hogy ez is csak egy újabb hazugság volt. Azóta nem tudok kikeveredni belőle, amióta Jerry belépett az ajtómon. Változtatni szeretnék ezen. Mindaddig, amíg véget nem ér ez az egész, semmi nem olyan, mint amilyennek lennie kellene!

Jonas tudta, hogy Liznek igaza van. Tudta az első pillanattól fogva. Ám túl sok minden megváltozott időközben. Aggódott a lányért. Voltaképpen csak miatta aggódott.

- Gyere vissza velem az Államokba! Legalább addig, amíg ennek vége.

- De vége lenne-e valaha? Képes leszel-e elfelejteni, hogy az öcsédet meggyilkolták? Képes leszel-e elfelejteni a gyilkosát?

Jonas ujjai megfeszültek, összeszűkül a szeme.

- Megölhetnek.

- Így is majdnem megöltek, kétszer is, pedig nem csináltam semmit - mondta Liz, majd a férfi mellkasára hajtotta a fejét. - Kérlek, segíts!

Jonas érezte, hogy nem erőltetheti rá az akaratát a lányra. Két tulajdonságát csodálta benne a leginkább. Az egyik az volt, hogy szívből tudott adni, a másik pedig, hogy ki tudott állni önmagáért. Vitatkozhatott volna vele, igyekezhetett volna a lelkére beszélni, de képtelen lett volna hazudni. Ha elfutnak, valóban nem szabadulnak a rémálomtól soha. Átölelte kedvesét. Liz hajának nyár- és tengerillata volt. Jonas megfogadta, hogy a lány még a nyár vége előtt szabad lesz. Mindketten szabadok lesznek.

- Vele megyek - közölte Moraliaszal.

11.

Liz soha életében nem félt még ennyire. Mindennap a boltban dolgozott, és várta, hogy Scott Trydent újra megjelenjen. Minden este bezárt, hazament és várta, hogy megszólaljon a telefon. Keveset beszélgettek Jonasszal.

Fogalma sem volt, hogy a férfi mivel foglalja el magát azokban az órákban, amikor nincsenek együtt, de tudta, hogy a saját lépését tervezgeti, és ettől csak még jobban félt.

Két eseménytelen nap után a lány idegei annyira pattanásig feszültek, hogy az már az örülettel volt határos. A parton emberek olvasgattak, szunyókáltak, szerelmesek sétáltak kéz a kézben, gyerekek kiabáltak futkározva. A zátony körül könnyűbúvárok lebegtek, ő mégis azon tűnődött, miért nem látja a jót semmiben, és hogy fogja-e újra látni valaha is. Napnyugtakor kiürítette a pénzes dobozt, elpakolta a felszereléseket, és hozzálátott a záráshoz.

- Mit szólna ahhoz az italhoz?

Liz azt hitte, felkészült a pillanatra, amikor megtörténik a dolog, mégis összerezzent. A halántéka lassan lüktetni kezdett, és biztos volt benne, hogy órákig fájni fog a feje. A gyomra görcsbe rándult a pániktól. Márpedig ettől a pillanattól fogva nem eshet pánikba, emlékeztette magát. Lassan megfordult, és Trydent szemébe nézett.

- Kíváncsi voltam, hogy visszajön-e.

- Mondtam, hogy visszajövök. Mindenki megérdemel néhány napot, hogy végiggondolhassa a dolgokat.

Szerepet kell játszanom, figyelmeztette magát a lány. Méghozzá jól. Gondosan bezárt mindent, majd ismét a férfi felé fordult. Nem mosolygott. Úgy tett, mint aki üzleti tárgyalást akar. A hangja kimért volt.

- Leülhetünk egy italra odaát - mutatott a nádtetős étteremre a parton. - Ott nem keltünk feltűnést.

- Nekem megfelel - felelte Scott. Kezet nyújtott a lánynak, de Liz nem fogadta el.

Elindultak az étterem felé.

- Korábban barátságosabban viselkedett.

- Korábban a vevőm volt - mondta a lány, és a férfira sandított. - Nem az üzlettársam.

- Nocsak - mosolyodott el Scott, miközben gondosan körülnézett. - Ezek szerint végiggondolta a dolgokat.

- Önöknek egy jó bűvárra van szüksége, nekem pedig pénzre - felelte Liz, majd odalépett egy asztalhoz, és leült az egyik székre, amelyik háttal volt a víznek.

Néhány másodperccel később egy férfi ült le az egyik sarokasztalhoz. Moralis egyik embere, gondolta, és nyugalmat erőltetett magára. Gondosan elpróbáltatták vele, mit mondjon, többször is. Nemcsak azt tudta, milyen szavakat kell használnia, hanem azt is, milyen hangsúllyal, továbbá hogy a pincér, aki kiszolgálja majd őket, rendőr, és fegyvere van.

- Jerry nem mondott el nekem túl sokat - kezdte, és rendelt magának egy üdítőitalt. - Csak annyit, hogy felhossa a csomagot, és átveszi a pénzt.

- Jó bűvár volt.

Liz szívébe félelem markolt, de sikerült úrrá lennie rajta.

- Én még nála is jobb vagyok.

Scott elvigyorodott.

- Én is így hallottam.

A lány mozgást látott a szeme sarkából, és pillanatokkal később leült mellé egy sötét bőrű, ragyás férfi. Liz ereiben megfagyott a vér. Már azelőtt tudta, hogy a férfi ezüst karkötőt visel, mielőtt megnézte volna.

- Pablo Manchez, Liz Palmer. Bár talán felesleges is bemutatnom magukat, hiszen találkoztak egyszer.

- Senorita - nyújtott kezét a férfinak, miközben vékony ajka mosolyra húzódott.

- Mondja meg a barátjának, hogy ne nyújtogassa a kezét! - jelent meg Jonas az asztalnál, és a legteljesebb nyugalommal odahúzott még egy széket. - Bemutatnál az uraknak, Liz?

Mivel a lány csak bámult döbbenetben, a férfi hátradőlt.

- A nevem Jonas Sharpe. Liz az élettársam - tette hozzá, majd Manchezre pillantott. Szóval ő az a férfi, akiért több ezer mérföldet utazott. Ő az a férfi, akit meg fog ölni. Érezte, hogy forogni kezd benne a gyűlölet és a harag, de tudott uralkodni magán, és tudott várni. - Maga ismerte az öcsémet, ugye?

Manchez visszahúzta a kezét az oldalához.

- Az öccse pénzsóvár volt, és ostoba.

Liz visszafojtott lélegzettel figyelte, ahogyan Jonas a zsebébe nyúl - és lassan előveszi a cigarettáját.

- Én is pénzsóvár vagyok - jegyezte meg könnyedén, miközben rágyújtott. - De nem vagyok ostoba. Már kerestem magát - folytatta, és kimért mosollyal Manchez felé nyújtotta a dobozt.

A férfi elvett egy szálat, és letörte róla a füstszűrőt. Nagyon érdekes keze volt hosszú, pókszerű ujjaival és keskeny tenyerével. Liz elborzadt, amikor ránézett.

- Megtalált.

Jonas továbbra is mosolygott, miközben rendelt egy sört.

- Szóval egy bűvárra van szükségük.

Trydent figyelmeztető pillantást vetett Manchezre.

- Már van egy bűvárunk.

- Nem. Egy csapatuk van. Együtt dolgozunk Lizzel - magyarázta Jonas, és kifújta a füstöt.

- Nincs szükségünk csapatra - közölte Manchez, és felemelkedett.

- De ránk szükségük van - mutatott rá Jonas, és elvette a sörét, amelyet ekkor szolgált fel a pincér. - Már így is rengeteget tudunk a szervezetükről. Jerry nem tudott titkot tartani - közölte, és ivott egy kortyot a söréből. - Mi tartjuk a szákat Lizzel. Ötezer csomagonként?

Trydent várt egy pillanatig, majd felemelte a kezét, és intett Mancheznek.

- Ötezer. Ha csapatban akarnak dolgozni, úgy osztoznak rajta, ahogy akarnak.

- Fele-fele - vont vállat Liz, és beleivott Jonas sörébe. - Egyikünk lemegy, a másikunk a bűvárhajón marad.

- Holnap éjjel, tizenegykor. Jöjjenek a partra, és menjenek be a boltba! Találnak ott egy vízálló táskát. Be lesz zárva.

- A bolt is - vetette közbe Liz. - Hogyan juttatják be a táskát?

Manchez kifújta a füstöt a fogai között.

- Könnyedén bejutottam a múltkor is.

- A koordinátákat ott találják a táska fülénél - vette át a szót Trydent. - Vigyék ki a hajót, merüljenek le a táskával, és hagyják ott! Ezután jöjjenek fel, és várjanak pontosan egy órát! Ekkor merüljenek le újra! Semmi más dolguk nincsen, mint visszavinni a másik táskát a boltba, és otthagyni.

- Sima ügy - vélekedett Jonas. - Mikor kapjuk meg a fizetségünket?

- Miután elvégezték a munkát.

- A fele összeget előre kérjük - közölte Liz. Nagyot kortyolt a sörből, és remélte, hogy valamelyest lelassul tőle a szívverése. - Legyen ott a táska mellett kétezeröttszáz dollár, különben nem merülök!

Trydent elmosolyodott.

- Jerry jobban bízott bennünk.

A lány hűvös, keserű pillantást vetett rá.

- Továbbá szeretnék életben maradni.

- Csak kövesse a szabályokat!

- Kinek a szabályait? - kérdezte Jonas, és visszavette a sört Liztől.

A lány Jonas combjára tette a kezét, és ott is hagyta.

- Jobb, ha ezen nem töri a fejét - javasolta Manchez, és cigarettával a szájában elmosolyodott. - Elég, hogy ismeri magukat.

- Csak kövessék pontosan a koordinátákat, és tartsák szemmel az órájukat! - utasította őket Trydent, majd letett néhány bankjegyet az asztalra, és felállt. - Más dolguk nem lesz.

- Ne veszítse el a fejét, mint Jerry! - tanácsolta Manchez, és lassan elmosolyodott. - Adiós, senorita!

Jonas nyugodtan befejezte a sörét, közben a két férfi eltávolodott az asztaltól.

- Nem volt benne a tervben, hogy beleszólsz a beszélgetésbe! - kezdte Liz dühösen. - Moralas azt mondta...

- Pokolba Moralasszal! - Jonas elnyomta a cigarettáját. - Ez a férfi szegezett kést a torkodnak?

A lány önkéntelenül is a heghez nyúlt a nyakán. Ökölbe szorította a kezét, majd letette az asztalra.

- Mondtam már, hogy nem láttam az arcát.

Jonas feléje fordult, a tekintete ezúttal fagyott füstre emlékeztette Lizt.

- Ő volt az?

A lánynak még csak válaszolnia sem kellett. Liz közelebb hajolt a férfihoz, és halkabbra fogta:

- Szeretnék véget vetni ennek az egésznek, Jonas. Nem célolok a bosszú. Úgy volt, hogy hagysz találkozni Trydenttel. Egyedül is megoldottam volna.

A férfi lassan maga felé döntötte a gyertyát az asztalon, és meggyújtotta.

- Meggondoltam magam.

- Elronthattad volna az egészet! Nekem nem volt más választásom: ha tisztára akarom mosni magam, az egyetlen dolog, amit tehetek, ha véget vetek ennek az egésznek. Honnan tudod, hogy nem lépnek le azok után, hogy megjelentél az asztalnál?

- Onnan, hogy kulcsfigura lettél - felelte Jonas, és mielőtt Liz tovább berzenkedhetett volna, megfogta a karját. Közel hajolt, úgy folytatta: - Én is használni akartalak téged, akárcsak Moralias, méghozzá attól fogva, hogy besétáltam a házádba, mert el akartam jutni Jerry gyilkosához. Elhatároztam, hogy használni is foglak, még ha át kell is gyalogolnom rajtad. Jerry is kihasználta téged.

Liz úrrá lett a remegésén, de a fájdalom ellen még küzdenie kellett.

- És most mit akarsz?

A férfi nem szólt. Olyan közel voltak egymáshoz, hogy látta saját tükörképét a lány szemében. Liz kihívó pillantást vetett rá, de a tekintete elárulta a zaklatottságát. Jonas a lány nyakára tette a kezét, és megvárta, amíg megérzi annak szívverését. Ekkor perzselő hévvel magához húzta, és szájon csókolta. A lány tekintetében fellobbant valami talán a szenvedély szikrája, talán a remény villanása. Jonas nem tudta, melyiknek örülne jobban, ezért elengedte Lizt.

- Senki nem fog bántani többé - fogadkozott. - Legfőképpen én nem.

Liz életének ez volt a leghosszabb napja. Dolgozott és várt. Csigalassúsággal teltek az órák. Moralias emberei elvegyültek a nyaralók között a parton. A lány azonnal kiszúrta őket, mintha jelvényt viseltek volna magukon, és azon csodálkozott, hogyhogya más nem fedezi fel őket. A hajói kimentek, visszajöttek, megint kimentek. A palackokat és bűvárfelszereléseket ellenőrizték és bérbe adták.

Liz úgy töltötte ki a számlákat, és fogadta el a hitelkártyákat, mintha e megszokott tevékenységeknél semmi más nem lenne fontosabb számára. Közben magában azt kívánta, bárcsak lenne már vége a napnak, ugyanakkor reménykedett benne, hogy soha nem jön el az éjszaka.

Ezerszer is eszébe jutott, hogy közli Moraliaszal, képtelen végigjátszani a szerepét. Ezerszer az volt a válasza saját magának, hogy ez gyávaság lenne. Aztán miközben már ment le a nap, és kezdett kiürülni a part, be kellett látnia, hogy ha törik, ha szakad, bátornak kell lennie. Bár megtehetette volna, hogy ezúttal is a menekülést választja, csakhogya amíg ő veszélyben volt, addig Faith is.

Amikor lenyugodott a nap, bezárta a boltot, mintha ez is csak egy szokásos nap vége lenne. Még mielőtt eltehetné volna a kulcsait, Jonas ott-termett mellette.

- Még meggondolhatod magad.

- Rejtőzködjem egész életemben? - kérdezte feszült arccal Liz, majd végignézett a parton, a tengeren, a szigeten, amely az otthonává lett. Egyúttal a börtönévé is, gondolta. Miért nem látta börtönnek mindaddig, amíg Jonas meg nem jelent az életében? - Már te is a fejemhez vágtd egyszer, milyen jó vagyok a menekülésben.

- Liz...

A lány megrázta a fejét.

- Felesleges bármit is mondanod. Egyszerűen meg kell tennem.

A hazaúton nem szóltak egymáshoz. Liz gondolatban végigvette Moralias utasításainak minden egyes pontját, sőt minden egyes szavát. Bele kell mennie a játékba, ki kell cserélnie a két táskát, és át kell adnia az újat a pénzzel együtt a rendőröknek, akik a mólónál várnak majd rá. A következő lépések már nem rajta múlnak. Várnia kell, de eközben szigorított rendőri védelmet kap - mindig lesz a közelében egy rendőr három méter távolságon belül. Ez elég biztonságosnak tűnt, mégis összerándult a gyomra, ha erre gondolt.

Egy férfi a kutyáját sétáltatta az utcán. Moralias embere volt. A szomszédja verandáján farigcsáló férfi fegyvert viselt a mellénye alatt. Liz mindkettejük pillantását kerülte.

- Igyál, egyél és aludj egy keveset! - kérte Jonas, miközben bekísérte a házba.

- Inkább csak alszom.

- Rendben - bólintott a férfi, és miután gondosan bezárta az ajtót, követte a lányt a hálószobába, és lehúzta a redőnyt. - Kérsz valamit?

Liz habozott egy ideig.

- Mellém feküdnél? - kérdezte végül. Valamiért még mindig nehezen jöttek a szájára a szavak, ha ilyesmit kért Jonastól.

A férfi odabújt a háta mögé, és szorosan átölelte.

- Tudsz így aludni?

- Szerintem igen - felelte Liz. Álmában majd menekvést talál, ha csak átmenetileg is. Egyelőre nem hunyta be a szemét. - Ha túl leszünk ezen az éjszakán... ezen az egészen... átölelsz még úgy, mint most?

Jonas hozzászorította ajkát a lány hajához. Nem hitte, hogy lehetséges jobban szeretni valakit annál, ahogyan szereti Lizt. Abban azonban teljesen biztos volt, hogy a lány elhúzódná tőle, ha ezt megvallaná neki.

- Ahányszor csak akarod. Most aludj!

Liz behunyta a szemét, és hagyta, hogy kiüresedjen az elméje.

A táska nem volt nagy - körülbelül akkora lehetett, mint egy hivatalnok aktatáskája. Szinte jelentéktelennek tűnt ahhoz képest, hogy mekkora veszély járt vele. Egy boríték hevert mellette a pulton, Liz boltjában. A borítékban lévő cédulára egy hosszúsági és egy szélességi fok volt nyomtatva, mellette huszonöt százdolláros bankjegy lapult.

- Teljesítették az alku rájuk eső részét - jegyezte meg Jonas.

Liz betette a borítékot egy fiókba.

- Hozom a felszerelésemet.

- Mik a koordináták?

- Ugyanazok, mint amelyek Jerry könyvében voltak - felelte a lány.

Azon kapta magát, hogy elképesztően nyugodt, miközben becsukja az ajtót a férfi után. Tudta, hogy figyelik őket. Moralias emberei ott rejtőznek nem messze. Abban is biztos volt, hogy Manchez szintén a közelben van.

Mindaddig nem beszéltek Jonasszal, amíg be nem ültek a hajóba, és el nem lökték magukat.

- Talán így véget vetünk ennek a rémálomnak - sóhajtotta Liz, miközben irányba fordította a hajót. - Mit akarsz tenni?

A férfi öngyújtója szisszenve fellobbant, majd megint csend lett.

- Amit tennem kell.

A félelemnek olyan íze volt a lány szájában, mint a réz, de nem magát féltette, hanem Jonast.

- Ha lebonyolítjuk a cserét ma éjjel, akkor át kell adnod a másik táskát Moralasnak. Rajtaütnek Manchezen, és ott lesz a nagyfőnök is.

- Mire célsz, Liz?

- Manchez ölte meg az öcsédet.

Jonas elnézett a lány fölé. A tenger fekete volt, akárcsak az égbolt. Csupán a motor duruzsolása törte meg a csendet.

- Ő csak a ravasz volt.

- Megölöd?

A férfi lassan visszafordult Liz felé. A lány halkán tette fel a kérdést, de a tekintete esdekelt.

- Nem tartozik rád.

- Talán nem, de ha hagyod, hogy a gyűlölet irányítsa a tetteidet, a gondolataidat, soha nem szabadulsz meg tőle. Még ha Manchez meghal is, az öcséd nem támad fel. Ha megölöd, azzal magadban is megölsz valamit. Örökre.

- Nem azért jöttem el ilyen messzire, és töltöttem el ennyi időt, hogy futni hagyjam Manchezt. Pénzért öl, de azért is, mert élvezetét leli benne. Igen, élvezi - folytatta Jonas keserűen. - Láttam a szemén.

Liz is látta, de őt nem Manchez érdekelte.

- Emlékszel, amikor azt mondtad nekem, hogy mindenkinek joga van ügyvédhez?

A férfi emlékezett rá. Emlékezett mindenre, amiben egykor hitt - de Jerry arcára is a hullaház hideg, fehér fényében.

- Annak semmi köze nem volt ehhez.

- Attól tartok, változtatsz az elveiden, ha személyesen is érintett vagy.

- Jerry az öcsém volt.

- Igen, és meghalt - sóhajtotta Liz, majd felemelte a fejét, hogy a hűvös éjszakai szellő lehűthesse az arcát. - Sajnálom, Jonas. Jerry meghalt, és ha véghezviszed a tervedet, bizonyos értelemben te is meghalsz. Miért nem bízol a törvényben?

A férfi behajította cigarettáját a vízbe, és nekitámaszkodott a hajókorlátnak.

- Többször is kijátszottam a törvényt az elmúlt évek alatt. Még szép, hogy nem bízom benne.

A lány szeretett volna közelebb kerülni Jonashoz, de nem tudta, hogyan. Csak azt tudta, hogy akármit is tesz, akármire is készül, mellette fog állni.

- Akkor bízz önmagadban! Én bízom benned.

A férfi lassan odament Lizhez. Két keze közé fogta a lány arcát, és igyekezett megérteni, miről beszél, és mi az, amit elhallgat.

- Tényleg?

- Igen.

Jonas lehajolt, és csókot nyomott Liz homlokára. Legszívesebben megkérte volna, hogy vegye a nyílt tenger felé az irányt, és ne álljon meg. Ez azonban nem oldott volna meg semmit, egyikük életében sem.

- Akkor most megmutathatod, mennyire bízol bennem. - A férfi szájon csókolta, majd megfordult, és felemelte az egyik ülést.

Amikor Liz észrevette a bűvárruhát, összevonta a szemöldökét.

- Mit művelsz?

- Megkértem Luist, hogy készítsen ide nekem egy ruhát.

- Miért? Nem mehetünk le mind a ketten!

Jonas levetkőzött fürdőnadrágra.

- Nem bizony. Én merülök, te maradsz a hajóban.

A lány csak állt meredten. Tudta, hogy semmi értelme dühbe gurulnia.

- A megállapodásban nem ez szerepelt. Én merülök.

- Megváltoztattam a megállapodást - közölte a férfi, majd felhúzta a ruhát derékig. - Nem teszem még egyszer kockára az életedet.

- Még szép, hogy nem. Én teszem kockára. Jonas, nem ismered ezeket a vizeket. Én igen. Te még soha nem merültél itt éjszaka. Én igen.

- Most fogok.

- Ne feszítsd túl a húrt!

A férfi majdnem elnevette magát, miközben teljesen belebújt a ruhába.

- Nem vitatkozom.

- Azt mondtam Mancheznek és Trydentnek, hogy én megyek le.

- Gondolod, hogy csorbát szenved a jó híred, ha kiderül, hogy hazudtál egy bérgyilkosnak és egy kábítószercsempésznek?

- Jonas, nem vagyok vicces kedvemben!

A férfi felszíjazta a bűvárkését, megigazította ballasztövét, majd a maszkjáért nyúlt.

- Elhiszem, sőt talán annak sem fogsz túlzottan örülni, amit most mondok: szeretlek. - Megcirógatta a lány állát. - Az öcsém rángatott ebbe az egészbe, mivel magán kívül senkivel nem törődött életében. Én még mélyebbre rángattalak, mert csak a bosszú járt az eszemben. Most már te jársz az eszemben. Te és a kapcsolatunk. Nem mész le. Ha kell, odakötözlek a kormányhoz, de akkor is én merülök le!

Liz a férfi mellkasára tette a kezét.

- Ha én mennék le, csak a feladatra összpontosítanék. Ha itt maradok, azon fogok aggódni mindvégig, mi minden történhet veled odalent!

- Mérd az időt, amíg lent vagyok! - kérte Jonas, majd felemelte a palackját, és odanyújtotta a lánynak. - Segíts felvennem!

Liz már hetekkel korábban megállapította, hogy a férfi képtelen elveszíteni egy vitát. Remegő kézzel felsegítette rá a palackot.

- Nem tudok mit kezdeni azzal, hogy védelmezel.

Jonas bekattintotta a palack csatját, és a lány felé fordult.

- Gyakorlat teszi a mestert.

Liz behunyta a szemét. Elkésett az érvekkel, késő volt már minden szó.

- Tarts északkelet felé! A barlang huszonöt méter mélyen van. - Habozott egy pillanatig, majd elővett egy szigonypuskát. - Vigyázz a cápákkal!

Amikor a férfi lemászott a hajó oldalán, a lány utánanyújtotta a táskát. Másodpercekkel később Jonast elnyelte a fekete, nyugodt tenger. Liz követte a férfit gondolatban.

Semmi fény nem lesz odalent, ezért Jonas élete a műszereitől és a bűvárlámpa sugarától függ. Az éjszakai ragadozók ilyenkor indulnak portyára. A lány igyekezett nem gondolni erre.

Erőszakosabbnak kellett volna lennie, és ragaszkodnia hozzá, hogy ő merüljön. De hogyan? Elkezdett fel-alá járkálni a fedélzeten, és időnként hátrasimította a haját.

Jonas azért ment helyette, hogy megvédje. Azért ment, mert szereti őt. Leült, és dörgölni kezdte a karját, hogy megmelegedjen. Ilyen érzés, amikor egy férfi gondoskodik egy nőről? Mit tegyen ilyenkor egy nő? Üljön ölbe tett kézzel? Sokkal tetterősebb volt annál, hogy csak várjon tétlenül. Mégis... olyan jó volt hallani, hogy Jonas szereti. Visszaült és várt.

Négyszer is ellenőrizte az óráját, mire meghallotta a férfit a létránál. Megkönnyebbülten odasietett hozzá, hogy felsegítse.

- Másodjára én megyek!

Jonas levette a bűvárlámpát, majd a palackját is.

- Szó sem lehet róla - ellenkezett, és mielőtt a lány megszólalhatott volna, magához ölelte. - Egy óránk van - súgta a fülébe. - Vitatkozással akarod tölteni?

A férfi csuromvíz volt, és fázott. Liz viszonzta az ölelését.

- Nem szeretem, ha parancsolgatnak nekem.

- Legközelebb majd te parancsolgatsz nekem. - Jonas leült az egyik padra, és magával rántotta a lányt is. - El is felejtettem, milyen éjszaka bűvárkodni. Csodálatos! - sóhajtotta. Ráadásul hamarosan véget ér ez az egész, gondolta. Megtették az első lépést, a második már adja magát. - Láttam egy hatalmas tintahalat. Nagyon megijedt a fénytől. Esküszöm, legalább kilenc méter hosszú volt!

- Még annál nagyobbra is megnőnek. - Liz a férfi vállára hajtotta a fejét, és igyekezett ellazulni. Volt egy órájuk. - Régebben, amikor apukámmal bűvárkodtunk, láttunk egy akkorát, amelyik majdnem tizennyolc méteres volt.

- Nem ijedtél meg?

- Nem. Csak ámultam, és olyan közel úsztam hozzá, hogy meg tudtam érinteni a csápjait. Amikor feljöttünk a felszínre, apa húszperces hegyi beszédet tartott nekem.

- Te is ezt tennéd Faithszel, nem?

- Én büszke lennék rá - kezdte Liz -, és csak utána mosnám meg a fejét.

Jonasnak ekkor tűntek fel először a csillagok aznap éjjel. Tengernyi hunyorgott fent az égen. Édesanyja hintaszéke jutott eszébe, és a hosszú nyári éjszakák, amelyeket a verandán töltött.

- Mesélsz róla?

- Ha egyszer belekezek, soha nem hagyom abba.

- Annál jobb. - Az ügyvéd rámosolygott, és átkarolta a vállát. - Mesélj róla!

Liz behunyta a szemét, és elmosolyodott. Jó érzés volt Faithre gondolnia, róla beszélnie. Jonas előtt lassan kibontakozott egy kislány képe, aki azért szereti az iskolát, mert ott sokan vannak, és mindig történik valami. Hallotta Liz hangján, mennyire imádja a lányát, milyen büszke rá, mennyire sóvárog utána. Maga előtt látta a napbarnított arcú csitrit a fényképről, és megtudta, hogy két nyelven beszél folyékonyan, szeret kosárlabdázni, és utálja a zöldségeket.

- Nagyon jó szíve volt mindig - mondta Liz -, de azért nem angyal. Makacs, és ha ellenszegülnek neki, akkor kő kövön nem marad. Szereti egyedül csinálni a dolgokat. Már két éves korában nagyon mérges volt rám, amikor segíteni akartam neki lejönni a lépcsőn.

- Úgy tűnik, az önfejűség nálatok családi vonás.

- Szükségünk is van rá - vont vállat Liz.

- Sosem gondoltál arra, milyen lenne osztozni mindenben?

A lány óvatossá vált, és alig észrevehetően elhúzódott a férfitől.

- Ha osztozol, fel kell adnod valamit. Soha nem engedhettem meg magamnak, hogy feladjak bármit is.

Jonas pontosan erre a válaszra számított, és pontosan ez volt az a válasz, amelyen változtatni szeretett volna.

- Ideje visszamennem.

Liz felsegítette rá a palackot.

- Itt ne felejtsd a szigonypuskát! Jonas... - A férfi már a korlátnál volt, amikor a lány odalépett hozzá. - Siess vissza! - kérte. - Haza akarok menni. Szerelmeskedni szeretnék veled.

- Jókor mondod! - Jonas vágott egy grimaszt, majd elvigyorodott, és belecsobbant a vízbe.

Öt perc elteltével Liz ismét elkezdett fel-alá járkálni. Miért nem jutott eszébe, hogy kávét hozzon magával? Mindegy, kevesebb mint egy órán belül már a konyhában lehetnek, és kávét főzhetnek. Attól sem zavartatják majd magukat, hogy a rendőrség körülveszi a házat. Ők odabent lesznek Jonasszal, együtt. Talán tévedett az osztozással kapcsolatban. Talán...

Amikor csobbanást hallott a hajó oldalánál, egy szemvillanás alatt a korlátnál termett.

- Csak nincs valami baj, Jonas? Miért... - kezdte, majd azon kapta magát, hogy farkasszemet néz egy pisztollyal.

- Seniorita! - üdvözölte murénamosollyal Manchez, miután lehajította a maszkját és a pipáját az egyik padra, és felmászott a létrán. - Buenas noches!

- Mit keres itt? - kérdezte a lány, és igyekezett haragosnak tűnni, miközben a vér kiszaladt az arcából. Nem, nem bátor, állapította meg magában. Egyáltalán nem. - Megállapodást kötöttünk, nem?

- Maga amatőr - közölte a férfi. - Sharpe is az volt. Csak nem hitte, hogy megfeledkezünk a pénzről?

- Ha arra a pénzre céloz, amelyet Jerry vitt el, nem tudok róla semmit - közölte Liz, és megragadta a korlátot. - Már a múltkor is mondtam.

- A főnök úgy döntött, hogy maga veszélyes, hölgyem. Tesz nekünk egy szívességet, és felhossa a csomagot. Mi is teszünk magának egy szívességet: nem fog szenvedni, amikor eltesszük láb alól.

A lány nem nézett többet a fegyver irányába. Nem mert.

- Ha sorra megölik a bűvéraikat, egy idő után nem lesz mivel kereskedniük.

- Végeztünk Cozumelen. Miután a barátja felhozta a táskát, elviszem Méridába. Úgy élek majd, mint egy úr, maguk ketten pedig békésen pihennek a tenger fenekén.

Liz le akart ülni, mert remegett a térde, mégis állva maradt, mert félt, hogy nem áll fel többé.

- Ha végezték Cozumelen, miért volt szükség még erre a szállítmányra?

- Clancy szeret tiszta munkát végezni.

- Clancy?

Ezt a nevet említette David Merriworth is Acapulcóban, emlékezett vissza a lány. Hegyezni kezdte a fülét, hátha hall valamit a víz felől.

- Maradt még odalent némi kokain, megér néhány ezer dollárt. Remélhetőleg már felfelé tart. A főnök szerint kifizetődő befektetés, mert így a rendőrség gyanúja magára és Sharpe-ra terelődik. Majd azt a látszatot keltjük, hogy összeveszték, és agyonlőtték egymást. Akta lezárva.

- Erikát is maga gyilkolta meg, ugye?

- Túl sokat kérdezősködött - vont vállat Manchez, és leeresztette a fegyvert. - Maga is túl sokat kérdezősködik.

Váratlanul fény árasztotta el a hajót meg a vizet, méghozzá olyan hirtelen, hogy Liz ösztönösen megmerevedett. Még mielőtt gondolkodni lett volna ideje, ösztönösen a tengerbe vetette magát, és sebesen alámerült.

Hogyan tudná figyelmeztetni Jonast? Kétségbeesetten körülnézett, miközben fénycsóvák cikáztak a víz felszínén. Nincs palackja, maszkja, semmije, amivel védekezni tudna. Jonas bármelyik pillanatban felérhet a felszínre, és fogalma sincsen, milyen veszély leselkedik ott rá. Csak ő mentheti meg a férfi életét!

Felszerelés nélkül csupán néhány másodperce volt.

Küzdött, hogy lent maradjon, de közben olyan közel maradt a létrához, amelyen közel a bátorságából futotta. Már majdnem szétrobbant a tüdeje, amikor mozgást érzett a vízben. Liz a fénycsóva felé fordult.

Amikor Jonas meglátta a lányt, majdnem megállt a szíve. Liz olyan volt, mint egy szellem a hajótest közelében.

A haja fakó volt, és kígyószerűen lebegett az áramlatban, az arca pedig falfehér. Miközben a férfi elméje sorra ontotta a kérdéseket, habozás nélkül Liz szájába dugta a csövet, hogy levegőt adjon neki. Beszélni nem tudott vele, de a megérzései nem hagyták cserben. Érezte a lány félelmét. Kibiztosította a szigonypuskát, és felmerült a felszínre.

- Mr. Sharpe! - szólt oda neki azonnal Moralas megnyugtató hangon, és ráirányította a reflektort. Liz lassan felemelkedett Jonas mellett. - Minden a legnagyobb rendben! - Ekkor

vették észre, hogy Manchez ott áll a hajó fedélzetén bilincsben, két másik bűvár kíséretében. -
Visszavinnék az embereimet és a foglyukat Cozumelre?

A lány érezte, hogy Jonas izmai megfeszülnek. A férfi felemelte a szigonypuskát, és célzott. Liz még a maszkon keresztül is látta, hogy szikrázik a szeme, mint a jég.

- Jonas, kérlek!

A férfi azonban már elindult felfelé a létrán. A lány követte, és fellépett a fedélzetre. Fázott, és csöpögött róla a víz.

- Jonas, ne! Vége!

A férfi meg sem hallotta, amit mond. Minden figyelmével arra az alakra összpontosított, aki alig néhány méternyire állt tőle. Mélyen Manchez szemébe nézett, és látta, amint a bérnyílkos elsápad, és valódi rémület tükröződik a szemében.

Esküt tett magának. Jonas önkéntelenül a nyakláncán lévő medál felé nyúlt. Az öccsét juttatta eszébe. Az öccsét, aki... meghalt. Tehet bármit, ezen már nem tud változtatni. Leeresztette a puska.

Manchez hátravetette a fejét.

- Kijutok - közölte halkán, majd lassan elmosolyodott. - Ki fogok jutni.

Jonas ekkor meghúzta a ravaszt, és a szigony belefűrődött a hajóba, pontosan Manchez két lába közé. Liz látta, amint a bérnyílkos arcára fagy a mosoly, Jonas ellenben nyájasan elmosolyodik.

- Várni fogom!

Tényleg vége lenne? - keringett Liz fejében a gondolat, amikor felébredt, a saját ágyában, melegen és szárazon.

Biztonságban volt, akárcsak Jonas. A cozumeli kábítószercsempész hálózatot felszámolták. Jonas természetesen dühöngött, miután kiderült, hogy a rendőrség figyeltette Manchez meg őket is, de csak az utolsó pillanatban léptek közbe, amikor már fegyvert szegeztek Lizre.

Mindazonáltal megkapta, amiért jött. Rács mögött ült az az ember, aki megölte az öccsét. Bíróság elé áll, és minden bizonnyal életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélik.

A lány remélte, hogy kedvese beéri ennyivel. Ő maga beírta azzal, hogy félelem nélkül ébredhetett fel reggel.

Hogy véget ért a rémálom. Boldogan az oldalára gördült, és hozzásimult Jonashoz. A férfi szorosán átölelte.

- Maradjunk itt délig!

Liz elnevette magát, és befúrta a fejét Jonas álla alá.

- Csakhogy valakinek...

- ...ki kell nyitnia a boltot.

- Pontosan. Hetek óta először képes leszek úgy beállni a pult mögé, hogy nem kell állandóan a vevőim tekintetét fürkészni. Boldog vagyok! - A lány felnézett Jonasra, és szorosán átkarolta a nyakát. - El sem hinnéd, mennyire!

- Elég boldog ahhoz, hogy hozzám gyere feleségül?

Liz megmerevedett, mint egy kődarab, majd lassan, nagyon lassan elhúzódott a férfitől.

- Tessék?

- Gyere hozzám feleségül! Gyere haza velem! Kezdjünk új életet!

A lány szeretett volna igent mondani. Majd kiugrott a szíve a helyéből, annyira igent akart mondani. Minden erejét össze kellett szednie, hogy el tudjon távolodni Jonastól.

- Nem lehet.

Fel akart kelni az ágyból, de a férfi visszatartotta.

- Miért nem?

- Jonas, két különböző ember vagyunk teljesen különböző élettel.

- Hetek óta ugyanolyan az életünk - vetette ellen a férfi, és megfogta a lány kezét. - És ez most már így is marad.

- Dehogyan marad - ellenkezett Liz, és elhúzta a kezét. - Hazamész Philadelphiába, és néhány hét múlva már arra sem fogsz emlékezni, hogyan nézek ki.

Jonas keze bilincsként fonódott a lány csuklójára.

Haragja, amely máskülönben csak igen ritkán tört a felszínre, Liz közelében mindig parázslott, lobbanásra készen.

- Miért csinálod ezt? - kérdezte dühösen. - Miért nem vagy képes soha elfogadni, amit kapsz? - Föléje gördült, és a szemébe nézett. - Szeretlek.

- Ne! - Liz behunyta a szemét. A vágy, hogy mindez igaz legyen, majdnem elvette a józan eszét. - Ne mondd ezt nekem!

A lány ki akarja zárni az életéből. Jonas először megijedt, aztán dühbe gurult, végül győzött az elszántsága.

- De mondom! Ha már elégszer mondtam, egy idő után talán el is hiszed. Szerinted az, hogy ennyi éjszakát együtt töltöttem veled, csupán játék volt? Te talán nem érezted? Nem érzel semmit?

- Egyszer már azt hittem, hogy érzek valamit, de tévedtem.

- Gyerek voltál. Bizonyos értelemben még most is az vagy, de tudom, mi zajlik benned, amikor együtt vagyunk. Tudom. Nem vagyok szellem, nem vagyok emlék. Valóság vagyok, és téged akarlak!

- Félek tőled! - suttogta a lány. - Félek, mert melletted megint sóvárogni kezdtem valami után, ami soha nem lehet az enyém. Nem megyek hozzád, Jonas, mert nem engedhetem meg magamnak, hogy kockáztassak, hogy kockára tegyem a gyerekem életét. Kérlek, engedj el!

A férfi engedelmeskedett, de amikor Liz felállt, átkarolta.

- Ne hidd, hogy ezzel vége!

A lány Jonas mellkasára hajtotta a fejét.

- Csak arra kérlek, maradj velem ebben a néhány napban, amennyi még hátravan nekünk! Maradj velem!

Jonas felemelte Liz állát. Minden, amit tudni akart, ott csillogott a lány szemében. Márpedig egy férfi, aki tudja, amit tudnia kell, és aki győzelemre játszik, megengedheti magának, hogy türelmes legyen.

- Látom, eddig még nem találkoztál senkivel, aki olyan konok lett volna, mint te magad. Márpedig én legalább olyan konok vagyok. Öltözz fel! Leviszlek a boltba.

Mivel Jonas úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna, a lány megnyugodott. A férfi lehetetlent kért tőle, és ezt mindketten tudták. Csak hetek óta ismerték egymást, ráadásul a körülmények óhatatlanul felfokoztak bennük minden érzést. Igen, valóban fontos Jonasnak, ezt el tudta képzelni róla, de hogy szerelmes lenne - azzal a szerelemmel, amelyre egy házasságot építeni lehet -, azt nem mertte elhinni neki.

Ő ellenben szívből szerette a férfit, annyira, hogy képes volt eltaszítani magától, holott mindennél jobban sóvárgott utána. Jonasnak vissza kell mennie az életébe, a világába. Idővel majd, ha a férfi visszagondol rá, hálás lesz neki, hogy bezárt egy olyan ajtót, amelyet Jonas csupán fellángolásból nyitott ki. Ő azonban nem felejt el a férfit soha.

Mire Liz elindult a boltba, már megnyugodott valamelyest.

- Mi a terved mára?

- Nekem? - kérdezett vissza Jonas. Időközben neki is sikerült visszanyernie az önuralmát. - Sütkérezni fogok a napon, és nem csinállok az égvilágon semmit.

- Semmit? - A lány értetlenül bámult rá. - Egész nap?

- Igen. Az emberiség körében úgy ismeretes az ilyesmi, mint pihenés vagy szabadnap. Ha több napon át műveli valaki, azt már nyaralásnak hívják. Az enyém eredetileg Párizsban lett volna.

Párizs, gondolta Liz. Illik a férfihoz. Egy pillanatra eltűnődött, vajon Párizsban milyen illata van a levegőnek.

- Ha nagyon unni kezdenéd magad, az egyik hajómon biztosan jól jön egy szabad kéz.

- Köszönöm, de kibúvárokodtam magam egy időre - hárította el az ajánlatot Jonas, és lehuppant egy strandszékre a bolt előtt. Ennél jobb helyet keresve sem találhatott volna, hogy szemmel tarthassa a lányt.

- Üdv, Miguel! - köszönt Liz, és önkéntelenül is Luist kezdte keresni a szemével. - Korán jöttél.

- Együtt jöttünk Luisszal. Ő épp a bújárhajót ellenőrzi, mert ma korán indul.

- Igen, tudom - felelte a lány. - Miért nem segítesz neki? Majd én beállok a pult mögé - tette hozzá, mert nem akarta, hogy Miguel sokáig legyen egyedül a boltban.

- Bueno. Volt néhány fickó a halászhajónál, szerintem ki fogják bérelni.

- Majd megnézem. Menj csak! - búcsúzott el tőle Liz, majd Jonashoz lépett, és leguggolt mellé. - Tartsd szemmel a boltot egy kicsit, jó? Vár néhány vevő a Kivándorlónál.

Jonas megigazította a napszemüvegét.

- Mennyit fizetsz óránként?

A lány felvonta a szemöldökét.

- Mit szólnál, ha vacsorát főznék?

A férfi vigyorogva beállt a pult mögé.

- Maradj, ameddig csak akarsz!

Liz elnevette magát, majd lement a mólóhoz, és magába szívta a reggel csodáját. Nem bánta volna, ha kibéreltik a hajót, ráfért volna egy kis lazítás a vízen. Már megrendelte a vízibicikliket, de még ki is kell fizetnie őket. Mosolyogva lépett oda a hajó mellett álló férfiakhoz.

- Buenos días! - üdvözölte őket. - Mr. Ambuckle! - Kezet nyújtott az ismerős férfinak. - Nem tudtam, hogy visszatért a szigetre. Hétfégi kiruccanás?

- Pontosan - felelte a férfi, és miközben megpaskolta Liz kezét, majdnem teljesen kopasz feje fényesen csillogott a napfényben. - Ha rám jön a mehetnék, már otthon sem vagyok.

- Ezúttal horgásztként szeretné próbára tenni magát? Van néhány nagyhal a környéken.

- Érdekes, hogy nagyhalat említett. Épp erről beszélgettünk az üzlettársammal.

- Ó, igen, a nagyhalak! - ismételte a mellette álló férfi, majd megfordult, és feltolta a szalmakalapját. Scott Trydent volt az. - Clancy csak azok érdeklik.

- Ne forduljon meg, kisasszony! - szorította meg Ambuckle Liz kezét, mielőtt a lány megmoccanhatott volna. - Szépen, halkan felszállunk a hajóra. Beszédem van magával, utána pedig hajókázunk egy kicsit.

- Mióta használja a boltomat csempészkedésre? - kérdezte Liz, és észrevette a fegyvert Trydent dzsekije alatt.

Nem tudott jelezni Jonasnak, de nem is mert volna.

- Néhány éve. Egyszerűen ideális helyen van. Columbiából érkezik az anyag, és Miami tart. Az elmúlt néhány évben egyre pimaszabb lett a rendőrség, ezért a szokásos útvonal veszélyessé vált. Errefelé hosszabb ugyan az út, de kevesebb áru megy veszendőbe.

- Szóval ön a hálózat feje - beszélt tovább a lány. - Ön az, akit a rendőrség el akar kapni.

- Üzletember vagyok - felelte Ambuckle mosolyogva. - Csak maga után, kisasszony!

- A rendőrség nyitva tartja a szemét - figyelmeztette Liz, miközben felmászott a fedélzetre.

- A rendőrség elfogta Manchezt. Ha nem akart volna a saját szakállára dolgozni, a legutóbbi szállítmány simán lejutott volna.

- A saját szakállára?

- Pontosan - felelte Scott, miközben a lány másik oldalára állt. - Pablo úgy döntött, szabadúszóként jobban jár, mint a hálózat tagjaként.

- Mr. Trydent azonban jelentette nekünk a dolgot, így feljebb lépett a hierarchiában. Nálunk az elkötelezett alkalmazottak mindig jutalomban részesülnek.

Trydent Ambuckle-ra vigyorgott.

- Páratlan szervezet.

- Szóval maga adta ki a parancsot Jerry Sharpe meggyilkolására! - bukott ki Lizből, és nem hitt a szemének. Döbönt pillantást vetett az alacsony, kövér emberre, akivel olyan jókat beszélgetett, és akinek palackokat adott bérbe korábban. - Maga lövette le!

- Jelentős summát lopott tőlem! - Ambuckle összevonta a szemöldökét. - Nagyon jelentőset. Utasítottam Manchezt, hogy szabaduljon meg tőle. Sokáig azt hittem, hogy maga Jerry szeretője. Akárhogyan is, az tűnt a legegyszerűbbnek, ha továbbra is a boltját használom. A feleségem nagyon kedveli magát.

- A felesége... - A lány a testes asszonyságra gondolt. - Tudja, hogy a férje kábítószerrel kereskedik, és embereket ölet meg?

Ambuckle vigyorogva megrázta a fejét.

- Azt hiszi, hogy zseniális tőzsdeügynökünk van. Már tíz éve csempészem a kábítószeret, de a feleségem máig nem tudja megkülönböztetni a kokaint a porcukortól. Nem szeretem keverni a magánéletemet a munkámmal. Szegény asszony belebetegszik, ha megtudja, hogy maga balesetet szenvedett. Most pedig hajókázunk egyet. Szeretnék elbeszélgetni magával arról a háromszázezer dollárról, amelyet Jerry barátunk elhalászott az orrom elől. Indulhatunk, Scott!

- Nem!

Liz túlélési ösztöne bekapcsolt, és a lány a móló felé vetette magát, Ambuckle azonban egyetlen taszítással visszalökte a helyére. Megrázta a fejét, megtörölte a kezét, és Liz felé fordult.

- Nem akartam, hogy idáig fajuljon a dolog. Tudja, én állítottam el az időmérőt az oxigénpalackján, remélve, hogy észhez tér. Mindig kedveltem magát, kisasszony, de az üzlet az üzlet. - Ambuckle keserves sóhajtással Trydent felé fordult. - Mivel átvetted Pablo helyét, gondolom, tudod, mit kell tenned.

- Természetesen - felelte a férfi. Elővett egy pisztolyt, és Liz szemébe nézett.

A lány visszafojtotta a lélegzetét.

Ekkor Scott Ambuckle felé fordította a fegyver csövét.

- Le van tartóztatva! - közölte, a másik kezével pedig előhúzta a jelvényét. - Joga van hallgatni...

Liz többet már nem hallott. Tenyerébe temette az arcát, és zokogni kezdett.

12.

- Elárulná végre valaki, hogy mi történt?! - Mindnyájan Moralas irodájában gyűltek össze, de Jonas nem volt hajlandó leülni. Ott állt Liz széke mögött, és olyan erővel markolta a fekete bőr háttámlát, miközben magyarázatot követelt, hogy az ujjpercei kifehéredtek.

Ha bárki közeledni mert volna a lányhoz, előbb üt, és csak utána kérdez. Egy nyomozó már pórul is járt miatta, aki igyekezett lefogni a férfit, amikor az észrevette, hogy Trydent áll Liz mellett a Kivándorló fedélzetén - egyszerűen leütötte őt.

Moralas összefonta kezét az íróasztalán, és hosszan, némán nézett Jonasra.

- Azt hiszem, átadom a szót a honfitársának - mondta végül.

- A nevem Donald Scott, különleges ügynök vagyok - kezdte a férfi, akit Liz Scott Trydentként ismert meg, és e pillanatban épp Moralas íróasztalának sarkán ült. - Elnézést, hogy félrevezettem, Liz!

Az ügynök igyekezett nyugodtan és tárgyilagosan beszélni, mégis érezni lehetett, hogy rendkívül izgatott. Ivott egy kortyot a kávéjából, és Jonas felé fordult. Előre tudta, hogy nehéz dolga lesz a férfival, de a maga részéről mindig hitt abban az elvben, miszerint a cél szentesíti az eszközt.

- Már három éve el akarom kapni ezt a rohadékot - ismerte be. Megint ivott egy kortyot, de már diadalittasan csillogott a szeme. - Két évünkbe telt, mire be tudtunk épülni a hálózatba, de

még akkor sem tudtam kapcsolatba kerülni a nagyfőnökkel. Nagyon óvatos volt. Az elmúlt nyolc hónapban Scott Trydentként Manchez közelébe férkőztem, de csak két nappal ezelőtt sikerült nála is tovább jutnom.

- Kihasználta Lizt! - förmedt rá Jonas, és a lány vállára tette a kezét. - Bedobta a mély vízbe, a szó szoros értelmében!

- Igen. A baj csak az volt, hogy sokáig mi sem tudtuk, mennyiben érintett az ügyben. Tudtunk a boltjáról, Liz. Tudtuk, hogy tapasztalt bűvár. Voltaképpen mindent tudunk magáról az ügynökségen. Egy ideig kegyed volt az első számú gyanúsítottunk.

- Gyanúsított? - A lány szeme elkerekedett. Gondosan összekulcsolta a kezét az ölében, de érezni lehetett a haragot a hangjában. - Én?!

- Tíz évvel ezelőtt hagyta el az Egyesült Államokat, s azóta egyszer sem tért vissza. Minden kapcsolata és eszköze megvan ahhoz, hogy fenntartsa egy ilyen hálózatot. Azonkívül távol tartja a lányát a szigettől az év nagy részében, ráadásul Houston egyik legjobb iskolájába járattja.

- Ez csak rám tartozik.

- Az ilyen részletek azonban szemet szúrnak, és akkor már ránk is tartoznak. Amikor befogadta Jerry Sharpe-ot, és munkát adott neki, még erősebbé vált a gyanúnk. Jerry ugyan nem tartotta valószínűnek a dolgot, de nem is azt a feladatot kapta tőlünk, hogy megossza velünk a véleményét.

Liz érezte, hogy Jonas ujjai megfeszülnek a vállán, és megfogta a férfi kezét.

- Feladatot?

- New Orleansban vettem fel a kapcsolatot Jerry Sharpe-pal. Az ügynökség róla is tudott mindent. Szélhámos volt, ügyeskedő, de nem bűnöző. - Scott ivott a kávéjából, és fürkésző pillantást vetett Jonasra. - Alkut kötöttünk, amely úgy szólt, hogy ha sikerül bejutnia a hálózatba, és adatokkal szolgálni nekünk, szemet hunyunk néhány... meggondolatlansága felett. Kedveltem az öccsét - ismerte el az ügynök. - Ha kicsit jobban tudott volna uralkodni magán, kiváló rendőr lehetett volna belőle. Sokáig sikerült az orruknál fogva vezetnie a hálózat embereit.

- Jerry maguknak dolgozott? - kérdezte Jonas, és mindig fegyelmezett hangja ezúttal feltoluló érzelmekről árulkodott. Az öccséről alkotott képe, amelyet az utóbbi időben oly nehezen tudott csak elfogadni, tisztulni kezdett.

- Így van - felelte Scott, majd elővett egy cigarettát, és rágyújtott. - Kedveltem őt, komolyan. Képes volt mindenben a jót látni, és ez átragadt rám is, ha velem voltam.

Igen, Jerry ilyen volt, gondolta Jonas. Odalépett az ablakhoz, és hallgatott egy ideig. Figyelte, ahogyan a hullámok a hajók törzsét nyaldossák, ahogyan a nap táncol a víz tükrén, és gyerekek sétálnak a mólón. Majdnem ugyanaz volt a látvány, mint aznap, amikor Cozumelre érkezett, az élete azonban teljesen megváltozott azóta.

- Mi történt?

- Jerry nem nagyon engedelmeskedett az utasításainknak. Túl gyorsan túl messzire ment. Azt mondta, hogy bizonyítani akar. Önmagának és a másik felének. A jobbik felének.

Jonas lassan megfordult. Hirtelen megint rátört a fájdalom, és átjárta a szívét. Liz látta ezt a szemén. Felállt és odament hozzá.

- Folytassa!

- A fejébe vette, hogy az egyik alkalommal elemeli a pénzt, amelyet a szállítmányért fizetnek. A tervét csak akkor tudatta velem, amikor felhívott Acapulcóból. Úgy vélte, ezzel a húzással kicsalogatja a nagyfőnököt a névtelenségből. Utasítottam, hogy rejtőzzön el, amíg ki nem mentjük. Visszavittük volna az Államokba egy biztonságos helyre, amíg le nem zárjuk az ügyet, de nem hallgatott rám. Visszajött Cozumelre, és egyedül akart elbánni Manchezzel. Meghalt, mielőtt bármit tehattünk volna. Talán még akkor sem tudtam volna megakadályozni a halálát, ha a segítségére sietek. Nem szeretünk civileket veszíteni, Mr. Sharpe. Barátokat még kevésbé.

Jonas dühe lassan elpárolgott. Amit hallott, teljes mértékben Jerryre vallott. Izgágaságára, kalandvágyára, meggondolatlanságára.

- Folytassa!

- Utasítást kaptam, hogy gyakoroljak nyomást Lizre - közölte Scott, és halkán elnevette magát, de nem jókedvében. - Utasítást, ráadásul mindkét oldalról. Mindaddig, amíg vissza nem tértek Acapulcóból, nem tudtuk biztosan, hogy semmi közük a hálózathoz. Ettől kezdve Liz már nem gyanúsított volt, hanem csali.

- Eljöttem a rendőrségre - szólalt meg a lány, és Moraliasra nézett. - Önhöz személyesen. Miért nem szólt?

- Mert egészen tegnapig fogalmam sem volt arról, hogy Scott ügynök. Csak annyit tudtam, hogy van egy beépített emberünk, aki utasítást kapott, hogy magát használja csaliként.

- Mindvégig védelem alatt állt - biztosította Scott Lizt. - Nem volt nap, hogy Moralias vagy az én embereim ne vigyáztak volna magára. Más kérdés, hogy az ön jelenléte kissé megnehezítette a dolgunkat - fordult az ügynök Jonas felé. - Kissé messzebbre ment a kellesténél. A jelek szerint nem csak külsőleg hasonlítottak egymásra Jerryvel.

Jonas nyakláncá mintha nehezebbé vált volna.

- Meglehet...

- Eljutottunk arra a pontra, amikor döntenünk kellett, hogy beérjük-e Manchezzel és a hálózat néhány másik tagjával, vagy mindent felteszünk egy lapra. Nos, mi az utóbbit választottuk.

- Szóval amikor merültünk a táskákkal, az csupán színjáték volt, ugye?

- Manchez utasítást kapott, hogy bármi áron szerezze vissza a pénzt, amelyet Jerry ellopott. Nem tudtak az acapulcói széről. - Scott a fejét ingatta, és kifújta a füstöt. - Nagyon észnél kellett lennem, hogy ne tudódjon ki a dolog. Mellesleg mi is csak azután értesültünk róla, miután maguk elvezettek hozzá. Ambuckle úgy vélte, hogy maguknál van a pénz, és csak az érdekelte, hogy visszaszerezze. Azt a látszatot akarta kelteni, hogy maguk ketten irányították az egész csempészhalózatot. Úgy tervezte, elteszi magukat láb alól, hogy a zsaruk leszálljanak róla. Egy ideig meglapult volna, hogy aztán beindítsa az üzletet máshol. Ezt Mancheztől tudtam meg. Igen, színjáték volt - tért vissza Jonas kérdéséhez. - De nemcsak a maguk számára, hanem Ambuckle-nak is. Merriworth fülébe tettem a bogarat, hogy Manchez a saját szakállára akar dolgozni. Amikor Manchezt elfogták a hajójukon, felhívott telefonon a férfi, akit Clancyként ismertem. Előléptetett a hálózaton belül, és úgy döntött, személyesen veszi kézbe a dolgokat.

Liz igyekezett úgy tekinteni az egészre, ahogyan az ügynök: sakkjátszma-ként, ahol ők csupán a gyalog szerepét alakították, de képtelen volt rá.

- Már tegnap tudta, kicsoda Ambuckle, mégis felkényszerített a hajóra!

- Egy tucat mesterlövész állt készenlétben. Nálam is volt fegyver, Ambuckle-nál viszont nem. Azt akartuk, hogy adja ki az utasítást a maga meggyilkolására, továbbá hogy a lehető legtöbbet áruljon el önnek. Ha majd bíróságra kerül a dolog, sima ügy lesz. Nem kerül ki a rács mögül soha többé. Mr. Sharpe, ügyvédként nyilván pontosan tudja, hogy mennek ezek a dolgok. Könnyedén elfoghatunk valakit, lehet egy csomó bizonyítékunk, mégis felmentést kaphat. Túl sok Ambuckle-hoz hasonló rohadékot láttam már szabadon távozni! - Nagyon fújtatva engedte ki a füstöt a szájából.

- Azért az még kérdés, hogy hol állítjuk ezeket az embereket bíróság elé: az Államokban, vagy itt - közölte Moralas nyugodtan, és meg sem rezzent, amikor Scott feléje fordult.

- Nézze, Moralas...

- Ezt majd később megbeszéljük. Maguknak mindenesetre hálával és bocsánatkéréssel tartozom - ismerte el a kapitány Jonas és Liz felé biccentve. - Sajnálom, hogy nem találtunk más megoldást.

- Én is - morogta Liz, és Scotthoz fordult. - Megérte?

- Ambuckle több ezer kilogramm kokaint csempészett az Államokba, továbbá több mint tizenöt gyilkosságért felelős mind az USA-ban, mind Mexikóban. Igen, megérte.

A lány bólintott.

- Soha többé nem akarom látni magát, remélem, érti, miért. - Megfogta Jonas kezét. - Egyébként pocskék tanítvány volt.

- Sajnálom, hogy végül nem került sor arra az italra - mosolygott az ügynök Lizre, majd Jonas felé fordult. - Részvétem.

- Hálás vagyok azért, amit az öcsémről mondott. Sokat jelent nekem.

- Kérni fogom, hogy név szerint említsék meg a jelentésünkben, amelyet majd elküldünk a szüleinek.

- Nagyra fogják értékelni. - Jonas kezét nyújtott Scottnak. - Csak a munkáját végezte, meg tudom érteni. Mindnyájan azt tesszük, amit tennünk kell.

- Ettől még van, amit bánok, természetesen.

Jonas bólintott. Érezte, hogy valami feloldódik benne, és nagy tehertől szabadul meg.

- Amiatt azonban, hogy pokollá tette Liz életét az elmúlt néhány hétben... - Ökölbe szorította a kezét, és állon vágta Scottot.

A vékony férfi estében kettétört egy széket.

- Jonas! - A lány szeme elkerekedett, aztán kitört belőle a nevetés. Szájára tapasztotta az egyik kezét, a másikkal pedig Jonasra támaszkodott.

Moralas elégedetten figyelte a történeteket az íróasztala mögül, és békésen iszogatta tovább a kávéját.

Az ügynök óvatosan megdörgölte az állát.

- Mindnyájan azt tesszük, amit tennünk kell - sóhajtotta beletörődően.

Jonas hátat fordított neki.

- Minden jót, kapitány!

Moralas maradt, ahol volt.

- Minden jót, Mr. Sharpe!

A kapitány ekkor meggondolta magát, és bár ritkán mutatta ki az érzéseit, felállt, megfogta Liz kezét, és megcsókolta.

- Vaya con diós! Isten áldja! - Megvárta, amíg becsukódik kettejük mögött az ajtó, majd Scott felé fordult. - A széket a kormányja fizeti.

Elment. Ő küldte el. Majdnem két hét telt már el azóta, Liz mégis minden reggel ugyanazzal a gondolattal ébredt: Jonas elment. Mindenkinek így a legjobb, bizonygatta magának minden áldott reggel az azóta eltelt két hétben.

Ha a szívére hallgat, azonnal igent mondott volna, amikor a férfi megkérte a kezét. Maga mögött hagyott volna mindent, amit felépített, és vele megy. Ezzel persze tönkretette volna Jonas életét, és talán a sajátját is.

A férfi visszatért a világába. Jogi könyveket bújt, esküdszékek előtt érvelt, puccos estélyekre járt. Liz biztosra vette, hogy az emlékei Cozumelről halványodni kezdtek. Végére is egy sort sem írt neki. Nem is telefonált.

Aznap, amikor Ambuckle-t rács mögé juttatták, felszállt a repülőgépre, és egy szót sem ejtett a szerelemről. Legyőzte az őt kísértő démont, amikor szemtől szemben állt öccse gyilkosával, és teljes emberként távozott.

Elment, és Liznek ismét a saját lábára kellett állnia. Merthogy a sors ilyen életet szánt neki, gondolta. Nem bánt meg semmit. Megfogadta, hogy nem is fog. Amit Jonasnak adott, azt elvárások és feltételek nélkül adta.

Amit tőle kapott, azt nem felejtí el soha. Az elmúlt hónap emlékeiből egy életen át gazdálkodhat. Ráadásul Faith hamarosan hazajön.

Liz beállt motorjával a parkolóhelyre, és hallgatta egy felszálló repülőgép robaját. A szülei Faithszel együtt már úton vannak a Mexikói-öblön át. Butaság izgatottnak lennie, mondta magában, de nem tehetett ellene semmit. Butaság volt egy órával a gép leszállása előtt kimennie a reptérre, de otthon megőrült volna. Megkerülte a bejárat mellett kialakított muskátlígyást, és elhatározta, hogy virágot vesz. Édesanyja imádta a virágokat.

A terminál hűvös volt, és zajos. Turisták jöttek-mentek, a többség még vásárolt valamit az utolsó pillanatban. Liz belépett az első üzletbe, majd boltról boltra haladt, és megvett mindent, ami csak megtetszett neki. Mire a kapuhoz ért, két teli szatyor volt a kezében, és egy nyalábnyi szegfű a legváltozatosabb színárnyalatokban.

Bármelyik percben itt lehet. Érkezik a kislánya. Liz egyik kezébe fogta mind a két szatyrot, és ujjával izgatottan végigszántott a haján. Utasok vártak a járataikra a fekete műanyag székeken szunyókálva, vagy útikönyveket olvasva. Egy nő ellenőrizte a rúzsát apró sminktükreben, és Liz eltűnődött, vajon van-e még annyi ideje, hogy bemenjen a női mosdóba megnézni a saját arcát. Az ajkába harapott, és úgy döntött, nem megy sehová, egy percre sem. Leülni is képtelen lett volna, ezért elkezdett fel-alá járkálni a széles ablakok alatt, s figyelte a fel- és leszálló gépeket. Késett. Mindig az a gép késett, amelyikre várt.

Az ég ellenben ragyogó kék volt, akárcsak Houstonban. Ezt onnan tudta, hogy már napok óta figyelemmel kísérte, milyen idő van odaát. Mégis késett a gép. Türelmetlenül az információs pulthoz lépett, és megkérdezte, mit tudnak a járatról. Persze több esze is lehetett

volna, mert szokás szerint csak vállvonogatást kapott válaszul, meg a fesztelenül odavetett mondatot: Itt lesz, ha majd ideér.

Újabb tíz perc elteltével már legszívesebben sikított volna. S ekkor meglátta a saját szemével. A hangosbeszélő bejelentése nélkül is tudta, hogy az a gép az. Szaporán dobogó szívvel beállt közvetlenül az érzékesi kapu elé várakozni.

Faith kék csikos nadrágot és fehér blúzt viselt. Megnőtt a haja, gondolta Liz, miközben figyelte, amint a kislánya lejön a lépcsőn. Megnyúlt - ezt persze semmiképpen nem árulja el neki. Kislánya fintorogni kezdene, és forgatná a szemét. Liznek izzadni kezdett a tenyere. Nehogy elbőgd magad! - parancsolt magára, de már könnybe is lábadt a szeme.

Faith ekkor nézett fel, és azonnal észrevette. Integetve szaladni kezdett felé. Liz ledobta a táskáit, és felkapta a kislányát.

- Anya, az ablak mellett ültem, de nem láttam a házunkat! - csacsogott Faith, de közben úgy csimaspaszkodott édesanyja nyakába, mint fuldokló a mentőkötélbe. - Hoztam neked ajándékot.

Liz a kislánya nyakához szorította a fejét, és mélyen magába szívta az illatát, a szappan és csokoládé keverékét. Ez utóbbi folt formájában is megjelent a fehér blúzon.

- Hadd nézzelek! - tartotta el magától.

Gyönyörű, állapította meg. Már nem csupán aranyos, édes és csinos. A kislánya gyönyörű tinivé cseperedett.

A következő felismerés legalább ennyire megrendítette Lizt: nem engedhetem el többé, állapította meg magában. Soha többé.

- Kiesett egy fogad - bökte ki végül, miközben hátrasimította kislánya haját.

- Kettő - vigyorgott Faith, hogy megmutassa a másik helyét is. - A nagyi mondta, hogy betehetem őket a párnám alá, de én elhoztam mindkettőt, hogy az igazi párnám alá tehessem. Kapok értük pesót?

- Igen. - Liz boldogan nevetett, és megpuszilta a lányát jobbról is, balról is. - Isten hozott itthon!

Erősen megszorította lánya kezét, majd felemelkedett, hogy üdvözlje a szüleit. Egy pillanatig igyekezett úgy tekinteni rájuk, mintha idegenek lennének. Édesapja magas volt, és még mindig nem hízott el, bár a haja egyre ritkult. Úgy mosolygott rá, mint amikor gyerekkorában olyasmit tett, amivel különösen elnyerte a tetszését. Édesanyja ott állt mellette, bájosan a maga pedáns módján. Liz mindig olyan nőnek látta, mint akinek soha nem kellett egy odaégett pirítósnál nagyobb bajban helytállnia. Mégis megbízható és állhatatos volt, mint egy szikla. Könnyek csillogtak a szemében.

Liz azon tűnődött, vajon a nyár kezdete az édesanyját is olyan ürességgel tölti-e el, mint őt magát a nyár vége.

Felé nyújtotta a karját, és anyja azonnal megölelte.

- Hiányoztatok - sóhajtotta Liz. - Nagyon hiányoztatok!

Haza akarok menni, fogalmazódott meg benne a gondolat, és majdnem ki is mondta. Hogy mikor ébredt honvágy benne, maga sem tudta.

- Anya! - Faith megrángatta édesanyja farmernadrágját. - Anya!

Liz lehajolt, felvette a kislányt, majd addig puszilgatta, amíg az nevetni nem kezdett.

- Igen?

Faith odabújt hozzá.

- Jonasnak is köszönj!

- Tessék?

- Együtt jött velünk, neki is köszönj!

- Nem vettem... - kezdte Liz, de ebben a pillanatban meglátta a férfit. Ott állt az ablaknál, őket figyelte, és türelmesen várt.

A nő nem tudta, képes lesz-e egyszerre ennyi örömet elviselni. Jó erősen magához szorította tini lányát, és nem mozdult. A szeretett férfi ekkor odalépett hozzá, két keze közé fogta Liz arcát, és szájon csókolta.

- Örülök, hogy látlak - suttogta, majd lehajolt, hogy felvegye a szatyrokat, amelyeket kedvese leejtett. - Gondolom, ezeket magának szánta - nyújtotta át a tengernyi virágot Liz édesanyjának.

- Igen. - Liz igyekezett úrrá lenni kavargó gondolatain. - El is felejtettem...

- Gyönyörűek - biztosította az édesanyja, és a lányára mosolygott. - Jonas felajánlotta, hogy elvisz bennünket a szállodába. Meghívtam hozzád vacsorára, remélem, nem bánod. Úgyis mindig rengeteget főzöl.

- Nem... persze hogy nem.

- Akkor este találkozunk! - Az édesanyja megpuszilta Lizt. - Vidd csak haza Faitht, hogy addig is kettesben lehessetek!

- De én...

- Még el kell mennünk a csomagjainkért.

Mielőtt Liz bármit mondhatott volna, kettesben maradt a lányával.

- Bemegyünk hazafelé Señor Pessadóhoz?

- Persze - felelte Liz szórakozottan.

- Veszél nekem csokit?

A nő a csokifoltra pillantott Faith blúzán.

- Még nem ettél eleget ma?

Faith elmosolyodott. Tudta, hogy Señor Pessadóra bármikor számíthat.

- Jó, akkor menjünk haza!

Liz megvárta, amíg a kislánya kicsomagol. Faith hozott neki ajándékba egy kristálymadarat, amelyet ki is akasztottak együtt az ablakba. A gyerek ezután megevett két tacót, és megivott fél liter tejet.

- Faith - kezdte Liz, és igyekezett semleges hangot megütni -, mikor ismerted meg Mr. Sharpe-ot?

- Jonast? Eljött a nagyiék házába - magyarázta Faith, majd alaposan megnézte a babát, amelyet az édesanyja vett neki.

- Mikor?

- Nem tudom - ingatta a fejét Faith, és úgy döntött, hogy Cassandrának nevezi el a babát a hosszú haja és csinos ruhája miatt. - Megehetem a fagyimat?

- Tessék? Persze - felelte Liz, és ki is vette a hűtőből. - Azt nem tudod véletlenül, miért ment a nagyiékhoz?

- Szerintem beszélni szeretett volna velük. Ott maradt vacsorára. A nagyi szereti. Onnan tudom, hogy cseresznyés pitét sütött neki. Én is szeretem. Szépen zongorázik. - Faith sanda pillantást vetett a kelyhére, és amikor édesanyja szedett neki még egy kanállal, elégedetten elmosolyodott. - Elvitt az állatkertbe.

- Hová? - Liz kezéből majdnem kiesett a fagyiskehely. - Jonas elvitt az állatkertbe?

- Múlt szombaton. Vittünk pattogatott kukoricát a majmoknak, de nagyrészt mi ettük meg - kuncogott Faith, és lapátolni kezdte magába a jégkrémet. - Vicceseket mesélt. Lehorzoltam a térdemet - tette hozzá a kislány diadalmasan, majd felhúzta a nadrágját, és megmutatta a sebet.

- Jaj, kicsim! - hajolt oda Liz, és bár aprócska volt a heg, azért adott rá egy puszit. - Hogy történt?

- Futottam. Az új szandálomban nagyon gyorsan tudok futni! Elestem, de nem sírtam.

Liz visszahajította a nadrágot.

- Nagyon helyes.

- Jonas nem lett mérges rám, vagy ilyesmi. Elővette a zsebkendőjét, és kitisztította a sebet. Jó koszos lett neki, nagyon vérzett - tette hozzá Faith, és elégedetten elmosolyodott. - Azt mondta, ugyanolyan szép a szemem, mint a tiéd.

Liz ijedten nyelt egyet, de a kíváncsisága erősebbnek bizonyult.

- Tényleg? Mit mondott még?

- Beszélgettünk Mexikóról meg Houstonról. Azt kérdezte, melyiket szeretem jobban.

Liz a kislánya térdére tette a kezét. Igen, pontosan ez a kérdés. Csak ez számít.

- Na és mit feleltél?

- Azt, hogy ott szeretek a legjobban lenni, ahol te vagy - felelte Faith, és kikotorta az utolsó falat jégkrémet is a kehely aljáról. - Azt mondta, hogy ő is. Ő lesz a pasid?

- A pas... - kezdte Liz, és nagy nehezen elfojtott egy mosolyt. - Nem.

- Charlene anyukájának is van pasija, de ő nem olyan magas, mint Jonas, és szerintem soha nem vitte el Charlene-t az állatkertbe. Jonas azt mondta, egyszer megnézhetnénk együtt a Liberty Bellt, A szabadság harangját. Mit gondolsz?

Liz elvette az üres kelyhet, és nekilátott elmosogatni.

- Meglátjuk - dűnnyögte.

- Hallod? Jön valaki! - A gyerek felpattant, és már rohant is a bejárati ajtóhoz. - Jonas az! - kiáltotta, majd kiviharzott az utcára a férfi elé.

- Faith! - sietett ki Liz is a konyhából, és még időben a verandához ért, hogy lássa, amint a lánya Jonas karjába veti magát.

A férfi nevetve elkapta, feldobta a levegőbe, majd visszatette a földre, mindezt olyan természetességgel, mintha egész életében ezt csinálta volna.

- Korán jöttél - jelentette ki Faith, és nagy elégedettséggel kézen fogta Jonast. - Épp rólad beszélgettünk.

- Tényleg? - A férfi összeborzolta a kislány haját, de közben Lizre nézett. - Vicces, mert én meg rátok gondoltam.

- Mindjárt nekiállunk paellát sütni, mert az a nagypapa kedvence. Segíthetsz, ha akarsz!

- Faith...

- Szívesen - vágott közbe Jonas. - Miután beszéltem az édesanyáddal. - A lépcsőhöz érve a férfi leguggolt, hogy szemmagasságban legyen a kislánnyal. - Ha nem bánod, négyszemközt beszélgetnék veled.

Faith fintorogni kezdett.

- Miért?

- Mert meg kell győznöm, hogy legyen a feleségem.

Jonas látta a szeme sarkából, hogy Liznek elakad a lélegzete, de leginkább Faith vonásait fürkészte. A kislány szeme elkeskenyedett, és lebiggyedt az ajka.

- Azt mondta, hogy nem vagy a pasija. Megkérdeztem.

A férfi elvigyorodott, és közelebb hajolt Faithhez.

- De az leszek, ha sikerül rábeszelnem.

- A nagyi szerint anyát senki nem tudja rábeszélni semmire, mert borzasztóan önfejű.

- Én is az vagyok, ráadásul abból élek, hogy rábeszélék embereket erre-arra. Azért örülnék, ha később te is szólnál néhány jó szót az érdekemben!

Faith fontolóra vette a dolgot, és egy idő után felderült a tekintete.

- Rendben. Anya, megnézhetem, hogy Roberto otthon van-e? Azt mondtad, kiskutyáik születtek!

- Átmehetsz, de csak egy kis időre!

Faith átrohant az utca túloldalán álló házhoz.

- Nagyon jól nevelt kislányod van, Elizabeth - mondta Jonas mosolyogva.

- Nem az én érdemem, ilyenek született.

A férfi megfordult, és látta Liz arcán, mennyire feszült. Nem zavarta egy cseppet sem, de azért észébe jutott, milyenek voltak a lány vonásai, amikor kitérte a karját Faith előtt a reptéren. Szerette volna megint olyannak látni.

- Bemegyünk beszélgetni? - kérdezte, és elindult felfelé a lépcsőn. - Vagy maradjunk itt?

- Jonas, nem tudom, miért jöttél vissza, de...

- Már hogyan tudnád! Nem vagy buta.

- Nincs miről beszélünk.

- Úgy is jó - vont vállat a férfi, és egy szemvillanás alatt Liz mellett termett.

A lány nem állt ellen, noha egy perce sem volt, hogy épp az ellenkezőjét fogadta meg magában. Amikor Jonas szorosán átölelte, habozás nélkül a karjába simult. Ajkuk mohón forrt össze, és egy röpke pillanatig megint helyreállt a világ rendje.

- Ha nem akarsz beszélgetni, akkor bemegyünk, és addig szerelmeskedünk, amíg tisztábban nem látod a dolgokat - vont vállat a férfi.

- Most is tisztán látom a dolgokat - dühnyögte Liz, és Jonas karjára tette a kezét, hogy eltolja magától.

- Szeretlek.

A lány összerezzent, és önkéntelenül is csillogni kezdett a szeme az örömtől. Elkapta a tekintetét.

- Lehetetlent kérsz.

- Tévedsz. Nagyon is lehetséges, amit kérek. Voltaképpen már el is rendeztem mindent. Liz, ha őszinte akarsz lenni magadhoz, be kell látnod, hogy szükséged van rám.

A lány szeme összeszűkült.

- Meg tudok állni a saját lábamon.

- Éppen ezért szeretlek - válaszolta a férfi, mire Liz akaratlanul is megenyhült.

- Jonas...

- Azt akarod mondani, hogy nem hiányoztam neked?

A lány szóra nyitotta a száját, de be is csukta nyomban.

- Szóval megtagadod a választ - folytatta Jonas. - Rendben, az alkotmány ötödik kiegészítése alapján ehhez jogod van. - Tett egy lépést hátrafelé. - Tagadod, hogy volt néhány álmatlan éjszakád az elmúlt hetekben, amikor azon tűnődöttél, mi is történt közöttünk pontosan? Képes vagy a szemembe nézve azt mondani, hogy nem vagy szerelmes belém?

Liz sosem tudott jól hazudni. Megfordult, és aprólékos gonddal kitergette a kezében szorongatott konyharuhát a korlátra.

- Nem engedhetem meg magamnak, hogy az érzéseim irányítsák az életemet.

- Mostantól megengedheted. Tetszett az ajándék, amelyet Faithtól kaptál?

- Tessék? - Liz visszafordult, és értetlen pillantást vetett a férfira. - Persze hogy tetszett.

- Remek. Mert én is hoztam neked egyet - közölte Jonas, és elővett egy dobozt a zsebéből. Liz látta a gyémánt csillanását, és majdnem hátrakapta a kezét, de a férfi gyorsabb volt, és ellentmondást nem tűrően a lány ujjára húzta a gyűrűt. - Látod? Most már hivatalos a dolog.

Liz nem akart ránézni a gyűrűre, de képtelen volt megállni, hogy oda ne pillantson. A gyémántnak könnyesepp alakja volt, és olyan féhéren ragyogott, mintha nem is e világból való volna.

- Nevetséges vagy! - támadt Jonasra, de nem vitte rá a lélek, hogy levegye ujjáról a gyűrűt.

- Hozzám fogsz jönni - jelentette ki a férfi, majd megragadta a lány vállát. - Ebben vitának helye nincs, de miután igent mondtál, több lehetőségünk is van. Feladhatom az ügyvédi gyakorlatomat, és élhetünk Cozumelen. Majd te eltartasz.

Liz elvigyorodott.

- Most már tényleg nevetséges vagy.

- Szóval ez a lehetőség nem nyerte el a tetszésedet. Remek, nekem sem volt ínyemre túlzottan. Ebben az esetben te jössz vissza Philadelphiába velem, és én tartalak el téged.

A lány felszegte az állát.

- Nincs szükségem rá, hogy eltarts!

- Pompás. Akkor az első két pontban már meg is egyeztünk. - Jonas cirógatni kezdte Liz haját, és belátta, kevésbé türelmes, mint amilyennek hitte magát. - Ha akarod, kapsz egy térképet az Államokról, behunyhatod a szemed, és rábökhetsz egy pontra. Ott fogunk letelepedni.

- Nem lehet így gondolkodni! - ellenkezett a lány, majd félretolta a férfit, és elkezdett fel-alá járkálni a verandán. Egy hang azonban azt súgta a szívében, hogy talán mégis lehet. - Neked ott a munkád, nekem itt a vállalkozásom. Sosem tudnék jó felesége lenni egy olyan férfinak, mint te.

- Te vagy az egyetlen lehetséges felesége egy olyan férfinak, mint én - szögezte le Jonas. - Hát nem érted, Liz? Nekem csak te kellesz. Ha fontos neked a vállalkozásod, tartsd meg! Luis egyedül is elboldogul veled. Kéthavonta visszajöhetünk ide, ha akarod. De nyithatsz egy másik bűvárboltot is Floridában, Kaliforniában vagy bárhol, ahol igény van rá. Sőt - folytatta, és megvárta, amíg a lány a szemébe néz - folytathatod a tanulmányaidat is.

Liz tekintete minden másnál beszédesebb volt. A férfi látta benne a meglepődést... majd az elutasítást.

- Nem, annak vége.

- Miért lenne vége? Nézz őszintén magadba! Ez a gyerekkori álmod. Tartsd meg a boltot, nyiss egy másikat, nyiss tíz másikat, de ne mondj le a saját álmaidról sem!

- Több mint tíz év eltelt azóta. Visszamenni az egyetemre ennyi év után...

- Félsz?

A lány dacosan felszegte az állát, majd sóhajtott.

- Igen.

Jonas elnevette magát.

- Hihetetlen! Az elmúlt hetekben megjártuk a poklot, és élve visszatértünk onnan. Tényleg azt akarod mondani, hogy inadba száll a bátorságod néhány egyetemi félétől?

Liz vállat vont.

- Lehet, hogy megbukom.

- Na és? - A férfi mosolygott. - De ha megbuksz is, én ott leszek veled. Ideje kockáztatni. Mindkettőnknek.

- Jó volna hinni neked - ismerte el a lány, és Jonas arcára tette a kezét. - Nagyon jó volna. Szeretlek. Tiszta szívemből.

A férfi hevesen magához szorította.

- Szükségem van rád, Liz! Nem megyek haza nélküled.

A lány csak csimpaszkodott Jonasba kétségbeesetten, és már majdnem úgy érezte, hogy hihet neki.

- Nem csak rólam van szó. Meg kell értened, hogy nem csak magamért tartozom felelősséggel.

- Faithről beszélsz? - kérdezte a férfi, és gyengéden eltolta magától Lizt. - Az elmúlt hetekben mindent megtettem, hogy megismerhessem. Szerettem volna elnyerni a bizalmát, mert tudtam, hogy hozzád csak rajta keresztül vezet az út.

- Elvitted az állatkertbe.

- Igen. A meglepetés csak akkor ért, amikor kiderült, hogy ugyanolyan könnyedén le tud venni a lábamról, mint az édesanyja. Nekem kell a kislányod.

Liz keze megmerevedett.

- Tessék?

- Szeretném, ha az enyém is lenne, jogilag, érzelmileg. Örülnék, ha megengednéd, hogy a nevemre vegyem.

- A nevedre... - hebegte a lány döbbenten. Sok mindenre számított Jonas részéről, de erre nem. - Csakhogy Faith...

- A tiéd? - vágott közbe a férfi. - Igen, de a miénk lesz. Osztoznod kell rajta. Ha eldöntöted, hogy Houstonban járjon iskolába, hát Houstonban fogunk letelepedni. Egy éven belül lesz egy kisöccse vagy kishúga, mert ugyanúgy szüksége van egy családra, mint nekünk.

Jonas ajánlatában megvolt minden, amire Liz valaha is vágyott, és aminek a létezésében oly sokáig nem mert hinni, csak ki kellett nyújtania érte a kezét. Ám pusztán a gondolattól inába szállt a bátorsága.

- Faith egy másik férfi gyereke. Képes leszel valaha is megfeledezni erről?

- Ő a te gyereked - emlékeztette Jonas. - Te magad mondtad, hogy ő csakis a tiéd. Most már az enyém is lesz... akárcsak te.

- Tisztában vagy vele, hogy mit művelsz? Feleségül kérsz valakit, akinek újra kell kezdenie mindent a semmiből, ráadásul van egy kiskamasz lánya! Sokkal bonyolultabb lesz az életed, mint gondolnád!

- Igen, de végre lesz értelme is. Megmentettél, Liz.

Te is engem, gondolta a lány. Érezte, hogy a vér sebesebben áramlik az ereiben, és bizseregni kezd a bőre.

Évek óta először semmi nem vetett árnyékot a boldogságára. Behunyta a szemét, mélyet lélegzett, majd a férfi felé fordult.

- Légy biztos a döntésedben! - suttogta. - Légy teljesen biztos! Ha igent mondok, de te később meggondolod magad, életem végéig gyűlölni foglak!

Jonas megragadta a lány blúzát.

- Egy héten belül elutazunk a szüleim farmjára, Lancasterbe. Kihívjuk a helyi lelkészt, békebírót vagy sámánt, és összeházasodunk. Már intézkedtem az örökbefogadási papírokat illetően. Miután letelepedtünk egy családként, ugyanaz lesz a nevünk. Neked, Faithnek és nekem.

Liz sóhajtott, nekidőlt a verandaoszlopnak, és fürkésző pillantást vetett a férfi arcára. Erős, szenvedélyes, türelmes, gondolta. Össze fogja kötni az életét ezzel az emberrel. Ott állt előtte egy hús-vér férfi, mégis olyannak látta, mint egy álombéli lovagot. Visszatért hozzá a szerelme, a gyereke, és semmi nem tűnt lehetetlennek.

- Amikor először találkoztunk, azt gondoltam rólad, hogy mindig megszerzed, amit akarsz.

- Igazad is volt. - Jonas rákacsintott, és megfogta a kezét. - Nos? Mit mondunk Faithnek?

Liz ajka lassan mosolyra húzódott.

- Azt, hogy könnyebb dolgod volt velem, mint hittük.